

Kürt hareketinde ideolojik silahsızlanma - H. Fırat

Daha bu safhada [1995] emperyalizme karşı devrimci tutum köklü bir biçimde terkedilmiş; sözde savunulan sosyalizm genel "insanlık sosyalizmi" söylemiyle devrimci sı-

nıf özünden arındırılmış, burjuva düzenin mülkiyet ilişkileri tartışma konusu olmaktan çıkarılmış, büyük toplumsal sorunun çözümü mülkiyet ilişkilerinden bölüşüm ilişkilerine kaydırılmıştı. Böylece bugün-

kü sosyal-demokratlaşmanın en kritik adımları daha o günden atılmıştı. PKK program planında devrimden reforma, devrimci demokrat çizgiden liberal demokrat çizgiye geçiyordu. **s.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2026 /4
10 Mayıs 2026

Kızıl Bayrak

1 Mayıs'ın ardından...

**Birleşik, kitlesele, devrimci
bir sınıf hareketi için
ileri!**

kizilbayrak85.net

"Çözüm süreci": Dayanaksız hayaller ve katı gerçekler

Ulusal baskının ortadan kaldırılması, ancak sınıf sömürsünün de ortadan kaldırıldığı bir toplumsal düzenin kurulmasıyla mümkündür.

Çocuktan katil yaratan düzenden hesap sormak için ileri!

Bu ülkede çocuklar ölüyorsa, okullar kına bulanıyorsa, sorumlu sadece tetiği çeken çocuk değildir. Esas sorumlu; kandan beslenen sermaye düzenidir.

Gülistan Doku soruşturması: Bu düzen çürümüştür!

Gülistan Doku'nun soruşturma süreci bir kez daha göstermiştir ki; bu düzen tepeden tırnağa çürümüştür. Kirli düzen topluma karanlığını dayatmaktadır.

Bahçeli'nin süreç çıkışı ve "açılımı" - A. Engin Yılmaz

s.18

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz"

s.22

1 Mayıs'ın ardından...

Birleşik, kitlesele, devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

Geçmişten bugüne 1 Mayıslar, işçi hareketinin ve toplumsal mücadelenin mevcut tablosuna ayna tutması bakımından bir tür turnusol işlevi görmüştür. Sınıflar mücadelesinde farklı düzlemlerde konumlanan güçlerin durumunu görünür kılan, hareketin ortaya çıkardığı olanakların ve önündeki engellerin adeta röntgenini sunan 1 Mayıslar, aynı zamanda takip eden dönemin sorumluluklarını da ortaya koymaktadır.

Geride bıraktığımız 2026 1 Mayıs'ını da bu çerçevede ele almak, 1 Mayıs aynasında başta sınıf hareketi olmak üzere toplumsal mücadelenin geneline dair sonuçlar çıkarmak ve bunları politik sorumluluklara bağlamak önümüzde duran bir görevdir.

1 MAYIS VE SINIF HAREKETİ

Başta büyük kentler olmak üzere ülke genelinde gerçekleştirilen 1 Mayıs eylem ve mitingleri, önceki yıllardan belirgin biçimde farklı bir tablo sunmadı. Toplam katılım oranları kimi kentlerde ve ülke genelinde nispeten artmış olsa da işçi sınıfının damgasını vurduğu bir tablonun oluştuğunu söylemek güçtür. Dahası, İstanbul, İzmir ve Ankara gibi büyük şehirlerde işçilerin katılımı, genel katılım oranlarına kıyasla sınırlı kaldı (Gebze 1 Mayıs'ı bu açıdan istisna sayılabilir). Sendika kortejleriyle alanlara çıkan işçiler ise

büyük ölçüde sendikal bürokrasinin denetimi ve yönlendirmesi altındaydı.

Bu tablonun ortaya çıkmasında, sınıf hareketinin uzun süredir aşamadığı yapısal sorunların belirleyici olduğu açıktır. Örgütsüzlük, sınıf bilincindeki zayıflık ve sendika bürokrasisinin katı denetimi gibi sorunlar, asgari ücret ve ocak zamları sürecinde olduğu gibi 1 Mayıslara da yansımıştır. Bu nedenle, kapsamlı sosyal ve iktisadi yıkım politikaları karşısında biriken öfkeye rağmen edilgen kalan bir sınıf gerçekliği, 2026 1 Mayıs'ında da kendini göstermiştir.

Öte yandan, krizin kabaran faturası ve baskı politikalarına karşı tepki, 1 Mayıs alanlarında işçilerin ortak tutumlarından biri olarak öne çıktı ve ekonomik-sosyal talepler, işçi kortejlerinde belirgin bir ağırlık taşıyordu. Bu durum, önümüzdeki dönemde de bu başlıkların sınıf hareketinin temel gündemleri olmaya devam edeceğini göstermektedir.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla düzenlenen ve ilerici-sol güçlerin katılımıyla gerçekleşen 1 Mayısların yanı sıra, Türk-İş ve Hak-İş konfederasyonları daha çok günü geçiştirmeye dönük mitingler düzenledi. Sendika kahyaları hamasi nutuklar attıktan sonra apar topar bitirilen ve bölgesel yapıldığı oranda "turistik gezi" havasında geçen mitingler, rutin bir çizginin devamı niteliğindedir.

1 MAYIS VE TOPLUMSAL MÜCADELE GÜÇLERİ

Sol hareket, kadın, gençlik ve Kürt hareketinin yanı sıra kamu emekçileri ve meslek örgütleri, bu yıl da 1 Mayıs'ın temel bileşenleri olarak alanlardaki yerlerini aldılar. Özellikle İstanbul, İzmir, Ankara gibi büyük şehirlerde katılımın önemli bir kısmı, sol hareket içinde yer alan ve toplumsal mücadele dinamiklerini barındıran geniş bir yelpazeden geldi.

Bununla birlikte, sol hareketin parçalı ve zayıf görünümü 1 Mayıs alanlarına da yansdı. Kimi reformist partiler belirli ölçüde kitle toplasa da, genel tablo uzun süredir aşlamayan dağınıklık ve zayıflıkları bir kez daha ortaya koydu. İstanbul'da ise bu durum daha belirgin bir ayrışmaya ve pratikte parçalı bir 1 Mayıs örgütlenmesine yol açtı.

TAKSİM 1 MAYIS'I ÜZERİNE

2026 1 Mayıs'ının öne çıkan başlıklarından biri de İstanbul'da yaşanan ayrışma ve buna bağlı tartışmalar oldu. Zira, siyasal mücadelenin ve sınıf hareketinin önemli merkezlerinden biri olan İstanbul'da parçalı bir 1 Mayıs süreci yaşandı.

Bu durumun arka planında, sınıf hareketinin yapısal sorunlarının yanı sıra, sol hareketin yönelimleri ve toplumsal mücadele içerisindeki genel konumlanışı

yer almaktadır.

Bilindiği üzere, tescilli sendika bürokratları da dahil olmak üzere geniş bir kesim her 1 Mayıs öncesinde "Taksim 1 Mayıs alanıdır" söylemini dillendirmektedir. Buradan hareketle, İstanbul 1 Mayıslarının temel gündemlerinden biri olan Taksim tartışmaları, hemen her yıl o günün konjonktürüne bağlı olarak belirli taraflaşma ve ayrışmalara yol açmaktadır. Nitekim bu yıl da böyle olmuştur.

Hem Taksim üzerinden hamasi konuşmalar yapmasına rağmen bunun gereğini yerine getirmekten itinayla uzak duran sendikal bürokrasi açısından, hem de bileşenleri farklı dönemlerde değişse de yüzünü Taksim'e dönen güçler açısından ilk elden şunlar ifade edilebilir:

Mevcut sendikal düzen ve bürokratik işleyiş, güçlü bir sınıf basıncının ve toplumsal mücadelenin itekleyici etkisinin olmadığı koşullarda, değil Taksim iradesini ortaya koymak en sıradan sorumluluklarını dahi yerine getirmemektedir. Bu gerçeklik sayısız örnek ve deneyimle sabittir. Dolayısıyla işbirlikçi, uzlaşmacı, icazetçi anlayışların hakim olduğu sendika konfederasyonlarının Taksim söylemleri ciddiyetten ve samimiyetten yoksundur.

Bugün Türkiye'de ne sendikal düzeni zorlayan güçlü bir sınıf hareketinden ne onu ileriye itecek bir toplumsal mücadele düzeyinden ne de konjonktürel olarak

adım atmaya zorlayan gelişmelerden söz etmek mümkündür. Bu durum, diğer temel gündemlerde olduğu gibi 1 Mayıs süreçlerinde de sendikal hareketin nerede ve nasıl konumlanacağı konusunda belirleyici olmaktadır.

Uzun yıllardır süregelen bu tablo, sınıf hareketi üzerinde katı bir kabuğa dönüşmüş olan sendikal düzenin içeriden güçlü bir sınıf basıncı ve mücadelesiyle parçalanıp aşılması sorununu ve bu kapsamda öne çıkan sorumlulukları da sürekli gündemde tutmaktadır. Bu bağlamda, sınıf hareketinin içerisinde her düzeyde mevzilenmek, işçi sınıfının bilinç, örgütlenme ve mücadele kapasitesini her adımda güçlendirerek özneleştirme vb. alanlarda kat edilecek mesafeler; hem sendikal bürokrasinin işçilerin üzerindeki denetimini kırmanın (sınıf hareketinin üzerindeki kabuğu parçalamanın) hem de Taksim vb. mevzilerin kazanılabilmesinin esas halkalarını oluşturmaktadır.

Dünden bugüne Taksim Meydanı'nın bir mücadele mevziisi haline gelmesinde ve yasaklı dönemlerde yeniden kazanılmasında devrimci-ilerici güçlerin ortaya koyduğu çaba ve irade önemli bir rol oynamıştır. Ancak bu tür müdahalelerin ortaya çıkardığı sonuçlar, sınıf ve kitle hareketinin o günkü nesnel ve öznel dinamiklerinin gelişim düzeyinden bağımsız ele alınamaz. '70'lerin yükselen sınıf ve kitle hareketi ile buna paralel olarak devrimci hareketin kitleselleşmesi ve toplumsallaşması, Taksim Meydanı'nın tarihsel bir mevziye dönüşmesinin arka planını oluşturmaktadır örneğin. Aynı düzey ve kapsamda olmasa da, 2000'li yıllarda Taksim üzerindeki yasak zincirinin kırılmasında da devrimci-ilerici güçlerin ortaya koyduğu irade ve çaba önemli bir rol oynamıştır:

"1 Mayıs mücadelesinin 2005'ten itibaren daha özel bir tarzda Taksim'i kazanma mücadelesiyle birleştiğini biliyoruz. Bunda devrimci akımların, onların oluşturduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun özel bir rolü oldu. Kuşkusuz DiSK de bu konuda önemli bir rol oynadı. Ama bu konuyu gündemde tutan, bunda kararlılık gösteren, sürekli biçimde basınç uygulayan ve giderek de bunu fiili tutumlarla zorlayan devrimciler, özellikle de Devrimci 1 Mayıs Platformu'nda birleşmiş devrimciler oldu." (Tarihten güncelliğe dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs – H. Fırat)

Öte yandan, günümüz koşullarında sınıf ve emekçi kitleler adına ileri politik kazanımlar elde etmenin yolu; hem sınıf hareketinin yapısal sorunlarını hem de toplumsal mücadelenin parçalı ve zayıf

tablosunu bir ölçüde aşmaktan geçmektedir. Zira bu alanlarda mesafe almaksızın, mücadelede gerçek ve kalıcı mevziler yaratmak mümkün olmayacaktır. Dolayısıyla devrimci ve ilerici güçler, Taksim mücadelesini bu geniş kapsamlı sorumluluklar üzerinden ele alabilmelidir. Bu alanda ortaya konacak çaba, irade ve emek; sorunun yalnızca günü geldiğinde bir "alan tartışmasına" indirgenmediğinin de gerçek ölçütü olacaktır.

Özetlemek gerekirse, gelinen yerde devrimci ve ilerici güçlerin önünde Taksim iradesini sınıf ve emekçi kitlelere mal etme sorumluluğu durmaktadır. Bu sorumluluktan kaçınarak konuyu "özne-öncü" çıkış alanına hapsedmek de, sınıf hareketinin bizzat içerisinden aşılmayı bekleyen bürokratik sendikal düzeni gerekçe gösterip sınıfa ve sendikal harekete müdahalenin sorumluluklarından kopuk bir Taksim tartışması yürütmek de sonuç üretmeyecektir.

Devrimciler, '70'li yıllardan bugüne başta Taksim barikatları olmak üzere birçok alanda sınanmış ve bu açıdan üzerlerine düşeni fazlasıyla hayata geçirmiştir. Şimdi gerçek anlamda sınanılacak alan bağımsız, devrimci ve kitlesel bir sınıf hareketi yaratma alanıdır. Taksim başta olmak üzere sınıf mevzilerinin ve bir bütün olarak sınıf hareketinin üzerindeki baskı ve yasak zincirinin kırılıp atılmasının kapıları ancak bu yolla aralanabilir.

BİRLEŞİK, KİTLESEL, DEVRİMCİ BİR SİNİF HAREKETİ İÇİN İLERİ!

1 Mayıs süreci ve Taksim gündemi, devrimci-ilerici kamuoyunda sınıf hareketinin ve toplumsal mücadele güçlerinin gelişim dinamikleri üzerinden önümüzdeki dönemde farklı yönleriyle değerlendirme ve tartışmalarla konu edilecektir. "İstanbul'da yaşanan ayrışmanın sınıf ve sendikal hareket üzerinde ne tür etkileri olmuştur?", "Sol harekete yansımaları nelerdir?", "Taksim çıkışı bir 'kırılmaya' mı yoksa 'sıçramaya' mı vesile olmuştur?" vb. soruların yanıtı, yeni dönemde sınıf mücadelesinin ve toplumsal hareketin gelişim seyri üzerinden daha açık biçimde görülecektir.

Şimdi yapılması gereken şey, 2026 1 Mayıs'ının ortaya koyduğu temel gerçekler üzerinden sınıf hareketini ve toplumsal mücadeleyi her açıdan güçlendirmeye, ileri taşımaya ve devrimcileştirilmeye odaklanmaktır. Zira işçi sınıfının pranga altında tutulan politik ve sınıfsal mevzilerini yeniden kazanabilmesi, bunlara yenilerini ekleyebilmesi ve sermaye düzeninin önüne koyduğu engelleri aşabilmesi, bu alanda kat edilecek mesafeye sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Taksim 1 Mayıs'ı: "Her yer Taksim her yer direniş!"

AKP iktidarının Taksim korkusu sürüyor. 1 Mayıs'ta Taksim ve Mecidiyeköy çevresinde sabah saatlerinden itibaren adeta OHAL ilan edildi. İstanbul'da ilerici-devrimci kurum ve sendikaların çağrısıyla Taksim'e yürümek için saat 11.00'den itibaren Mecidiyeköy'de toplanmaya başlayan kitleye polis defalarca kez saldırdı. BDSP ve İşçi Emekçi Birliği bileşenleri de Taksim 1 Mayıs'ı için Mecidiyeköy'deydi.

"HER YER TAKSİM HER YER DİRENİŞ!"

Yoğun ablukaya ve polis terörüne rağmen kitle Mecidiyeköy'de toplanmaya devam etti. Polisin biber gazı ve tazyikli suyla saldırmasının ardından ara sokaklara dağılan kitle yeniden Taksim'e yürümek için Mecidiyeköy merkezde bir araya geldi. Burada Taksim bileşenleri adına açıklamayı Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin yaptı. Keskin şunları ifade etti:

"Mücadele arkadaşlarımızla bugün '76 1 Mayıs'ının 50'nci yılında Taksim iradesine sahip çıkmak için omuz omuza, kol kola girdik. Bugün bu meydanı doldurduk. Yüzlerce arkadaşımız, sendikacı işçi, bu memleketteki devrimciler gözaltına alındılar. Yapılan bu hukuksuz ve keyfi gözaltıları protesto ediyoruz. Tüm arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Hukukun yok sayıldığı, valiliklerin bir günde keyfi kararlar çıkararak meydanları işçilere, emekçilere, halka yasakladığı bir süreci yaşıyoruz. Sendika görevlerini yerine getirdikleri için sendikacılar bu memlekette tutuklanıyorlar, cezaevlerine yolalanıyorlar. Keyfi uygulamalarla bu halkı sindirmeye çalışıyorlar. Hepimiz şahidiz ki ülkenin dört bir yanında keyfi yasaklarla onlarca, yüzlerce kez demokratik

hakkımız kaymakamlar ve valiler tarafından engellenmeye çalışıldı. Bugün de bunlardan birini yaşıyoruz.

(...) Bu iktidar meydanları kapatarak suç işliyor. Ama bu meydan gösteriyor ki her yer Taksim'dir, her yer direniştir. Bugün de bunu omuz omuza yürüyerek kol kola girerek, 'Her yer Taksim her yer direniş!' diyerek gösterdik."

Açıklamanın ardından kitlenin bir kısmı dağılırken, DGB'nin de içinde yer aldığı kitle polis saldırısı sonucu gözaltına alındı. Eylemin ardından İstanbul BDSP açıklama yayınlayarak "1 Mayıs iradesi teslim alınamadı!" dedi. Açıklamada şunlar ifade edildi:

"Birleşik, kitlesel ve militan 1 Mayıs için Taksim iradesi kazandı. Sermaye devletinin tüm saldırılarına rağmen 2026 1 Mayıs'ında devrimciler, işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar emperyalist savaş ve saldırganlığa, baskıya, krizin faturasına, sömürüye karşı "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!" sloganlarıyla barikatların üzerine yürüdüler. Sermaye devletinin polisi, copu, gazı, sendika bürokratlarının icazetçi tutumları 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu ve Taksim iradesi engelleyemedi. Onlarca yoldaşımız ve siper yoldaşımız işkenceyle gözaltına alındı. Bir kez daha haykırıyoruz: Gözaltılarınız, saldırılarınız haklı ve meşru mücadelemizi engelleyemeyecek. Çürümüş düzene karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeye devam edeceğiz!"

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi 1 Mayıs günü İstanbul'da Mecidiyeköy ve Beşiktaş çevresinde 550 kişinin gözaltına alındığını duyurdu. Gözaltına alınanların yanı sıra, polisin biber gazlı, tomalı ve coplu saldırıları nedeniyle çok sayıda kişi yaralandı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Kadıköy'de 1 Mayıs:

“Birleşelim, değiştirelim!”

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısını yaptığı Kadıköy 1 Mayıs'ı, İskele Meydanı'nda gerçekleştirildi.

Kitle, Haydarpaşa ve Söğütluçeşme kollarında “Emek, adalet, barış ve demokrasi için birleşelim, değiştirelim!” şiarıyla saat 11.00'de toplanmaya başladı. Söğütluçeşme kolu bariyerlerle kapatıldığı için alana ulaşmak isteyen emekçiler güçlük yaşadı. Mitingin genelinde ekonomik-sosyal taleplerin yanı sıra, emperyalist savaş ve iktidarın baskı politikaları da öne çıkan gündemler oldu.

İki ayrı yürüyüş kolunda bir araya gelen kortejler, uzun süren yürüyüşün ardından İskele Meydanı'na giriş yaptı. Alanda sık sık “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Karanlığa teslim olmayacağız!”, “Yaşasın 1 Mayıs!”, “Bijî yek gulan!” ve “Asgari değil insanca yaşam!”, “Bijî berxwedana karkeran!” sloganları atıldı.

Sahnedeki açılış konuşmalarında İmamoğlu'nun yanı sıra, tutuklu gazeteciler Merdan Yanardağ, Alican Uludağ, Nedim Oruç, İsmail Arı ve Pınar Gayıp anıldı. Gazeteciler adına gönderilen mesajda, “Gazetecilik suç değildir!” denildi. Limter-İş Sendikası adına Kanber Saygılı'nın hapisshaneden gönderdiği mesaj duyuruldu. Tutuklu sendikacıların serbest bırakılması istendi.

Programın devamında DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin ortak bildirgesi kürsüden okundu. Bildirgede işçiler, kamu emekçileri, emekliler, gençler, kadınlar,

mühendisler, mimarlar ve hekimler adına “Bu düzeni biz değiştireceğiz!” denilerek güvenceli çalışma, insanca ücret, gelirden ve vergiden adalet, barış, demokrasi, laiklik ve Kürt sorununun demokratik çözümü için ortak mücadele çağrısı yapıldı.

Ruhi Su Dostlar Korosu ve Koma Vejin konserlerinin ardından 1 Mayıs bileşenlerinin ortak metninin özeti Türkçe ve Kürtçe okundu. Devamında Erdal Bayraklı konser verdi ve miting sonlandırıldı.

Söğütluçeşme kolunda “Sosyalizmde ısrar, insan olmaktan ısrar” yazılı pankartın açılması ve Abdullah Öcalan bayrağı taşınması gerekçesiyle polis farklı nokta-

larda kitleye saldırdı.

Söğütluçeşme'de KESK ve KESK'e bağlı sendikalar, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, Türkiye Sosyalist Cumhuriyet Partisi, Çarşı, TSS-İş, Tüm Emekliler Sendikası, Demokratik Emekliler Sendikası, İHD, TODAP, Feministler, Vegan, Anarşist Kortej, Hınıs Tekman Köy Dernekleri Federasyonu, PSAKD, Damal Dernekler Federasyonu, Halkların İklim Zirvesi, EHP, SEP, MFT, Film Festivali, Sultangazi İşçileri, Yeşil Sol Parti, TJA, HDK, DEM Parti, Devrimci Parti, SODAP, Öğrenci Dayanışması, SYKP, İşçi Hakları Derneği, DSİP, ODAK, Söz ve Eylem, Divriği Kültür

Derneği, SMF, Yeni Dünya İçin Çağrı, SOL Parti, SOL Genç, SOL DEP, Yaşam Ağacı Derneği, TKH yer aldı.

Haydarpaşa'da ise DİSK (Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Lastik-İş, Dev Emekli Sen, Birleşik Tarım Orman İşçileri Sendikası, Dev Yapı İş, Enerji Sen, Dev Turizm İş, Dev Sağlık-İş, Sosyal-İş), Tüm İSG Sen, Bilişim Sen, TMMOB, TTB, İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu, İstanbul Barosu, Diş Hekimleri Odası, Eczacılar Odası, Mali Müşavirler Odası, Veteriner Hekimler Odası, Birleşik Kamu İş, TÜRK-İŞ, EMADDER, TÜKODER, ÜİDDER, CHP, EMEP, İşçi Demokrasi Partisi, TKP-1920, TGS yer aldı.

Notlar:

-Kitlesele katılımla gerçekleştirilen mitingün coşkusu vasat düzeydeydi. Öte yandan, DİSK'e bağlı sendikalardan Birleşik Metal İş, Genel-İş ve Lastik-İş'in, Türk-İş'e bağlı sendikalardan TÜMTİS'in mitingün katılımları ve coşkusu diğer işçi kortejlerine oranla daha güçlüydü.

-Toplam katılımların ağırlığını sol parti ve örgütlerin kitlesi oluşturuyordu. Bunun yanı sıra, düzen partisi CHP de Kadıköy 1 Mayıs'ına kitlesele bir katılımlar sağladı.

-Emek ve meslek odalarının kortejleri coşku açısından sönük bir tabloya sahipti.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Gebze Sendikalar Birliği Gebze'de kitlesele bir 1 Mayıs mitingün gerçekleştirdi.

Geçtiğimiz yıllarda tam ortaklık ve katılımlar sağlanamazken bu yıl Petrol-İş, Birleşik Metal 1 ve 2 No'lu Şube, Eğitim-Sen, Eğitim-İş Gebze Şubeleri ortak 1 Mayıs Mitingün'i örgütlediler. Eyleme ayrıca, Petrol-İş İstanbul ve Kocaeli Şubeleri de katıldı. Miting öncesinde servis güzergahlarında ve Kent Meydanı'nda ortak dağıtımlar yapılarak Gebze, 1 Mayıs havasına günler öncesinde girdi denebilir.

Kent Meydanı'nın resmi miting alanı olmamasından kaynaklı Kaymakamlık'ın kısmi engellemeleri ile karşılaşılın mitingde ihtiyaca uygun bir sahne ses sistemi kurulamasa da mobil sahneye

dönüşebilen bir tır kullanıldı.

Saat 9.30'da Trafo Meydanı'nda buluşan kitle yağmur, rüzgâr ve soğuşa rağmen kortejler halinde Kent Meydanı'na yürüdü. Önde Gebze Sendikalar Birliği'nin arkasında Petrol-İş şubeleri, Birleşik Metal-İş 1 ve 2 No'lu Şubeler, Eğitim-Sen, Eğitim-İş, Emekliler Dayanışma Sendikası, Birleşik Emekliler Sendikası, TMMOB, Demokratik Aleviler Derneği yer aldı. Ardından Umut-Sen, CHP, DEM PARTİ, ESP, EMEP, Sol Parti, TİP, TÖP, Emeğin Kurtuluşu, DİP, Vatan Partisi sıralandı.

Petrol-İş ve Birleşik Metal'de örgüt-

Gebze'de kitlesele 1 Mayıs

lülü işçiler ayrı fabrika pankartları açtılar. Petrol-İş Gebze Şube kortejinde 20'ye yakın fabrika pankartı varken Betek Boya, Pulver Kimya, Trelleborg, Araymond, Portakal, Plascam fabrikaları coşku ve katılımlarıyla dikkat çekti. Petrol-İş İstanbul 2 No'lu Şube de coşkulu bir korteje sahipti. Dövizlerle bir dizi gündemi kortejlerinde işlediler. Ardından Tez Koop-İş Kocaeli Şube yer aldı.

Birleşik Metal Gebze 1 No'lu Şube 20'ye yakın fabrika pankartı arasında Esitaş, Smart Solar, CT Otomotiv, Dostel, ZF Sachs fabrikaları öne çıktı. Birleşik Metal Gebze 2 No'lu Şube de 20'ye yakın fabrika pankartı açılırken Çayırova

Boru, Green Transfo, Kaynak Tekniği, Legrand, Yücel Boru fabrikaları öne çıktı.

Kortejlerde emperyalist savaş, NATO, okullardaki şiddet, krizin faturasının işçi ve emekçilere yıkılmaya çalışılması gündemleri işlendi. Hemen hemen her kortejde savaş karşıtı sloganlar yükselirken, “Yusuf Tekin istifa!” sloganları ile eğitim sistemi eleştirildi.

Kürsüde Gebze Sendikalar Birliği adına açıklama okundu. Yürüyüşte binlerce işçi olmasına rağmen miting programı başladığında alanda işçi sayısının azlığı dikkat çekti. Okunan açıklamanın ardından halaylar çekildi ve miting son buldu. Kitlesele bir işçi mitingün olmasına rağmen kürsünün ve programın zayıflığı genel havayı da etkiledi.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

İzmir'de 1 Mayıs:

“Baskıya, sömürüye ve savaşa karşı mücadeleye!”

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününde İzmir'de işçi ve emekçiler alanlara çıktı. Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleştirilecek 1 Mayıs mitingi için dört ayrı koldan yürüyüşler gerçekleştirildi.

DİSK, KESK ve Türk-İş kortejlerinde belirgin bir zayıflama gözlemlendi. Mitingin genel atmosferinde emperyalist savaş, süren işçi direnişleri, Taksim'de 1 Mayıs yasağı ve ekonomik-sosyal talepler öne çıktı. Doruk Maden işçilerinin mücadelesi İzmir 1 Mayıs'ına olumlu yansımıştı.

Yürüyüşün ana kollarından biri olan Basmane kolunda, DİSK ve bağlı sendikalar önde yürüdü. Kortejin en önünde DİSK amblemi taşınırken ana pankart olarak “İşçiler birleşir, bu düzen değişir” pankartı taşındı. Ardından Genel-İş Şubeleri, Birleşik Metal-İş, Lastik-İş, Dev Sağlık-İş, Sosyal İş, Devrimci Emekli-Sen kortejleri sıralandı. Belediye işçilerinin son dönemde yaşadığı grev süreci, ücret ve geriye dönük alacakları sorunu ve Genel-İş Şube yönetimlerinin tartışmalı tutumları nedeniyle belediye işçilerinin eyleme katılımı geçmiş yıllara göre belirgin bir biçimde zayıf gerçekleşti. Aynı zayıflama Birleşik Metal korteji içinde geçerliydi. DİSK kortejinin arkasından İzmir Emekliler Meclisi, İzmir İşçi Emekçi Birliği Bileşenleri sıralandı. Sınıf devrimcileri de 1 Mayıs yürüyüşüne bu koldan katıldı. Ücret ve tazminat hakları için mücadele eden Barta Tekstil işçileri DEV TEKSTİL kortejiyle birlikte 1 Mayıs mitinginde yerlerini aldılar.

Diğer bir yürüyüş kolu ise Cumhuriyet Meydanı'nda toplandı. Bu kolda en önde KESK “Emek, adalet, eşitlik, barış, özgürlük, demokrasi için alanlara” ana pankartının arkasından bağlı sendikalardan Eğitim-Sen Şubeleri, SES 1 ve 2'nolu Şubeler, Tüm Bel-Sen Şubeleri, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, BES, BTS, ESM, Kültür Sanat-Sen, Yapı Yol-Sen sıralandı. KESK kortejlerinin arkasından ise çok sayıda siyasi parti, ilerici-devrimci kurum ve dernek yer aldı. Sol Parti'nin “Yankee go home” pankartının arama noktasında engellenme çabasına karşı kısa bir süreliğine gerginlik yaşandı. TİP kortejinde açılan gökkuşağı bayrakları üzerine ise polis müdahale tehdidinde bulundu.

TMMOB, TTB ve Baro Kıbrıs Şehitleri

Caddesi'nden sembolik bir katılımı gerçekleştirdiği yürüyüşle alana geldi.

Liman kolunda ise en önde Türk-İş korteji yer aldı. Vergide adalet ve insanca bir yaşam talebinin öne çıktığı bu kolda Türk-İş pankartının arkasından; Tes-İş, TEKSİF, Yol-İş, Tek Gıda-İş, Basın-İş, TGS, Petrol-İş Aliağa Şube, Petrol-İş İzmir Şube, Demir Yol-İş, Belediye-İş, Türk Metal, TÜR-TİS, Tez Koop-İş, Sağlık-İş pankartları sıralandı. Sendikalaşma mücadelesi yürüten DIGEL Tekstil işçileri TEKSİF kortejinde 1 Mayıs'a katılım sağlarken, Temel Conta işçileri Petrol-İş Aliağa Şube ile birlikte yürüdüler. Yakın zamanda grev kararını fabrikaya asan Basın-İş üyesi işçilerde yürüyüş kolunda yerlerini aldılar.

1 Mayıs kürsüsünde DIGEL Tekstil işçileri, Temel Conta işçileri söz alarak süreçlerini aktardılar ve sınıf dayanışmasının zayıflığına vurgu yaptılar. Mücadelelerinin devam edeceğini belirttiler. Ardından Tertip Komitesi adına hazırlanan ortak metni DİSK Ege Bölge temsilcisi okudu. Okunan metinde içinden geçilen süreç ve toplumsal gündemler öne çıkarılırken savaş, baskı ve sömürüye karşı mücadele vurgusu yapıldı. Konuşmaların

ardından sahneye çıkan Selda Bağcan'ın söylediği türkülerle 1 Mayıs mitingi bitirildi.

Sınıf devrimcileri yürüyüşe en önde “Emperyalist savaşa, krizin faturasına, faşist zorbalığa karşı geçit yok!/Emeğin Kurtuluşu” pankartı açtı. Onu sırasıyla; “Emperyalist barbarlığa geçit yok!/Devrimci Gençlik Birliği”, “Bu düzen dikiş tutmaz! Sömürsüz bir dünyayı biz dokuyacağız!/Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası”, “Haklarımızı patronlara yedirmeyeceğiz!/Barta Tekstil İşçileri”, ve “Baskı ve sömürü düzenine karşı; işçiler birliğe, direnişe!/Ege İşçi Birliği” pankartları izledi.

Mitingden notlar:

-1 Mayıs kürsüsünde tertip komitesinin yıllardır yönettiği belediye başkanının konuşturulması ısrarı bu yıl daha güçlü bir tepki ile karşılaştı. Öncesinde başlayan tartışmalar ve eleştiriler alanda Cemil Tugay'a yönelik sloganlarla devam etti. Kitle Cemil Tugay'ı “kahrolsun işçi düşmanları” sloganlarıyla karşıladı. Bu yıl İzBB Başkanı Cemil Tugay protestolar nedeniyle kürsüden söz alamadı.

-Sınır devrimcileri 1 Mayıs'a bütünü

lülük bir kortej ile katıldı. Barta Tekstil işçilerinin “Haklarımızı patronlara yedirmeyeceğiz” pankartıyla yer aldığı kortejde yürüyüş boyunca emperyalist savaş, NATO zirvesi, krizin faturası ve baskı politikalarına yönelik konuşmalar gerçekleştirildi.

-NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik alanda 6 Mayıs'ta, 18.30'da Karşıyaka İzban çıkışında gerçekleştireceği Denizler anmasına çağrı bildirimleri dağıttı.

-İzmir 1 Mayıs'ında DİSK, KESK ve Türk-İş'in katılımında yaşanan zayıflama göze çarpan bir yerde durdu. Tertip Komitesini oluşturan sendika ve meslek örgütlerinin yıllardır kanıksanmış plansızlığı ve organizasyon yetersizliği bu yıl daha karışık bir tablo ortaya çıkarttı. Türk-İş, DİSK ve KESK kortejleri alanı girişin ardından kısa bir süre sonra alanı terketti.

- Bazı gruplar okunan İstiklal Marşı ve diğer bazı organizasyon sorunları nedeniyle yürüyüş sonunda alana girmeyecek Kıbrıs Şehitleri'ne yöneldi.

- Geçmiş yıllara göre yalnız eyleme katılım değil coşku da sönük kaldı.

Ankara'da 1 Mayıs:

“Bu düzeni biz değiştireceğiz!”

İşçiler, emekçiler, ilerici-devrimci güçler, sendikalar ve meslek örgütleri Ankara 1 Mayıs'ına katılmak için AKM metro çıkışında bir araya geldiler. Kortejlerin oluşturulmasının ardından kitle, 1 Mayıs mitinginin yapılacağı Tandoğan Anadolu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Kitlenin miting alanına girmesinin ardından, mücadelede yaşamını yitirilenlerin yanı sıra katledilen kadınların ve iş cinayetinde hayatını kaybeden işçilerin anısına saygı duruşu yapıldı. Programın devamında, tertip komitesi adına hazırlanan metin Türkçe ve Kürtçe okundu. “2026 1 Mayıs Manifestosu” başlığı ile okunan metinde “Bu düzeni biz değiştireceğiz” denilerek şunlar ifade edildi:

“Ücretlerimizin enflasyon karşısında eritilmesini birleşerek durduracağız! Güvencesiz işlerde, uzun saatler boyunca, tükenen tükenen çalışmaya, ölümüne çalışmaya son vereceğiz! İnsan onuruna yaşarız ücretleri birleşe birleşe kazanacağız! Gelirde ve vergide adaletli bir düzeni kendi ellerimizle kuracağız! Gençlerimiz bu ülkeden ümidini kesmeyecek, hiçbir yere göç etmek zorunda kalmayacak. Ant olsun ki çocuklarımız ve gençlerimiz için umudu bu topraklarda yeşerteceğiz! Okullarımız ve sağlık kurumlarımız öğrencilerin ve emekçilerinin şiddete, katliama maruz kalacağı yerler olmayacak, yaşam nöbeti tutmak zorunda kalmayacağız! Kamusal hizmetlerin parasız, ulaşılabilir, nitelikli, bilimsel ve anadilinde olacağı bir düzeni mutlaka kuracağız. Emeklilere saygı göstermeyi direne direne öğreteceğiz; insanca yaşam hakkını omuz omuza kazanacağız! Doğamızı talanlardan, kentlerimizi rantçılardan her

beraber koruyacağız!”

İktidarın saldırılarına da değinilen metnin ilerleyen bölümlerinde ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin saldırıları teşhir edildi.

Miting programının devamında Bajar sahne aldı. Bajar'ın konseri esnasında maden işçileri grup olarak “Madenciler kürsüye” sloganları ile sahne önüne yöneldi. Maden işçilerinin protestosu sonuç verdi ve sendikal bürokrasi maden işçilerine söz vermek zorunda kaldı. Sahneye temsilen çıkan bir maden işçisi Ankara halkına kendilerine verdikleri destekten dolayı teşekkür etti. Diyenerek kazandıklarını belirten maden işçisi, konuşmasını “Yaşasın Bağımsız Maden-İş Sendikası, kahrolsun sarı sendikalar” sözleriyle tamamlarken elinden mikrofon alındı. Bu olay sendikal bürok-

rasinin işçilerden duyduğu korkuyu bir daha gözler önüne serdi.

Mitinge birçok sendika, meslek odası, siyasi parti ve siyasi platform katıldı. BDSP “Savaşa, baskıya, sosyal yıkıma geçit yok!”, Emeğin Kurtuluşu “Emperyalist savaşa, krizin faturasına, faşist zorbalığa geçit yok!”, Devrimci Gençlik Birliği “NATO defol, emperyalist barbarlığa geçit yok” şiarlı pankartlarla 1 Mayıs alanında yer aldı. NATO Karşıtı Birlik bileşenleri ortak pankartın arkasında kortejlerini oluşturdu.

Mamak'ta da ilerici-devrimci güçler ve sendikalar 1 Mayıs eylemi gerçekleştirdikten sonra otobüslerle AKM'ye hareket ettirildi.

Kitlesel ve coşkulu geçen 1 Mayıs mitingine madencilerin örgütlü bir şekilde

katılması kitlenin desteğini aldı. Mitingin katılımı yaklaşık 15 bin kişi civarındaydı. Mitinge DİSK ve bağlı sendikalar, KESK ve bağlı sendikalar, Birleşik Kamu İş ve bağlı sendikalar, Türk İş'e bağlı TÜMTİS, Tez Koop İş, Yol İş sendikaları ve Asim Sen, Öğretmen Sendikası, Öğrenci Sendikası, 2021 Tüm Emeklilerin Sendikası, Emekli Meclisleri Sendikası, TGS gibi birçok bağımsız sendika katıldı. Ayrıca meslek odaları ve siyasi partiler de 1 Mayıs mitingine katılım sağladı. CHP'nin kitlesel olarak katıldığı 1 Mayıs mitingine sendikaların katılımı parti ve meslek odalarına göre daha güçlüydü. Sendikalar içerisinde ise KESK'in katılımının daha yoğun olduğu gözlemlendi.

İşçi sendikalarında “Güvenceli iş!”, “Vergide adalet!” vb. talepler öne çıktı. 1 Mayıs alanında genel olarak emperyalist savaşa, sömürüye ve iktidarın baskı politikalarına karşı şiar ve talepler ön plandaydı. Maden işçileri alana belli bir coşku kattılar ve “Çocuklarımızı cezaevine değil, üniversiteye yollayacağız!” pankartı ile alana çıktılar. Eğitim sendikalarının şiddete karşı nöbet eylemlerinde kitlesel ve görece militan bir görüntü çizen Eğitim İş, şubeleri ile 1 Mayıs mitinginde yer aldı.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Didim ve Mersin'de 1 Mayıs eylemleri gerçekleştirildi.

DİDİM'DE COŞKULU 1 MAYIS

Didim'de 1 Mayıs'ta 7 bin kişinin katıldığı coşkulu bir miting gerçekleştirildi.

Didim'de sendikalar, kitle örgütleri ve sol kurumlar Didim belediyesi önünde toplandı. DİSK, KESK, DİSK Emekli Sen, Didim Dernekler ve Ekoloji Platformu'na üye 21 yöre derneği, CHP, DEM Parti, Halkevleri, TİP, Sol Parti kortejler oluşturarak Kent Meydanı'na yürüdü. Doruk Madencilik işçileri ve Bağım-

Didim ve Mersin'de 1 Mayıs

sız Maden-İş Sendikası'nın mücadelecisi sendikal anlayışı alkışlandı. Madencilerin zaferinin selamlanmasının ardından konuşmalar yapıldı.

7 bin kişinin katıldığı coşkulu bir miting, konuşmaların ardından çekilen halaylarla miting sona erdi.

MERSİN'DE 1 MAYIS

Mersin'de 1 Mayıs mitingi için saat

13.30'da Millet Parkı'nda toplanma, saat 14.30'da yürüyüş başladı.

Türk-İş, DİSK, KESK, emekli sendikaları, meslek odaları, dernekler ve siyasi partilerin katıldığı eyleme binlerce kişi katıldı.

130 gündür direnen liman işçilerinin korteji dikkat çekerken açıklamayı TÜMTİS Şube Başkanı Savaş Gürkan ve SES Şube başkanı Sevgi Başkavak okudu. Açıklamada ekonomik krizin faturasına

değinilirken, alım gücünün erimesi, vergi sistemi üzerine değinmeler yapıldı. Kadın emeği, güvencesiz ve esnek çalışma saldırısı, mobing ve şiddet üzerine vurguların yanı sıra emekçilerin talepleri dile getirildi.

Konuşmalardan sonra sanatçı Ali Altay sahne alarak devrimci marşlarla ve halaylarla sonlandı.

KIZIL BAYRAK / DİDİM-MERSİN

Kayseri'de coşkulu 1 Mayıs!

Kayseri'de 1 Mayıs, Salih Avgun Paşa Caddesi'ndeki Mimar Sinan Parkı'nda yapıldı. DİSK Dev Yapı-İş ve Emegın Kurtuluşu eski Adliye Binası önünde kortej oluşturdu, KESK ve bileşenleri ise Eğitim Sen Kayseri binası önünde bulundu. Birçok noktadan hareket ederek 1 Mayıs mitinginin yapılacağı Mimar Sinan Parkı'na yürünmesi, Kayseri'nin her noktasında 1 Mayıs'ın hissedilmesine yol açtı. Salih Avgun Paşa Caddesi'nde bir araya gelen işçi ve emekçiler Mimar Sinan Parkı'na kadar coşkulu sloganlarla yürüdüler.

OSB'den işçiler Kayseri İşçi Birliği dövizleriyle kortejde yer aldılar. Emegın Kurtuluşu pankartıyla 1 Mayıs'a katılan işçiler coşkularıyla, DİSK Dev Yapı İş korteji ise katılımıyla dikkat çekti.

KESK'in en kitlesel korteji Eğitim-Sen'di. Reformist partilerin geçen yıllara göre katılımı zayıftı. Düzen çözümün temsilcisi CHP'nin 1 Mayıs'a katılımında belirgin bir zayıflama vardı.

Mimar Sinan Parkı'nda bir araya gelen işçi ve emekçiler sık sık "Yaşasın 1 Mayıs işçi bayramı!", "Maden işçisi direnişin simgesi!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Hak hukuk adalet", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attılar.

1 Mayıs mitinginde ilk konuşmayı DİSK Bölge Başkan Ramazan Benian yaptı. Benian şunları ifade etti:

"Bugün sofralarımızda eksilen sadece ekmeğ değil, bugün cebimizden çalınan

sadece para değil, bugün geleceğimiz çalınıyor. Enflasyon karşısında eriyen ücretler, açlık sınırının altına itilen asgari ücret, yıllarca çalıştıktan sonra yoksulluğa mahkûm edilen emekliler... Bu tablo kader değildir. Bu düzenin sonucudur."

Çiftçinin toprağı ekemediğini, esnafın kepenk kapattığını, gençlerin MESEM'lerde yaşamını yitirdiğini vurgulayan Benian, sözlerine şöyle devam etti:

"İşçiler üzerindeki vergi yükü her geçen gün artıyor. Az kazanan çok vergi ödüyor, çok kazanan az vergi veriyor. Bu adaletsizliği kabul etmiyoruz. Sendikalaşmanın önüne engeller koyuluyor, işçiler örgütsüz bırakılmak isteniyor ama biz buradayız, DİSK burada, emek burada, direniş burada. İnsanca yaşam, vergide adalet, adil ücret, güvenceli iş istiyoruz."

Alanda Benian'ı protesto eden işçiler, "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganını attılar.

Eylemde ikinci konuşmayı KESK Dönem Sözcüsü Eyza Türker yaptı. Türker şunları ifade etti:

"Hepimiz bu sömürü ve yağma düzeninin çarkları arasında her gün daha fazla eziliyoruz. Her geçen gün daha fazla yoksullaşılıyor, sefaletle itiliyor. Her zaman söylüyoruz. Buradan bir kez daha altını çizelim. Demokrasinin, adaletin, hukukun, eşitliğin olmadığı bir yerde emegın, emekçilerin hakları da yok sayılır. Talepleri görülmez, duyulmaz olur. İşte tam da bu yüzden ülkemizde düşünce ve ifade özgürlüğünden toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkına, seçme ve seçilme hakkından sendikal hak ve özgürlüklere,

haber alma hakkına kadar uzanan saldırılar esasında emegına sahip çakanlara yönelik sömürü zeminini güçlendirmek için yürütülüyor."

Türker "Bizlere hak, hukuk, adalet, demokrasi vaat edemeyen düzen; yıllarca bizi bölerek, parçalayarak, ayrımcılıkları körükleyerek ayakta kaldı. Dolayısıyla çözüm demokrasinin kırıntılarına dahi tahammül edemeyenlerde değil, emekçi halklarının örgütlü ortak yaşam iradesindedir" diyerek, ülkenin dört bir yanında hep bir ağızdan haykıran milyonlarca emekçinin 1 Mayıs'ını kutladığını söyledi.

Mitingin sonunda müzik gurubu sahneye aldı.

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ

Bursa'da 1 Mayıs Osmangazi Meydanı'ndan Atatürk Stadyumu'na yürüyüş yapıldı. DİSK Marmara Bölge temsilcisi Gökhan Aydın'ın okuduğu açıklamada; insan onuruna yaraşır ücret, güvenceli çalışma, demokrasi ve sosyal haklar talepleri vurgulandı.

Bu yıl yürüyüş yağmurlu ve soğuk havada gerçekleştirildi. Saat 13.00'da Osmangazi Meydanı'nda toplanılarak başladı. Sendikalar, Demokratik Kitle Örgütleri, siyasi partiler ve gençlik örgütleri saat 14.00'da Atatürk Stadyumu'na yürüyüşe başladı.

Hava şartlarındaki olumsuz koşullar ve bu yılki toplanma yeri bu yılki 1 Ma-

Bursa'da 1 Mayıs

ıysı olumsuz etkilemiş oldu. Açıklamayı DİSK Marmara Bölge temsilcisi Gökhan Aydın okudu. Sözlerinde "görünmeyen emeğe, güvencesiz çalışmaya ve artan ekonomik adaletsizliğe" dikkat çekti. "Ücretlerin enflasyon karşısında erimesine karşı mücadele vurgusu yapılırken, "insan onuruna yaraşır ücret", "güvenceli çalışma koşulları" ve "gelirde ve vergide adalet" talepleri öne çıktı. Emekçiler, birleşerek haklarını kazanacaklarını belirterek, "Bu teşvik düzeni biz değış-

tireceğiz, birleşeceğiz ve değıştireceğiz" denildi.

"İşçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin özgürlük ve eşitlik taleplerinin yanında olacağız, enternasyonalist dayanışmayı yükselteceğiz" vurgusu yapan Gökhan Aydın şunları dedi:

"Halkların omuz omuza mücadelesini büyüteceğiz, barışı ve demokratik toplumu biz inşa edeceğiz, kardeşliğe biz sahip çıkacağız. Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümünü biz Türki-

ye halkları birleşerek sağlayacağız. Ataerkine, nefret söylemine, yok sayılmaya karşı eşitlik ve özgürlük için mücadeleyi büyüteceğiz. Onlar inançlar üzerinden bizi bölmek parçalamak isterken biz daha fazla laiklik diyeceğiz. Emperyalistler ve işbirlikçileri bölgemize savaş, diktatörlük ve saltanat dayatırken, laik, demokratik, tam bağımsız bir Cumhuriyeti, emegın Cumhuriyetini hep beraber var edeceğiz. Biz emekçiler adaletli bir düzeni, barışı ve demokrasiyi kuracak güçteyiz."

1 Mayıs mitingi konserle bitirildi.

KIZIL BAYRAK / BURSA

Ortaca'da 1 Mayıs mitingi

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Köyceğiz, Ortaca ve Dalaman ilçelerindeki emek örgütlerinin kararıyla Ortaca Cumhuriyet Meydanı'nda kutlandı.

1 Mayıs Tertip Komitesi'nin çağrısıyla bugün sabah saat 10:00'da Ortaca İstiklal Caddesi Kavşağında emek örgütleri ve kitleler toplanmaya başladı. Kortej sıralaması; Başta Eğitim Sen Dalaman Temsilciliği olmak üzere Belediye İş Sendikası, Eğitim Sen Köyceğiz Temsilciliği, Büro Emekçileri Sendikası, Tarım Orkam Sen, Tüm Emeklilerin Sendikası 2017, Ortaca Pir Sultan Derneği, Dalaman Pir Sultan Derneği, CHP, Ortaca Atatürk Düşünce Derneği, Köyceğiz Atatürkçü Düşünce Derneği, Hacı Bektaşî Kültür Vakfı Köyceğiz Şubesi, DEM Parti Ortaca İlçe Örgütü ve Emek Partisi Ortaca İlçe örgütü şeklinde oluşturuldu. Miting alanına doğru yürüyüş, saat 10.45 gibi yaklaşık bin kişiyle başladı. Yaklaşık 3 km'lik yürüyüş boyunca kortej canlılığını korudu ve yürüyüş boyunca "Yaşasın 1 Mayıs", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Kurtuluş sokakta, sandıkta değil", "Birleşe birleşe kazanacağız", "Biji yek gulan", "Yaşasın Hakların kardeşliği" sloganları atıldı.

Kortej miting alanına ulaştıktan sonra miting başladı ve ilk konuşmayı Tertip Komitesi adına Eğitim Sen Dalaman Temsilcisi Fevzi Yılmaz yaptı.

Fevzi Yılmaz konuşmasında şunları ifade etti:

"Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki yaşamız, cinsiyetimiz, kimliğimiz ne olursa olsun, hiç fark etmiyor. Hepimiz bu sömürü ve yağma düzeninin çarkları arasında her gün daha fazla eziliyoruz. Her geçen gün daha fazla yoksullaşılıyor, sefaletle itiliyor. Bu yüzden ülkemizde düşünce ve ifade özgürlüğünden toplanti ve gösteri yürüyüşü hakkına, seçme ve seçilme hakkından sendikal hak

ve özgürlüklere, haber alma hakkına kadar uzanan saldırılar esasında emeğine sahip çıkanlara yönelik sömürü zeminini güçlendirmek için yürütülüyor."

Yılmaz konuşmasına Laikliğe yönelik saldırılara, kadın cinayetlerine yönelik olaylarına, toprakları için direnen İkizköylülere ve direnişin sembolü haline gelen ve cezaevinde olan Esra Işık'a ve yine cezaevinde olan gazetecilere ve sendikacılara vurgu yaparak devam etti.

Konuşma şu sözlerle sona erdi:

"Mücadelemiz, savaş naralarının değil, barış şarkılarının yankılandığı bir dünya ve ülke mücadelesidir. Türkiye'nin toprakları, hava sahası ve askeri altyapısı emperyalist-siyonist ittifakın saldırganlığının hizmetine sunulamaz. Emperyalist-Siyonist saldırganlığa hayır. ABD-NATO üsleri kapatılsın. Güvenlik örgütü değil, bir savaş örgütü olan NATO dağıtılmalıdır. Bölgede barış, ülkede demokrasi için birleşelim"

Yılmaz'ın ardından Köyceğizli bir maden emekçisi olan Durali Yılmaz'a söz verildi. Yılmaz da konuşmasında şunları vurguladı:

"Bizler biliyoruz ki hiçbir üretim, hiçbir kazanç insan hayatından daha değerli değildir. Bugün burada sadece kutlama yapmak için değil; Daha güvenli çalışma koşulları, insanca yaşam hakkı ve Alın terinin karşılığını tam alma mücadelesi için bir aradayız. Bağımsız Maden-iş önderliğinde 17 gündür direnen, 9 gündür açlık grevinde olan Doruk Madencilik işçileri, hak mücadelesini direne direne kazandılar. Yıldırımara ve saldırılara rağmen yılmadan direnen maden işçileri, örgütlü işçi sınıfının mutlak zaferiyle direnişlerini sonuçlandırdılar. Zaferleri yarınların dört bir yanında ateşlenecek direnişlerin kıvılcımıdır."

Konuşmalardan sonra miting konser ve halaylarla devam etti.

KIZIL BAYRAK / ORTACA

"Biz Taksim'i alacağız!"

Merhaba, ben metal sektöründe çalışan bir kadın işçiyim.

Açlığın her geçen gün arttığı; çalışma koşullarının sürekli ağırlaştığı bir yaşamın içinde ayakta kalmaya çalışıyoruz. Her yıl bir öncekini aratıyor. Gece gündüz çalışmamıza rağmen geçinemiyoruz. Yaşayabilmek için krediye, kredi kartlarına mahkûm edildığımız bir sistemin içindeyiz. Devlet, krizin faturasını biz işçilere kesiyor. Maaşlarımızdan alınan vergiler, her gün çıkarılan yeni yasalar ve kesintilerle elimizde kalan da gasp ediliyor. Biz yoksullaşırken patronlar daha da zenginleşiyor. En küçük bir hak arayışında ise işten atma tehdidiyle karşılaşılıyor. "Dışarıda işsizlik var" diyerek bizleri korkutmaya, sindirmeye çalışıyorlar. Patronların bu saldırganlığına karşı durması gereken sendika bürokrasisi ise çoğu zaman işçilerin değil patronların yanında saf tutuyor.

1 Mayıs'ı geride bıraktık. Daha 1 Mayıs gelmeden devlet baskısı başlamıştı; ev baskınları, gözaltılar, tehditler... Ama tüm bu baskılara rağmen biz biliyoruz

ki 1 Mayıs'ın yeri Taksim Meydanı'dır. Orada olmak, orada kutlamak istedik.

Tüm yollar kapatıldı, her yer polis ablukasına alındı. Taksim'e ulaşamamak da sesimizi kismadık. Korkmadığımızı, susmayacağımızı gösterdik. Bu yıl olmadıysa, gelecek yıl orada olmak için bugünden mücadele etmek zorundayız. Mecidiyeköy'de buluştuk. Yürüyüşe başladığımız anda polis şiddetiyle karşılaştık. Yoğun biber gazı ve plastik mermilerle saldırdılar. Arkadaşlarımız gözaltına alındı. Ama biz geri çekilmedik. Barikatları zorlayarak yürümeye, sloganlarımızı haykırmaya devam ettik. Saldırı arttıkça direnişimiz de büyüdü. Biz Taksim'i alacağız. Ama mücadele sadece 1 Mayıs'ta değil. İşyerlerinde, fabrikalarda, her gün haksızlığa ve hukuksuzluğa karşı ses çıkarmak zorundayız. Çünkü bizim en büyük gücümüz, yan yana çalıştığımız işçi arkadaşlarımızdır. Bir araya gelmeli, birlikte mücadele etmeli ve birlikte sesimizi yükseltmeliyiz.

İKİTELLİ'DEN METAL İŞÇİSİ BİR KADIN

1 Mayıs'ın coşkusuyla: 3 başlık, 3 yer

İşçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürü her geçen gün artarken, işçiler talepleriyle meydanlara çıktı. İstanbul'da da 1 Mayıs bu coşkuyla karşılandı.

1 Mayıs İşçilerin Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü, yurdun dört bir yanında coşkuyla kutlandı. İşçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürü her geçen gün artarken, işçiler talepleriyle meydanlara çıktı. İstanbul'da da 1 Mayıs bu coşkuyla karşılandı.

Vergide adalet, insanca yaşamaya yetecek ücret ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engellerin kaldırılması talepleriyle DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla "Demokrasi için 1 Mayıs'ta birleşelim, değiştirelim" şiarıyla Kadıköy'de toplandı. Türk-İş'e bağlı birçok sendika da bu kutlamalara katıldı.

Tüm olumsuz hava koşullarına rağmen binlerce işçi Kadıköy'de bir araya gelerek insanca bir yaşam talebini haykırdı. Talepler kuşkusuz önemli ve anlamlıydı. Ancak bu taleplerin haykırılacağı yerin işçi sınıfının tarihsel meydanı olan Taksim Meydanı olduğu gerçeği

bir kez daha ortaya çıktı. Ne yazık ki bu yıl da sendikal yapılar bu iradeyi ortaya koymaktan geri durdu.

İkinci başlıkta, Kartal Meydanı'nda Türkiye Komünist Partisi tarafından düzenlenen miting yer aldı. Bu tutum üzerine söylenecek çok şey var ve tartışılmaya devam edecektir. Bu da ayrı bir siyasal irade olarak not edilmelidir.

Üçüncü ve en önemli başlık ise Taksim iradesidir. 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için ısrar eden ve direnen işçiler, tüm engellemelere rağmen Mecidiyeköy'de toplanarak kararlılıklarını ortaya koydu. Bu direniş, İstanbul 1 Mayıs'ına daha güçlü bir anlam kazandı. İşçi sınıfının meydanı Taksim'dir; bu bilinçle hareket edenler, tüm güçleriyle direnmiş ve bu mücadelenin haklılığını bir kez daha göstermiştir.

Önümüzdeki 1 Mayıslar'da, işçi sınıfının taleplerini ve iradesini kendi tarihsel meydanı olan Taksim'de haykırabilmesi için mücadeleyi büyütme umuduyla...

İSTANBUL'DAN TÜMTİS ÜYESİ BİR İŞÇİ

Almanya'da 1 Mayıslar...

KÖLN'DE KİTLESEL 1 MAYIS YÜRÜYÜŞÜ

Bu yıl 1 Mayıs Köln'de binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş ve mitingle kutlandı. 1 Mayıs gösterileri, kitlenin saat 11'den itibaren DGB'nin (Alman Sendikalar Birliği) Köln-West'teki binası önünde toplanmasıyla başladı. Burada birtakım gruplar, yürüyüş başlangıcına kadar forum tarzında ajitasyonlarla, devrimci müziklerle bekleme aşamasına canlılık kattılar.

Saat 12.00'de her yıl olduğu gibi önde sendika kortejleri, ardından parti, örgüt ve grupların yer aldığı kortejlerle yürüyüş başladı. İşçi katılımının ağırlığını yine Ford işçileri oluşturdu. İşçi kortejlerinde çalışma yaşamına yönelik olarak hükümetin gündemde tuttuğu saldırı düzenlemelerine tepkiler öne çıktı. 8 saatlik iş gününün tartışma konusu yapılması, istihdam alanlarının yok olması, 1 Mayıs'ın resmi tatil olmaktan çıkarılması vb. gibi konulardaki duyarlılıklar pankart, döviz ve şiarlarla dile getirildi.

Türkiyeli sol grupların da önemli bir yer tuttuğu sol kortejlerin pankart ve şiarlarında ise emperyalist savaş, faşizm, devrim ve sosyalizm çağrıları ön plandaydı. Sınıf devrimcileri yürüyüş ve mitingte "Sömürüye, emperyalist savaşlara ve faşizme karşı sosyalizm için" şiarının yer aldığı BİR-KAR imzalı pankartın ardından bayrak ve çeşitli konulardaki dövizlerle katıldılar. RJ'liler de bayraklarıyla bu kortejde yürüdüler.

Gençlik katılımının belirgin olduğu bazı gruplar yürüyüş boyunca sloganlar, marş ve şarkılarla yürüyüşün canlı geçmesinde rol oynadılar.

Gösteride sendika kortejlerinin Heumarkt alanına ulaşmasıyla miting programına geçildi. SPD'li Belediye Başkanı'nın da "Daha iyi iş ve sosyal adalet" temasıyla konuştuğu mitingde, sendika temsilcileri de içeriğini ağırlıklı olarak ekonomik ve sosyal sorunların ve taleplerin oluşturduğu konuşmalar yaptılar. Sol grupların büyük çoğunluğu genelde miting alanına girmeden ya stantlara dağıldı ya da alandan ayrıldı. Programdaki müzik ve kültürel bölümün ardından 1 Mayıs kutlaması sona erdi.

BİR-KAR ve RJ de dahil bu gösteriye katılan çok sayıda grup, buradan ayrılıp 17.00'de Kalk'taki eyleme geçtiler...

KÖLN'DE DEVRİMCİ 1 MAYIS'A BİNLERCE GENÇ KATILDI

İşçi sınıfının uluslararası birlik mücadelesi ve dayanışma günü 1 Mayıs için Köln'de ilk eylemin ardından yapılan ikinci yürüyüş saat 17.00'da Kalk semtinde gerçekleştirildi. Gençlik ve sol örgütlerin düzenlediği yürüyüşe 5 bin kişi katıldı.

Yürüyüş baştan sona büyük bir coşku ve militanlık içinde geçti, sloganlar susmadı. Yürüyüş boyunca savaş, militarizmi, İsrail siyonizminin Filistin'de sürdürdüğü soykırımı protesto eden sloganlar atıldı, aynı içerikte pankartlar, flamalar ve dövizler taşındı. "1 Mayıs'a sokağa!", "Filistin'e Özgürlük!", "Yaşasın Uluslararası Dayanışma!", "Sınıfa karşı sınıf, savaşa karşı savaş, sermayeye karşı mücadele!" sloganları atıldı.

Semtte yaşayan emekçilerin yürüyüşe ilgisi büyüktü. Pencerelerden yürüyüş kolunu izleyenler alkış tuttu, sloganları birlikte haykırdı, zafer işaretleri yaptı. "Siamo tutti antifascisti" (Hepimiz anti faşistleriz!) sloganı, İtalyan emekçilerin de yaşadığı semtte büyük bir coşku ile karşılandı. Sokakta biriken kitle, kahvelerde oturanlar dışarı çıkarak kitle ile birlikte dakikalarca sloganı beraberce haykırdılar. Göçmen kadınlar da yürüyüş koluyla birlikte "Yaşasın Uluslararası Dayanışma!" sloganını haykırdı.

Yürüyüşte polis yığınağı dikkat çekiyordu. Polisin provokatör tutumları ve gözaltı saldırısına rağmen kitle yürüyüş

ve mitingin bitimine değin, coşkusundan, militanlığından kararlılığından vazgeçmedi. Polise karşı sıkça "Hanau'da neredeydiniz!" sloganlarını haykırdı.

Yürüyüş ve mitingde birçok alman ve yabancı örgütle birlikte BİR-KAR ve RJ'de katıldı.

HAMBURG'DA KİTLESEL VE COŞKULU 1 MAYIS

Hamburg'da DGB'nin çağrısıyla binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs kutlaması yapıldı.

Uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününü kutlamak için sabah saat 10.30'da Altona'ya bağlı Ottensen Bahnhof'ta toplandı.

Toplanma alanına DGB, IG Metall, IG BCE, EVG, NGG ve Ver.di sendikaları hazırlamış oldukları pankartlar ve sendika flamalarıyla geldiler. Partilerden MLPD, DKP, DKP Wiederaufbau, Die Linke ve antifaşist gençlik örgütleri de pankart ve kurum flamalarıyla alana geldi.

Göçmen örgütlerinden BİR-KAR, ATİK, AVEG, ADHK, TKP, TİP, Hamburg Alevi Derneği, İranlı partiler ve İran demokratik kurumları, Trozdem ve DIDF gibi parti ve demokratik kurumlar da pankart ve kurum flamalarıyla toplanma alanına geldi. Toplanma alanında bir müddet beklendikten sonra yürüyüşe geçildi. Yürüyüşte DGB ve ona bağlı sendikalar "Önce bizim işimiz, sonra sizin kârınız" pankartıyla kortejin önünde yer

aldı. Yaklaşık olarak 5 km yüründükten sonra miting alanına gelindi. Miting alanında NGG Sendikası Başkanı Guido Zeitler konuşma yaptı. Yaptığı konuşmada şu başlıklara değinildi:

"1 Mayıs'ta güvenli işler, güvenli çalışma koşulları ve güçlü bir demokrasi için sokaklara dökülüp mücadele ediyoruz. İş yerleri baskı altında, üretim yerleri taşınıyor ve sosyal güvenlik sorgulanıyor. Aynı zamanda daha uzun çalışmamız, daha fazlasını başarmamız ve daha azıyla yetinmemiz isteniyor. Biz bunu kabul etmiyoruz. Önce bizim işlerimiz, sonra sizin kârınız. Güvenli iş istiyoruz. Ekonomik durum gergin; birçok meslektaşımız kendi gelecekleri ve ailelerinin geleceği için korkuyor. "Önce sağlığımız, sonra sizin kârlarınız." 8 saatlik iş gününden elerinizi çekin. 8 saatlik iş gününe yapılan saldırı, "esnek çalışma" adı altında daha uzun iş günleri, daha fazla baskı ve daha güvencesizlik tehdidi oluşturuyor. "Önce bizim güvenliğimiz, sonra sizin kârınız." Güçlü bir emeklilik ve herkes için iyi bakım. Emeklilik bize aittir. Ona ödeme yapanlar, bir ömür boyu çalışanlar, yaşlılıkta güven içinde yaşayabilmelidir. Biz, yatırımcıların ihtiyaçlarına göre şekillenen bir sağlık sistemine değil; cüzdandan bağımsız olarak herkes için sağlık hizmetine ihtiyaç duyuyoruz.

1 Mayıs dayanışmanın, direnişin, barış için çaba gösterenlerin günüdür. Haklarımızı, onurumuzu ve adil bir toplum için

birlikte duruyoruz. İşçi haklarına yönelik saldırılara, sosyal kesintilere ve çalışanların çıkarlarını geri plana atan siyasete karşı sesimizi yükseltelim.”

Yapılan konuşmalardan sonra işçi ve emekçiler önceden kurulmuş olan stantları gezerek kitap, dergi ve bildiriler aldı.

BİR-KAR toplanma alanında işçi ve emekçilere 1 Mayıs bildirilerinin dağıtımını ve Emegün Kurtuluşu satışını yaptılar.

WUPPERTAL'DA 1 MAYIS

Wuppertal'da 1 Mayıs'ta yürüyüş ve miting yapıldı. Kitle saat 09.30'da alanda toplandı. Geçtiğimiz yıla kıyasla katılımın daha yoğun olduğu gözlemlenirken Türkiyeli sol örgütlerin katılımı zayıf kaldı. Eyleme pankart ve flamalarla katılan BİR-KAR'lılar eylem boyunca bildiri dağıttı yaptı.

Yürüyüş saat 10.00'da başladı. Yürüyüşün ön kortejlerini otonom gruplar ve gençler oluşturdu. Atıkları sloganlarla yürüyüşe dinamizm kazandırdılar ve diğer katılımcıları da olumlu yönde etkilediler.

1 Mayıs alanına ulaşıldığında çeşitli kurumlar, siyasi partiler ve sendikaların stantlarının kurulu olduğu görüldü. Ana sahnede müzik ve konuşmalardan oluşan bir program gerçekleştirildi. İlk konuşmanın ardından geçtiğimiz yıl belediye başkanı seçilen genç bir kadın konuşma yaptı. Sonrasında ise iki genç temsilci sendikalar adına söz aldı.

Konuşmaların ortak vurgusu, kapitalist krizin yükünün işçi sınıfı ve emekçiler üzerine yıkılmasıydı. Krizin sorumluları korunurken işçilerin sömürüldüğü ve bu süreçte sermayenin zenginleşmeye devam ettiği ifade edildi. Birçok sektörde işten çıkarmaların arttığı, güvencesiz ve esnek çalışmanın yaygınlaştığı ve emekçilerin giderek daha fazla mağdur edildiği dile getirildi.

Yapılan konuşmalarda, son dönemde yaşanan savaşlara ve farklı coğrafyalardaki çatışmalara ise neredeyse hiç değinilmedi. Aynı şekilde, işçi ve emekçileri bekleyen yeni saldırılara dair de herhangi bir somut değerlendirme yapılmadı. Bu başlıklar daha çok alanda yapılan birer sohbetlerde gündeme geldi.

Katılımcılarla yapılan sohbetlerde, emperyalist müdahalelerin ve savaş politikalarının yeni çatışma alanları yarattığı; özellikle İran'a yönelik ABD-İsrail saldırıganlığının yol açtığı gerilimin daha geniş çaplı bir savaşa dönüşme riski taşıdığı yönünde değerlendirmeler paylaşıldı. Militarizm ve artan silahlanma politikalarının, toplumun temel ihtiyaçlarına ayrılması gereken kaynakları tükettiği; buna karşılık silahlanma ve savaş harcamala-

rının sürekli artırıldığı sıkça dile getirildi.

Öte yandan kapitalist sistemin yalnızca emeği değil, doğayı da tahrip ettiği; ekolojik kriz, gıda krizi ve artan yoksulluğun en ağır yükünü yine işçi ve emekçilerin taşıdığı ifade edildi. Artan taşeronlaşma, düşük ücretler, uzun çalışma saatleri ve yükselen yaşam maliyetlerinin, emekçilerin yaşam koşullarını her geçen gün daha da ağırlaştırdığı dile getirildi.

Kadın işçi ve emekçilerin hem güvencesiz işlerde çalıştırılması hem de görünmeyen ev içi emeği üstlenmeleri nedeniyle çifte sömürü altında olduğu; gençlerin ise geleceksizlik ve belirsizlikle karşı karşıya kaldığı da dile getirilen başlıklar arasındaydı. Aynı zamanda bu ekonomik ve sosyal sorunların üzerini örtmek için ırkçı ve faşist hareketlerin güçlendirildiği yönünde eleştiriler öne çıktı. Özellikle aşırı sağ partilerin güç kazanması ve göçmenlerin hedef hâline getirilmesi sıkça vurgulandı.

Dağıtılan bildirimlerde ve yapılan sohbetlerde öne çıkan ortak nokta, faşizme, savaşa ve militarizme karşı mücadele çağrısıydı. 1 Mayıs'ın yalnızca geçmiş mücadelelerin anıldığı bir gün değil, aynı zamanda örgütlü mücadelenin büyütülmesi açısından önemli bir eşik olduğu da ifade edildi.

Eylem sonunda genç öğrenciler, ilerleyen süreçte düzenleyecekleri grev ve etkinlikler için katılımcıları dayanışmaya davet etti.

FRANKFURT'TA 1 MAYIS

Frankfurt'ta 1 Mayıs sendikalar, sol güçler ile kitle örgütlerinin katılımıyla, bir yürüyüş ve mitingle kutlandı.

Her sene olduğu gibi kentin merkezindeki Hauptwache'de saat 10.30'dan itibaren kitle toplanmaya başladı. Ardından kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. Yürüyüşün ön tarafında IG-Metal, ver.di ve diğer sendikalar yer alırken, onları diğer kortejler takip etti. Sendikalar “Önce bizim işimiz, sonra sizin karınız!” pankartı taşıdılar.

Sendikaların kortejinde işçi katılımının ve coşkunun zayıf olduğu gözlemlendi. Sendikal bürokrasi her zamanki gibi, işçilerin katılımına yönelik hiçbir çaba göstermedi. Sendikaların gündeminde daha çok sosyal kesintiler, işyerlerinin yok edilmesi ve 8 saatlik iş günü hakkının gaspı gibi konular yer aldı. Sosyal saldırıların militarizm ile bağını kurmaktan ise imtina ettikleri gözlemlendi. Aralarında kimi sol gençlik örgütlerinin de yer aldığı, sendikaların (DGB gençliği) gençlik gruplarından oluşan kortej ise hem kalabalık ve hem de coşkuluydu. Gençler sendikalarından farklı olarak anti-militarist, anti-faşist sloganları öne çıkardılar.

Sendika kortejlerini, yürüyüş kitle-

nin ezici çoğunluğunu oluşturan yerli ve göçmen sol güçlerin kortejleri izledi. Bu kesim aynı zamanda yürüyüşün en coşkulu kısmıydı her zamanki gibi.

Yürüyüşe yerli veya göçmen sol örgütlerden şunlar katıldı: DKP, Die Linke, MLPD, Enternasyonal Gençlik, burjuva patilerden SPD ve Yeşiller, Türkiyelilerden TIP, ADHK, Partizan (Partizan ve Sınıf Teorisi ortak kortej), MLKP, SYKP, Almanya Halk Cephesi, DiDF, Frankfurt Alevi Kültür Merkezi, Kürt Hareketi (Tekojin imzalı pankartla), CHP Frankfurt Birliği. Ayrıca İran'dan Komala, Yunanistan Komünist Partisi (KKE) ve Filistinliler de pankart ve kortejleri ile katıldılar. Özellikle Filistinlilerin kortejine coşku ve öfke hakimdi. Gazze'deki soykırıma yönelik sloganlar hiç susmadı.

Sol güçlerin gündeminde savaş, militarizm, silahlanma ve faşizm tehlikesinin yanı sıra, kapitalist kriz ile savaşın emekçilere çıkardığı fatura ve sosyal yıkım politikaları yer aldı.

Sınıf devrimcileri bu sene de KPD'nin yeniden inşası için İşçi Birliği'den Alman dostlarla ortak bir kortejde yürüdüler. BİR-KAR imzalı “Savaşa, militarizme ve faşizme karşı; işçilerin birliği halkların kardeşliği!” pankartı taşınırken, BİR-KAR bayraklarının yanı sıra RJ ve TKİP bayraklarının taşındığı gözlemlendi. Yaygın bildiri dağıtımı yapıldı.

Kızıl bir görünüm yansıtan kortejde başta 1 Mayıs, enternasyonal ve Çav Bella olmak üzere çeşitli marşlar söylenirken, savaşa, sosyal yıkıma, faşizme ve militarizme karşı sloganlar coşkuyla atıldı. “Her yer Taksim, her yer direniş!” sloganıyla Taksim direnişine selam gönderildi.

Yürüyüşün ardından tarihi Römer meydanında miting yapıldı. Mitingde Frankfurt DGB başkanı Philip Jacks, Frankfurt belediye başkanı Mike Josef, EVG (ulaşım sendikası) başkanı Cosima İngenschay ve DGB gençliği adına konuşmalar yapıldı. Sendika bürokratları her zamanki gibi bolca sosyal saldırılardan bahsederken, bu saldırıların temel sebebi olan kapitalist kriz ile izlenen militarist politikalara fazla değinmekten kaçınıldılar.

Mitingde yine her zamanki gibi, işçi ve emekçileri doğrudan temsil eden hiç kimseye kürsüde söz hakkı verilmedi.

Alana coşkulu sloganlar ve davulla giriş yapan Filistinli grup ile DGB başkanı Philip Jacks arasında bir söz düellosu yaşandı. Daha doğrusu sendika bürokrati Filistinlilere yönelik sözlü saldırıda bulundu. Jacks daha Filistinliler alana girerken onları daha sessiz olmaları yönünde uyardı. Alana yerleşen Filistinliler sloganlara devam ettiler. Ardından konuşmacılar sayılırken, belediye başkanı

Mike Josef'in ismi geçince Filistinliler tepki gösterdiler. Bunun üzerine DGB başkanı birkaç kez daha Filistinlileri uyararak, mitingin kurallarına ve 1 Mayıs'a uygun davranmaları gerektiğini söyledi. Son derece kibirli, pervasız, üsttenci ve nezaketten yoksun bir tarzda konuşan DGB başkanı, işi tehdite kadar vardırırdı. “Eğer susmazsanız yaptırıma başvurmak zorunda kalırız!” sözleriyle, polisi çağırarak tehdit etti.

Ardından söz alan belediye başkanı Mike Josef de aynı tarzı devam ettirdi. Filistinliler bir müddet daha protestolarına devam ederken, daha sonra alanı terkettiler.

Daha sonra anlaşıldı ki bu tartışma 1 Mayıs alanında başlayan bir tartışma değil. Özellikle Mike Josef daha önce de Hamas demagojisi üzerinden İsrail'den yana ve Filistin karşıtı kimi açıklamalar yapmış. Dahası Frankfurt Yahudi Cemati'nin eski başkanı ve aynı zamanda bir emlak zengini olan bir iş adamıyla yakın ilişkileri olduğu söyleniyor. Yahudi lobisinin kuklası bir belediye başkanı ve onun özürçüsü bir sendika bürokrati birlikte, hem de 1 Mayıs'ta mazlum bir halka saldırma küstahlığını hizmet ettikleri düzenden alıyorlar.

Toplamında 5 bin kişinin katıldığı açıklanan Frankfurt 1 Mayıs'ı, yaşanan sosyal saldırılar, savaş, militarizm ve yükselen faşist hareket gibi olgulara rağmen, rutini aşan bir niteliğe erişemedi.

BIELEFELD'DE KİTLESEL COŞKULU 1 MAYIS

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, Bielefeld'de son yılların en kitlesel katılımıyla kutlandı.

Alman Sendikalar Birliği (DGB) ve ona bağlı sendikaların çağrısıyla yapılan yürüyüş ve mitinge 5.500 kişi katıldı. Saat 10.00 sıralarında DGB binası önünde toplanılan eylemde kortejler oluşturularak saat 10.40'ta yürüyüşe geçildi.

Göçmenler her yıl olduğu gibi bu yıl da kortejlerde yerlerini alırken, farklı Alman sol grupların aktif katılımı dikkat çekiciydi. Eyleme katılımın önemli bir kısmını oluşturan gençlik, oluşturduğu kortejler ve attığı sloganlarla eyleme coşku kattı. Gençler, yürüyüş boyunca atıkları sloganlar, taşıdıkları pankart ve dövizlerle zorunlu askerliğe, silahlanmaya, savaşa ve sosyal yıkıma duydukları tepkiyi dile getirdi. “Savaşa hayır!”, “Silahlanmaya değil, eğitime bütçe!”, “Yaşasın enternasyonal dayanışma!”, “Zorunlu askerliğe hayır!”, “1 Mayıs'tan ellerinizi çekin!”, “Dayanışma, her ülkede faşizme karşı direniş anlamına gelir!” “Tek yol devrim!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” gibi sloganlar sık sık atıldı.

Eylemde DGB ve ver.di sendikaları kortej oluşturdu. Yürüyüşte anti-faşist gruplar, Alman Komünist Partisi Gençlik Örgütü/SDAJ, Alman Sosyal Demokrat Partisi/SPD Gençlik Örgütü/Jusos, Macocu bir gençlik örgütü, Revolutionärer Jugendbund (Devrimci Gençlik Birliği) ve Einheit Bielefeld örgüt pankartlarıyla yürüdü. DKP, die Linke, Yeşiller ve SPD eyleme katılım sağlayan Alman partiler oldu. Türkiyeli gruplardan AGİF, DİDF, TKİP, Halk Cephesi, Devrimci Komünarlar Partisi/DKP, Kürdistan Zentrum katılım sağlarken, Yunanistan Komünist Partisi/KKE de kortej oluşturan bir diğer göçmen parti oldu.

Sınıf devrimcileri pankart ve bayrakların yanı sıra Marx ve Engels'in portrelerini de taşıdı.

Kortejler, sloganlar atarak şehir merkezindeki caddelerden, stantların da açıldığı Ravensbergerpark'a yürüdü. Miting alanında yapılan konuşmalar ve müzik dinletisinin ardından eylem sonlandırıldı.

Almanya'da bu yılın 1 Mayıs'ı ciddi ekonomik ve sosyal çatışmaların gölgesinde yapıldı. Çünkü Almanya'nın yeni hükümeti, devasa silahlanma paketleri, Rheinmetall ve benzeri şirketlere aktarılan milyarlarca avroluk vergi gelirleri, zorunlu askerlik hizmetinin yeniden gündeme getirilmesi, sağlık sisteminin militarizasyonu, medyada ve okullarda yürütülen savaş propagandasıyla, dört koldan savaşa hazırlık yapıyor.

Tekellerin çıkarları için başlatılan "savaşa hazırlık" sürecinin bedeli emekçilerin sırtına yıkılıyor. Bugün artan hayat pahalılığı, fazla mesai ve çalışma süresini uzatan düzenlemeler; emekli maaşlarında, bakım ve sağlık hizmetlerinde yapılan kesintilerle emekçilere adeta bir savaş açılmış durumda. Bunun olumsuz etkilerini bütün emekçi kesimler hissetmeye başladı.

Hükümetin bu saldırılarına karşı özellikle gençler arasında görünen direniş eğiliminin 1 Mayıs'a yansması, etkili politik bir başlangıç olarak değerlendirilebilir. Askerlik hizmetine karşı geçtiğimiz aylarda başlatılan okul grevleri, sembolik bir tarih olan 8 Mayıs'ta yapılması planlanan kitlesel bir eylemle devam edecek.

Eyleme yansıyan bu canlı atmosfer, sendikaların 1 Mayıs'ları resmi bir seremoniye dönüştürüp içeriğini boşaltma çabalarını boşa çıkarması açısından da önemli bir adım oldu.

DORTMUND'DA 1 MAYIS

İşçi sınıfının en temel kazanımlarına yönelik sosyal yıkım saldırılarının, emperyalist savaşların daha da derinleş-

tirdiği sefaletin, hızla yükselmekte olan ırkçılık ve faşizmin, akıl almaz boyutlara ulaşmış bulunan militarizm ve savaş kısırtıcılığının ayyuka çıktığı günlerde, Alman Sendikalar Birliği (DGB) "Önce bizim iş güvencemiz sonra sizin karınız" gibi sınıf işbirlikçisi bir şiar ile işçi ve emekçileri 2026 yılı 1 Mayıs'ına davet etti.

On binlerce çalışanın işine son verildiği, binlerce iş yerinin yok edildiği ve yüzde 20'lere varan ücret kayıpları nedeniyle emekçilerde biriken öfke ancak böylesi bir ihanet ile boşa düşürülebilir.

DGB ve kendisine bağlı sendikaların başına çöreklenmiş bulunan satılmış sendika bürokratları, sermaye ile kurdukları ve adına "sosyal ortaklık" dedikleri ihanetin bir ürünü olarak, kendilerini besleyen kapitalist tekellere hizmette bu yıl da kusur etmediler. Tüm bu ihanetlere rağmen, işçi ve emekçiler geçmiş yıllara oranla bu yıl çok daha kitlesel bir şekilde alanlara çıktı. Almanya'nın birçok şehrinde olduğu gibi Dortmund kentinde de kitlesel coşkulu bir 1 Mayıs'a ev sahipliği yaptı. İşçilerin, alanda sendikaların bayraklarını ve sembollerini taşımadıkları gözlemlendi. Ayrıca sendika bürokratları ve burjuva partilerinin temsilcilerinin kürsüden yaptıkları konuşmalara ilgisizlik, emekçilerde onlara karşı biriken güvensizliği ortaya koydu.

Bu yılki kitlesel katılımın büyük bir çoğunluğu gençlerden oluşuyordu. Zira gençlik sistemi yargılayan politik içerikli pankartları ve sloganları ile bütün eyleme damgasını vuran asıl güç oldu. Gençlik kortejlerinden sermayenin saldırılarına, militarizme, geleceklerini yok eden işsizliğe, ırkçılığa ve emperyalist savaşlara karşı tepki bütün bir yürüyüş boyunca devam etti.

Eyleme Sol parti, MLPD, DKP gibi yerli partilerin yanı sıra göçmen örgütlerinden BİR-KAR, RJ, Halk cephesi, DIDIF katılım gösterdi.

3.000'e yakın bir kişinin katılımı ile uzun bir güzergah boyunca devam eden yürüyüş kültürel etkinliklerin yapıldığı Westfalen parka kadar devam etti. Burada da kurulan sahne bir kez daha sendika bürokratları tarafından cömertçe burjuva partilerinin hizmetine sunuldu.

BİR-KAR tarafından taşınan ve üzerinde "sömürüye, emperyalist savaşlara, faşizme karşı yaşasın sosyalizm" şiarı yazılı pankart ilgiyle karşılandı.

Westfalen parkta kültürel etkinlikler akşam saat 17.00'ye kadar devam etti.

BERLİN'DE KİTLESEL 1 MAYIS

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, binlerce işçi ve emekçinin katılımıyla Berlin'de coşkulu bir şekilde kutlandı.

Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) "Önce bizim işimiz, daha sonra sizin karınız" çağrıcısıyla yapılan yürüyüşe IG Metall, ver.di, GEW ve mücadeleciler sendikalar da katıldı, yürüyüş kortejlerinde kendi taleplerini dile getiren pankart ve bayraklarıyla yerlerini aldılar.

Militarizm, silahlanma, savaş, zorunlu askerlik ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı talepler ve şiarlar daha çok ön plana çıkarıldı.

MLPD, Komünist İnşa, Devrimci Komünist Parti gibi yerli partilerin yanı sıra, Türkiye kökenli örgütlerden ATİF, DİDF, TİP, TKP, Halk Cephesi ve Halkın Birliği de pankart ve bayraklarıyla yürüyüşte yerlerini aldı.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) "Emperyalist savaşa, sosyal hakların gaspına, faşizme karşı sosyalizm için" pankart ve bayraklarıyla katıldığı yürüyüş, miting alanında yapılan konuşmaların ardından sona ererken, alanı dolduran kitleler mücadele kararlılığını bir kez daha ortaya koydu.

Stuttgart'ta 1 Mayıs...

Almanya'nın önemli sanayi merkezlerinden Stuttgart'ta da işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ta yürüyüş ve miting düzenlendi. kapsamında düzenlenen yürüyüş ve mitingde binlerce kişi katıldı.

DGB'nin organizasyonu ile gerçekleştirilen eyleme binlerce kişi katıldı. Şiar ve konuşmalarda iş güvencesinin sağlanması, ücretlerin korunması ve sosyal hakların genişletilmesi talepleri ön plana çıktı. Otomotiv ve metal sektöründe yaşanan kriz, eylemlerde özellikle vurgulandı; işten çıkarma ve üretimin yurtdışına taşınmasına karşı çeşitli mesajlar dile getirildi. Sendika temsilcileri, krizin sonuçlarının çalışanlara yüklenmemesi gerektiğini belirtti.

1 Mayıs yürüyüşü ve mitinginde, katılımın beklenen seviyede olmaması, dikkat çeken hususlardan biri olarak öne çıktı. Göçmen işçilerin yerli işçilere kıyasla daha yoğun ve görünür şekilde katılım göstermesi de kayda değer.

Bu tablo, Almanya'daki düzen sendikacılığının 1 Mayıs ve işçi sınıfının gelecekteki mücadele mirasına bakışını açıkça ortaya koymaktadır. Uzun süredir uygulanan bürokratik sendikacılık modeli, işçilerin güncel sorunlarına yeterince yakın durmadığını ve örgütlenme kültürünü zayıflattığını göstermektedir.

Katılımın düşük olması, işçi sınıfında ilgisizlik, örgütlenme eksikliği ve temsil konusunda yaşanan güçlüklerin bir göstergesi olarak değerlendiriliyor. Özellikle ekonomik kriz, hayat pahalılığının artması ve işten çıkarmaların yoğunlaştığı bu süreçte sendikaların daha kapsayıcı ve güçlü olması büyük önem taşımaktadır.

Marktplatz'daki ana mitingde ise gün boyunca aralıklarla devam konuşmaların yanı sıra çeşitli kültürel etkinlikler de yapıldı. Stuttgart'taki 1 Mayıs gösterilerinde ise işçiler, Almanya'da artan ekonomik sorunlara karşı tepkilerini dile getirdi.

ESSEN'DE GÖRKEMLİ 1 MAYIS

Almanya'nın her yerinde olduğu gibi Essen'de de Alman Sendika Birliği DGB'nin bir çeşit tasarrufunda olan 1 Mayıs eylemleri bu yıl en azından Essen'de DGB'nin kontrolünden çıkmış oldu.

Neonazi partisi "Die Heimat" (Almanya Ulusal Demokrat Partisi NPD'nin Anayasa Mahkemesi tarafından yasaklandıktan sonra 2023 yılında ismini değiştirerek "Die Heimat" ismini almıştır) taraftarları Essen'in kent merkezinde "Hirschlandplatz" meydanında saat 13.00'de buluşup, yine kent merkezinde bulunan ve DGB'nin 1 Mayıs kutlamalarını gerçekleştirdiği alana doğru yürüyüşe geçeceklerdi. Ne var ki kentin bütün sokakları, tramvay ve merkezi otobüs durakları antifaşist ve devrimci gruplar tarafından ablukaya alınarak, Essen polisi ve Neonazi gürühün bütün girişimleri boşa çıkarıldı.

Bu neo Nazi grubu, yıllardır Essen polislerinin kontrolü altında beslenip büyütülmeye çalışılıyor. Naziler Essen'de özellikle de göçmen işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerde çalışmalar yürüttüler. CDU'lu Essen Belediye Başkanı ve yabancı düşmalığıyla ün yapmış Essen polis teşkilatının beslemesi bu ırkçı-faşist grubun, polisin bütün saldırı ve provokasyonlarına rağmen, 1 Mayıs gününde 10 bini aşan kişinin katıldığı eylemle adım dahi atmasına izin verilmedi. Essen kentini tiyatro binalarından sinema salonlarına, üst geçitlerden merkezi tren garına kadar yayılan anti-faşist devrimci gruplar kenti adeta abluka altına aldılar.

1 Mayıs yürüyüşündeki devrimci blokta yer alan sınıf devrimcileri ve RJ baştan sona militan bir duruş sergileyerek polisin bütün provokasyonlarını boşa çıkardı. Eylemin ardından yine sınıf devrimcilerinin dahil olduğu geleneksel 1 Mayıs şenliğinde yemek ve Emeğin Kurtuluşu ile dayanışma standı açıldı. Binlerce işçi ve emekçinin katıldığı 1 Mayıs şenliğinde yoğun bir şekilde BİR-KAR imzalı 1 Mayıs bildirisi ve Emeğin Kurtuluşu'nun satışı gerçekleştirildi.

Fransa'da kitlesel 1 Mayıs

Fransa'da 1 Mayıs, ülke genelinde yaklaşık 300.000 kişinin katılımıyla gerçekleşirken, Paris'te 100 bini aşkın kişi sokaklara çıktı. Katılım, son yıllara kıyasla düşük kaldı buna rağmen Paris'te 1 Mayıs, Avrupa'nın diğer başkentleriyle karşılaştırıldığında görece kitlesel ve politik bir düzeyde gerçekleşti.

Paris'te CGT, Solidaires, CFDT, FSU, La France insoumise (Fransa Ayakta Hareketi), PCF (Parti communiste français / Fransız Komünist Partisi), NPA (Nouvelle Parti Anticapitaliste / Yeni Anti-Kapitalist Parti) ve Révolution Permanente (Sürekli Devrim) başta olmak üzere çok sayıda sendika, siyasal parti ve kolektif, kortejleriyle alana çıktı. Yürüyüş, Place de la République'ten başlayarak Place de la Nation'a uzanan hat üzerinde gerçekleştirildi. Bu yılki 1 Mayıs, hükümetin 1 Mayıs gününde çalışmayı yasallaştırma saldırısının gölgesinde yapıldı. Sendikaların eylemlere katılımının sınırlı kalması dikkat çekti. Hazırlık sürecini son haftaya sıkıştıran sendikal bürokrasi, emekçilerin katılımını organize etmeyerek eylemi zayıflattı. İşçi katılımı yine ağırlığı oluştursa da daha çok bireysel gelişlere ve duyarlılığa dayandı.

Eylem boyunca 1 Mayıs'a sahip çıkma çağrısı öne çıkarken, Filistin halkı ve Sumud filosuyla dayanışma, emperyalist savaş karşıtlığı ve ırkçılığa karşı mücadele temel gündemler arasındaydı. Filistin direnişine destek ve siyonizme karşı muhalefetin hedef alındığı bu dönemde, 1 Mayıs'taki bu tutum ayrıca önemliydi. Yürüyüşte ayrıca enflasyon, kemer sıkma politikaları, militarizm ve Ortadoğu'daki emperyalist paylaşım savaşı protesto edildi. "1 Mayıs satılık değildir" şiarına ise özellikle afişlerde sıkça rastlandı.

Yürüyüşün sonuna doğru Nation Meydanı'nda polis, kortejin ön kısmında ki eylemcilere biber gazı ve ses bombalarıyla saldırdı. Saldırı, kitlenin ilerlemesiyle püskürtüldü.

ANTİ-EMPERYALİST KIZIL KORTEJ

"Anti-emperyalist, devrimci ve kızıl 1 Mayıs" şiarı etrafında birleşen yaklaşık 15 örgüt, ortak bir kortej oluşturdu. Son yıllarda 1 Mayıs'ta kızıl bayrakların azalmasına ve dağınkılığın dikkat çeken bir deklarasyon yayımlanarak ortak kortej için çağrı yapıldı.

Bu tutuma uygun olarak yürüyüş boyunca "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak" sloganı hem Fransızca hem Türkçe atılırken, Enternasyonal Marşı hep birlikte söylenerek 1 Mayıs'ın anlamına uygun bir tutum geliştirildi.

Bu ortak kortejde Jeunes Communistes (Genç Komünistler), UPML (Union Prolétaire Marxiste Léniniste / Marksist Leninist Proleter Birlik), FSE (Fédération Syndicale Étudiante / Öğrenci Sendikası Federasyonu), BİR-KAR (İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği Platformu), Proleter Devrimci Duruş, Partizan, Odak, Öncü Partizan yer aldı. BİR-KAR kendi korteji, afişleri ve sloganlarıyla, özellikle gençliğin yoğun katılımıyla alandaki yerini aldı. "Partout Taksim, partout résistance / Her yer Taksim, her yer direniş" sloganıyla Taksim iradesi selamlandı.

Fransa Devrimci Gençlik Birliği de BİR-KAR korteji içinde yürüyüşünü gerçekleştirdi. "Genç, güvencesiz ve devrimci" sloganını güzergâh boyunca sticker çalışmasıyla yaydı.

Erken saatte açılan stantta birçok Türkiyeli ve Kürdistanlı işçi ve emekçiyle sohbet edildi.

DİĞER ŞEHİRLERDE 1 MAYIS

Lyon'da yaklaşık 12.000 kişi, özellikle gençlik ve sendikal blokların öne çıktığı bir yürüyüşte bir araya geldi. Nantes'ta yaklaşık 4.000 kişi, kamu emekçileri ve liman işçilerinin katılımıyla sokaklara çıktı. Airbus uçak fabrikasının bulunduğu Toulouse kentinde yaklaşık 12.000 kişi sokağa çıktı; antifaşist, Secours Rouge ve sendika kortejleri yürüyüşe öncülük etti. Bordeaux'da yaklaşık 5.000 kişi, özellikle eğitim ve kamu sektörü emekçilerinin ağırlıkta olduğu bir kortejle yürüdü. Fransa genelinde de 1 Mayıs kitlesel geçti, ancak kısmen geçmiş yılların gerisinde kaldı.

FRANSA'NIN BRETANYA BÖLGESİNDE 1 MAYIS

Fransa'nın Bretanya bölgesinin Hennebont kentinde 1 Mayıs yürüyüşü gerçekleştirildi. İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününde emekçiler şehir merkezi Place Maréchal Foch alanında saat 10.00'da toplandı. Kitlenin toplanmasından sonra başlayan yürüyüş saat 12.30'da sona erdi.

Yürüyüşü Fransız işçi sendikaları (CGT, FO, FSU, FU, UNSA ve Solidaires) organize etti. Bu sene 1 Mayıs'ta işçi katılımı yoğundu. Fransız sol/sosyalist partileri de katılım sağladı (PCF Fransız Komünist Partisi, Parti de gauche, Jeunesse Communiste, Lutte Ouvrière, Parti ouvrier indépendant, anticapitaliste, anarchiste ve demokratik kitle örgütleri); partiler kendi bildirimlerini dağıttı. Bu yıl katılım binin üzerinde gerçekleşti.

1 Mayıs toplanma alanında komite adına konuşma yapıldı; emperyalist kapitalist sisteme karşı mücadele ve sosyal haklara yönelik saldırılara karşı duyarlı

olma çağrısı yapıldı. Katılan kurumların isimleri tek tek okundu, Filistin halkına yönelik katliamlar protesto edildi. İran'a yönelik emperyalist/siyonist savaş dolasıyla dünyadaki işçilerin ve emekçilerin alım gücünün düştüğü ve işsizliğin arttığı belirtildi. Miting boyunca ekonomik kriz, emeklilik düzenlemeleri ve sosyal haklardaki gerileme protesto edildi. Bu sene Hennebont'taki yürüyüş şehir merkezi turlandıktan sonra tekrar Place Maréchal Foch alanına gelindi. BİR-KAR çalışanları iki hafta önce 1 Mayıs'a çağrı afişleri yaptı, Fransızca bildiriler dağıtıldı; yürüyüş alanında dağıtılan BİR-KAR imzalı bildiriler yoğun ilgi gördü.

Dünyanın her yerinde olduğu gibi Fransa'nın Bretanya bölgesindeki Hennebont kentinde de bu yıl 1 Mayıs coşkuyla kutlandı.

LORIENT KENTİNDE FİLİSTİN'LE DAYANIŞMA İÇİN BASIN AÇIKLAMASI

Lorient kentinde Filistin'le dayanışma derneğinin (AFPS) çağrısıyla, Sumud/Direnış filozuna saldıran İsrail'i protesto etmek için, 1 Mayıs günü akşam saat 17.00'de belediye binası önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında, el konulan gemilerin ve tüm mürettebatın derhal serbest bırakılması talep edildi. "İsrail ordusunun bu korsanlık saldırısını kınıyoruz ve kabul etmiyoruz.

Ekim 2023'ten bu yana, Gazze'de dünyanın gözleri önünde bir soykırım yaşanıyor. Soykırım, izlenecek bir şey değildir" ifadelerinin yer aldığı basın açıklamasına Fransız Komünist Partisi (PCF) ile Antikapitalistler destek vermedi

KIZIL BAYRAK / PARİS-BRETANYA BÖLGESİ-LORIENT

AMSTERDAM'DA 1 MAYIS

Hollanda'nın başkenti Amsterdam'da FNV sendikası öncülüğünde düzenlenen 1 Mayıs eyleminde, hükümetin işsizlik ve iş göremezlik ödeneklerini azaltma politikalarına karşı biriken öfke açığa çıktı. Museumplein'de saat 13.30'da toplandı ve saat 14.30'da uzun bir kortej oluşturarak Martin Luther King Parkı'na doğru yürüyüş yapıldı. Türkiyeli birçok örgütün de katıldığı ey-

Amsterdam ve Malta'da 1 Mayıs

leme Amsterdam BİR-KAR'da katıldı. Yürüyüşün ardından alandaki etkinlik saat 19.00'a kadar müzikler eşliğinde devam etti. Sahneden yapılan açıklamada, eyleme 18.000 kişinin katıldığı belirtildi.

MALTA'DA 1 MAYIS

Malta'da 1 Mayıs kapsamında baş-

kent Valletta çevresinde küçük kalabalıklar ve özellikle Labour Party tarafından düzenlenen etkinlikler yapıldı.

Malta'da 1 Mayıs etkinliği yapıldı. Başkent Valletta çevresinde küçük kalabalıklar ve özellikle Labour Party tarafından düzenlenen etkinlikler yapıldı, genel olarak kontrollü bir hava hakimdi.

Etkinliklerde ağırlıklı olarak çalış-

ma koşullarının iyileştirilmesi, yaşam maliyetlerinin düşürülmesi ve sosyal hakların korunması gibi talepler öne çıktı. Organizasyonların merkezinde Labour Party yer alırken, ana muhalefet Nationalist Party ise daha sınırlı ve ayrı mesajlarla etkinlikler içerisinde yer aldı. Bunun dışında bazı sendikalar ve demokratik toplum örgütleri de küçük çaplı katılım gösterdi.

KIZIL BAYRAK / AMSTERDAM-MALTA

İsviçre’de 1 Mayıs eylemleri

BASEL’DE 1 MAYIS

İsviçre’nin Basel kentinde 1 Mayıs kutlamaları bu yıl; kitleselliği, gençlik ağırlığı ve güçlü politik vurgularıyla dikkat çekti.

İsviçre’nin Basel kentinde 1 Mayıs kutlamaları bu yıl; kitleselliği, gençlik ağırlığı ve güçlü politik vurgularıyla dikkat çekti. Başını “Devrimci 1 Mayıs Platformu”nun çektiği yürüyüşte sendikalar, ilerici ve devrimci örgütler ile çeşitli göçmen kurumları birlikte alanlara çıktı. Savaş karşıtlığı, anti-faşizm ve sınıf mücadelesi ekseninde şekillenen eylemde Platform bileşenlerinin belirleyici ağırlığı ve önden yürüme tutumu öne çıkarken, yürüyüş boyunca yapılan konuşmalar ve atılan sloganlar güncel siyasal gündemlere güçlü bir yanıt niteliği taşıdı.

Basel’de bu yılki 1 Mayıs kutlaması geniş katımlı ve dikkat çekici bir organizasyonla gerçekleştirildi. Ülkenin en büyük sendikası UNIA’nın, çeşitli sendika ve sol grupların yanı sıra İsviçreli ilerici, anti-faşist ve devrimci örgütlerin omurgasını oluşturduğu, BİR-KAR’ın da temel bileşeni olduğu ve kimi göçmen grupların da içinde yer aldığı “Devrimci 1 Mayıs Platformu” tarafından organize edildi. “Devrimci 1 Mayıs Platformu” her yıl olduğu gibi faaliyetlere erken başlayarak kapsamlı bir hazırlık çalışması yürüttü.

Yürüyüş günü, “Devrimci 1 Mayıs Platformu” sabah saat 09.45 için toplanma çağrısı yaparken, sendikalar toplanma çağrısını 10.00 için yaptı. Platform, en önde yürüme kararlılığını alana yansıttı ve bu tutum sendikalar tarafından sorun edilmedi. Bu fiili durum son yıllarda gelenekselleşti. Önceki yıllarda olduğu gibi yürüyüş katılımlarının ağırlıklı bölümünün Platform bileşenlerinden oluşması, bu tabloda belirleyici oldu.

Saat 11.00’de coşkulu sloganlarla yürüyüş başladı. En önde “İşçiler direnişte, sınıf mücadelesi her ülkede” yazılı ortak pankart açıldı. Onu İGA Sendikası, LİLİTH ve BİR-KAR’ın “Savaş yerine bakım, örgütlen, mücadele et, kazan” şiarını taşıyan ortak pankart izledi. Yürüyüş kararına göre BİR-KAR ve İGA Sendikası, arka arkaya kortej oluşturdu. Ardından BİR-KAR, Almanca şiarlı “Sömürüye, emperyalist savaşa ve faşizme karşı sosyalizm için alanlara” pankartı ve bayraklarıyla

kortejdeki yerini aldı. Platform bileşenlerinden Devrimci İnşa, LOTA, Devrimci Gençlik, Filistin ile Dayanışma Platformu, TKEP/L ve MLKP gibi bileşenler de kendi pankartlarıyla yürüyüşe katıldı. Platform dışında yer alan, ancak çağrıya yanıt veren çok sayıda İsviçreli kurum da platformla birlikte yürüdü.

Platform bileşeni olmayan, ancak platform kortejinde ve platformla birlikte yürüyen Komünist Gençlik, “Sizin krizinizi taşımıyoruz, sınıf mücadelesi için ileri” şiarının yer aldığı pankartla yürüdü. Barış ve Adalet Forumu, “İnsan haklarının ihlal edildiği yerlerde İsviçre silahlarına hayır!” pankartı taşıdı. Kağıtsızlar, “Hiçbir insan illegal değildir, herkese oturma hakkı” pankartıyla yer aldı. Devrimci Komünist Parti ise “Savaş ve sağcı kışkırtıcıları devirin, dünya devrimi ve komünizm için” pankartıyla kortejde yerini aldı. Bunları bir dizi ilerici ve devrimci kurumun sıralaması izledi. Devrimci 1 Mayıs Platformu’nun kortejinde “İsviçre silahları ve bankaları her yerde katlediyor”, “Yaşasın enternasyonal dayanışma”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Nehirden denize özgür Filistin” gibi sloganlar sıklıkla ve coşkuyla haykırıldı.

“Devrimci 1 Mayıs Platformu”nun hemen arkasında UNIA Sendikası, “İzolasyon yerine ücretlerin korunması” şiarını taşıyan ana pankartla yürüdü. “İşleri ve ücretleri koruyalım, izolasyona hayır” şiarı, sendikanın bu yılki 1 Mayıs’ın ana temasıydı. Sendika kortejlerinin katılımı zayıftı ve ağırlıklı olarak göçmen işçilerden oluşuyordu. DIDF, SOL Parti, SYKP, Alevi dernekleri ve Yurtseverler de sendika kortejinde yürüdü.

Sendikaların saptadığı yürüyüş güzergâhı, Platform tarafından bir aşamadan sonra fiili olarak değiştirildi ve polis mü-

dahalesiyle karşılaşılmadı. Kortej hastane önüne geldiğinde sağlık emekçilerine yönelik sosyal saldırıları ve profesörlerin kadın doktora öğrencilerine yönelik cinsel taciz olaylarını teşhir eden bir konuşma yapıldı.

Platform bileşenleri, yürüyüşün resmi bitiş alanı olan Barfüsserplatz’a coşkulu sloganlarla girdi. Yaklaşık üç bin kişilik katılımın iki binden fazlasını “Devrimci 1 Mayıs Platformu” korteji oluşturuyordu ve ezici çoğunluğunu gençlik teşkil ediyordu. Savaş, militarizm ve silahlanmanın yanı sıra sınıfa yönelik saldırılar, tüm yürüyüş kortejlerinde öne çıkan ana temalar oldu.

LOZAN’DA 1 MAYIS YÜRÜYÜŞÜ

İşçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma gününde İsviçre’nin Lozan kentinde 1 Mayıs, yüzlerce kişinin katıldığı bir yürüyüşle gerçekleştirildi.

Senelerdir 1 Mayıs eylemini düzenleyen sosyal-demokrat partilerin ve UNIA sendikasının, diğer sendika ve sol örgütlere dayatmalarda bulunması; eylem öncesi hazırlık konusundaki ciddiyetsizliği ve sosyal taleplerin sermaye sınıfını rahatsız etmeyecek sınırlarda sınırlı tutulması, 1 Mayıs’a katılım sağlayan diğer gruplarda ciddi bir rahatsızlığa dönüşmüştü.

Bu ve benzer nedenlerden dolayı Lozan’da ilk defa ayrı bir 1 Mayıs bloku oluşturuldu.

Haftalar öncesinde, BİR-KAR’ın da içinde yer aldığı farklı sol grupların ve sendikaların sosyal saldırılara karşı oluşturduğu Yardımların Otomatik Olarak Verilmesi için Mücadele Komitesi (CLAP) etrafında bir 1 Mayıs bloku kuruldu. Eylemin başından itibaren UNIA ve çev-

resindeki sosyal-demokrat örgütlerden ayrı duran blok, kendi sloganları ve pankartlarıyla yürüdü. Her sene eylem öncesinde UNIA, bilinen bazı gruplara söz veririrken, bu sene blok olarak konuşmalara katılım sağlanmadı.

Eylem boyunca CLAP adına “1 Mayıs 2026 – Yardımların otomatik olarak verilmesi, kamu hizmetinin savunulması, sosyal koruma ve asgari ücret!” başlıklı bir bildiri dağıtıldı. Eylem boyunca “Sosyal koruma, genel mücadele!”, “Sosyal koruma, genel grev!”, “Grev, grev, grev ve eylem; budur çözüm!” sloganları sıklıkla atıldı ve “Ölümcül kesintilere karşı sosyal kalkan! Her şeyi durduralım!” pankartı taşındı.

BİR-KAR’ın da katıldığı blokta yüzün üzerinde eylemci yer aldı. Fransızca bildiriyi dağıttı yapan BİR-KAR hem flamlarıyla hem de “Yaşasın 1 Mayıs! Emperyalist barbarlığa karşı sosyalizm için!” afişini döviz olarak kullanarak yürüyüşe katıldı.

Bu sene UNIA sendikasının kitesinin yarı yarıya azaldığı görüldü. Geçen sene çok zayıf bir katılım sağlayan Sosyalist Parti’nin ise bu yıl daha kitlesel bir katılım gösterdi.

Türkiyeli gruplardan BİR-KAR ve TİP katıldı. Kürt hareketi ise Fransızca ve Kürtçe “Yaşasın 1 Mayıs!” pankartı ve Kürdistan bayraklarıyla katılım gösterdi.

Eylemde ağırlığı gençlerden oluşan grupların daha coşkulu olduğu gözlemlendi. UNIA sendikası ses sistemiyle arkadaki grupların sesini ve eylem coşkusunu bastırmaya çalıştı. Genel katılım yaklaşık 800 kişi olup geçen seneye göre daha kalabalıktı.

Bu yıl yürüyüş güzergâhı kısa tutularak Riponne Meydanı’ndan Central Caddesi’ne inildi ve oradan Montbenon Parkı’na geçildi. Montbenon Parkı’nda kitleye hitaben konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda iktidarın adamları eleştirilerek 23 CHF saat ücreti talebi dile getirildi. Bu arada sağcı Merkez Demokratik Birliği (UDC) partisinin, İsviçre nüfusunu 10 milyonun altında tutma önerisiyle göçmenleri hedef alan kampanyası teşhir edildi.

Eylem, etkinlikler şeklinde gece geç saatlere kadar sürdü.

Ulusal sorun ve hareketlerin “yeni”

Bugün ulusal sorunlar birçok durumda artık emperyalizme karşı mücadelesinin dayanakları olmaktan çıkmış, bizzat onun elinde halkları biri birine düşürmenin, bölüp yönetmenin, ölçüsüzce köleleştirilmenin araçları haline gelmişlerdir. Ulusal sorun ya da anlaşmazlıklar artık emperyalizmin şu veya bu bölgeye kendi çıkar ve hesapları doğrultusunda müdahale etmesinin sıradan bahanesi işlevi görebilmektedirler. Emperyalizm bu sorunları kullanarak şu veya bu bölgeye müdahale ediyor, bunun için önden halkları birbirine düşürüyor ve ardından kurtarıcı rolleriyle ortaya çıkıyor, “barış gücü” adı altında bölgeleri ve ülkeleri uzun yıllar boyunca işgal altında tutuyor. Emperyalizm, kendi çıkar ve hesapları doğrultusunda istismar ederek en haklı davaları bile kirletiyor, en mazlum halkları bile kendi suç ortaklarına dönüştürerek haksız konumlara düşürebiliyor.

DEVİMLER DÖNEMİ VE DEVİMCİ ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ

Ulusal sorun ve hareketler üzerine toplu bir yeniden değerlendirme temel bir ihtiyaç olmayı sürdürüyor. Bu aslında daha genel planda, geride kalan yüzyıla damgasını vurmuş devrimci sürecin deneyimlerini değerlendirmeye ilişkin ihtiyacın bir parçasıdır. Zira tarih içinde ve siyasal açıdan geçen yüzyılın ulusal kurtuluş mücadelelerini dünya devrimci sürecinden ayrı düşünmek ve değerlendirmek olanaklı değildir. 20. yüzyılın ilk üç çeyreğinde büyük siyasal sarsıntılara yol açmış olan ulusal kurtuluş mücadeleleri Ekim Devrimi'nin açtığı çığır içinde kendini bulmuş, emperyalizme, ondan ayrı düşünülmemeyen sömürgecilik sistemine ve bu sistemin iç sosyal-siyasal dayanaklarına yönelmiş, bu nesnel yönelimleriyle dünya devrimci sürecinin bir bileşeni olmuş ve dünya proletarya devriminin yedek gücünü oluşturmuşlardı. Özünde hiçbir biçimde burjuva ufkunu ve kapitalizmin sınırlarını aşmayan burjuva demokratik kurtuluş hareketleri oldukları halde, bu mücadeleleri ve onların taşıyıcısı akımları 20. yüzyıl devrim sürecinin bir parçası haline getiren de bu nesnel siyasal konum olmuştu.

Bugün artık ulusal hareketler cephe-

sinde çok şeyin değiştiğini biliyoruz, zira dünya tarihinin genel akışı bakımından çok şey değişmiş bulunuyor. Yüzyılın ilk çeyreğinde Ekim Devrimi'yle başlayan büyük devrimci dalga, yüzyılın son çeyreğine varıldığında artık geride kalmıştı. Ekim Devrimi idealleri ve amaçlarıyla bağlarını çoktan tüketmiş bulunan yozlaşmış Doğu Avrupa rejimlerinin '89'daki zincirleme yıkılışı bu dönemin sonunu biçimsel yönden de simgelemiş oldu.

Geçen yüzyılın devrimci sarsıntıları içinde özel bir yer tutmuş olan ulusal kurtuluş mücadeleleri, sömürgecilik sistemi ve ona dayanak oluşturan geri toplumsal koşullarla bağlantılı olarak boy vermişlerdi. Bu mücadeleler klasik sömürgeci sistemi yıktılar, bu mücadele içinde kapitalizm öncesi toplumsal ilişkileri değişen ölçülerde darbelediler, böylece dünyanın sömürge uluslarının tarihsel ilerlemesine önemli katkılarda bulundular. Fakat sınıfsal kimlikleri, toplumsal dayanakları ve hiçbir durumda bundan ayrı düşünülmemeyen politik ufkuları ve amaçları yönünden özünde demokratik burjuva kurtuluş hareketleriydi bunlar. Bu nedenle de ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşla birleştirmek olanağından ve yeteneğinden kategorik olarak yoksundular. Nitekim bu hareketlerin zaferi toplumsal kurtuluşa yönelimi değil, fakat zamanla kapitalist dünya ile

yeni temeller üzerinden yeniden bütünleşmeyi getirmiş; emperyalizme karşı sömürgeci kölelikten kurtulma mücadelesi içinde ulaşılan devlet bağımsızlığı, çok geçmeden yeni sömürgeci ilişkileri içinde gerisin geri emperyalizme bağlanmak ile sonuçlanmıştı.

Sonuç ve gerçek böyle olsa bile, bu akımların hiç değilse bir bölümünün ulusal kurtuluş mücadelelerini sosyal kurtuluş söylemi eşliğinde ve sosyalizm iddiası ile yürüttüklerini biliyoruz. Bunun gerisinde, emperyalizm çağının ulusal sorununa ve ulusal kurtuluş mücadelelerine kazandırdığı kendine özgü tarihi konum, kapsam ve nitelik vardı. Emperyalizm çağı ulusal sorunu şu veya bu çok uluslu ülkenin sınırları içindeki özel bir sorun olmaktan çıkarmış, sömürge ve yarı-sömürge halklarının emperyalist kölelik ve sömürü ilişkilerinden kurtuluşu sorununa bağlayarak genelleştirmiş, sağlam bir devrimci temele oturtmuştu. Bu nesnel tarihi konum ve kapsam, uluslararası devrimci işçi hareketinin her yerde emperyalizme karşı kurtuluş mücadelelerini yürekte ve her yolla desteklemelerinin ve tersinden ise, kurtuluş özlemi içindeki halkların dünya devrimci işçi hareketiyle yakınlaşmasının nesnel zemini olmuştu. Ekim Devrimi, yalnızca ezilen ulusların uyanışını hızlandıran ve kurtuluş umutlarını güçlendiren tarihi sarsıntısı ile değil,

fakat açtığı ufuklar, bu çerçevede ortaya çıkardığı ilişki ve kurumlaşmalarla da bu yakınlaşmayı bizzat yaşamın içinde gerçekleştirmişti. Ekim Devrimi batıdaki devrimci işçi hareketi ile doğunun ezilen halkları arasında sağlam bir köprü kurmuş, böylece dünya ölçüsünde emperyalizme karşı güçlü bir cephe oluşturmuştu. Komünist Enternasyonal'in formüle ettiği “Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!” çağrısı ve sloganı bu enternasyonal cepheyi dile getiriyordu. Bu devrimci cephenin emperyalizme güçlü darbeler vurduğunu, özellikle geçen yüzyılın ilk yarısında sistemi bir hayli zorladığını, ulusal kurtuluş mücadeleleri yönünden ise sonunda klasik sömürgeciliği çökerttiğini biliyoruz.

Ulusal kurtuluş hareketleri birçok durumda bu mücadeleyi devrimci bayrak altında yürüttüler. Dünya devrimci işçi hareketinin örgütlü güçleriyle yakın ilişkileri içerisinde, onların çok yönlü desteğini alarak, politik ve manevi bakımdan onların temsil ettiği tarihi akıma yaslanarak, gerektiğinde ideolojik olarak da bu akımın cephaneliğinden yararlanarak hareket ettiler. Bununla birlikte, ulusal kurtuluş mücadelelerine önderlik eden burjuva demokratik akımların sınıfsal kimlikleri ve ufkularıyla çelişki halindeki sosyal kurtuluş söylemi ve sosyalizm özlemi, gerçekte bu tarihi ortam ve ilişkile-

"Yeni dünya düzeni"ndeki yeni tablosu

H. Fırat

rin duygusal bir yansıması olmaktan öte bir anlam taşımıyordu. Nitekim ulusal kurtuluş mücadelelerinin tarihi bilançosu da bunun böyle olduğunu göstermiş, bundan öteye bir anlam taşımadığını tüm açıklığı ile ortaya koymuş, böylece yüzyılın ikinci yarısında buna dayandırılan revizyonist teorileri temelden yıkmıştır.

YENİ DÖNEMİN YENİ TABLOSU

20. yüzyıl devrimleri, bir yandan başta Sovyetler Birliği olmak üzere kapitalizmden miras ulusal sorunlara köklü çözümler getirirken, (ki sosyalizme karşı gerici karalama kampanyaları içinde unutturulmaya çalışılan bu temel önemde tarihi gerçekler üzerinde ayrıca durmamız gerekecek), öte yandan klasik sömürgecilik sistemi olarak çökerten büyük bir tarihi atılımı gerçekleştirmişti. Fakat emperyalist dünya sistemi ve kapitalist sınıf düzeni ayakta kaldıkça ulusal sorunlar bitmez; emperyalist sistem ve kapitalist düzen ulusal baskı ve eşitsizlikleri, ulusal husumetler ve çatışmaları, ve nihayet, her biçimiyle emperyalist kölelik ilişkilerini yeniden ve yeniden üretir. Bencil burjuva sınıf çıkarlarına dayanan kapitalizm her yerde şovenizmin, ulusal önyargıların, düşmanlıkların, çatışmaların, zorla baskı altına almaların, hak ve özgürlüklerden yoksun bırakmaların,

topraklarını komşuları aleyhine genişletme niyet ve hesaplarının yeniden yeniden boy verdiği alabildiğine verimli bir topraktır.

Bunu görebilmek için "yeni dünya düzeni" döneminin ulusal sorunlar tablosuna bakmak yeterlidir. Nerede kapitalizm tüm ilişki ve kurumlarıyla yeniden geri gelmişse, orada gerici milliyetçilik, şovenizm, en ölçsüz ulusal düşmanlıklar ve giderek boğazlaşmalar yeniden boy vermiştir. Bu kadarı yarattığı korkunç trajediler nedeniyle sorunun en kolay görülebilen yanındır. Oysa bundan daha önemli olanı ise, dayatılan küreselleşme politikalarıyla emperyalizmin sistemin bağımlı ülkelerini artık neredeyse doğrudan yönetir hale gelmesi gerçeğidir. Bununla da yetinmeyerek dosdoğru klasik sömürgecilik yöntemlerine geri dönmektedir. Bunu görebilmek içinse NATO birliklerinin işgali altındaki Balkanlar'a, Afganistan'a ve nihayet günümüz Irak'ına bakmak yeterlidir.

20. yüzyıla birlikte klasik sömürgecilik ilişkilerinin artık geride kaldığı düşünülüyordu; oysa daha bu yüzyıl bitmeden, daha '90'lı ilk yıllarda, emperyalist Amerikan basını "sömürgecilik rönanesansı"ndan, "kendini yönetme yeteneğinden yoksun" ulusların ülke yönetimlerine el konulmasından söz edebilmekteydi. Bugün Bosna'da, Kosova'da,

Makedonya'da, Afganistan'da ve Irak'ta olan, yarın başka bazı ülkelerde olacak olan bundan başka nedir ki? Demek ki emperyalist sistem ayakta kaldıkça ulusal sorunların her biçimiyle, tarih olduğu sanılan klasik sömürgeci biçimleriyle bile boy vermesi kaçınılmaz olabilmektedir.

Yeni ya da klasik biçimler içinde yeniden boy veren ulusal sorunların kaynağı aynı olmakla/kalmakla birlikte, yeni dönemin sözde ulusal hareketleri artık geçmiştekinden tümüyle farklı bir konum ve tutum içindedirler. Günümüzde devrimci kurtuluşçu değil fakat liberal işbirlikçi sözde ulusal akımlarla yüz yüzeyiz artık. Çünkü bugün, geçmiş devrimci süreci yaratan ve ulusal hareketleri de bu aynı mecranın içine çeken, onları derinlemesine etkileyen ve devrimcileştiren uluslararası devrimci işçi hareketi, onun öncü kuvveti durumundaki dünya komünist hareketi, bu hareketin temsil ettiği devrimci sosyalizm akımı geçici bir kırılmaya uğramış durumdadır.

Bugün ulusal sorunlar birçok durumda artık emperyalizme karşı mücadelelerin dayanakları olmaktan çıkmış, bizzat onun elinde halkları biri birine düşürmenin, bölüp yönetmenin, ölçsüzce köleleştirmenin araçları haline gelmişlerdir. Ulusal sorun ya da anlaşmazlıklar artık emperyalizmin şu veya bu bölgeye kendi çıkar ve hesapları doğrultusunda

müdahale etmesinin sıradan bahanesi işlevi görebilmektedirler. Emperyalizm bu sorunları kullanarak şu veya bu bölgeye müdahale ediyor, bunun için önden halkları birbirine düşürüyor ve ardından kurtarıcı rolleriyle ortaya çıkıyor, "barış gücü" adı altında bölgeleri ve ülkeleri uzun yıllar boyunca işgal altında tutuyor. Emperyalizm, kendi çıkar ve hesapları doğrultusunda istismar ederek en haklı davaları bile kirletiyor, en mazlum halkları bile kendi suç ortaklarına dönüştürerek haksız konumlara düşürebiliyor. Dün Kosova'da ve bugün Güney Kürdistan'da olduğu gibi.

Bu tür müdahalelere konu olan ülke ve bölgelerdeki ulusal akımlar ise çoğu durumda aynı müdahale doğrultusunda emperyalizmin yanında saf tutmakta, emperyalistlerin himaye ve desteğini sözde ulusal özgürlüğün biricik olanağı ve güvencesi saymaktadırlar. Bunun ilk çarpıcı örneğini Kosova'da görmüştük, son örneğini ise Güney Kürtleri üzerinden hala izliyoruz. Dünün devrimci ulusal kurtuluş akımları emperyalizmin karşısında yer alırlar ve tüm dünya halklarının desteğine güvenir, mücadelelerinde buna dayanırlardı. Bugünün gerici milliyetçi akımları ise gerekirse tüm öteki halkları karşısına alma pahasına ve onların çıkarlarına zerre kadar aldırmaksızın emperyalizmin yanında ve safında yer almakta bir sakınca görmeyebilmektedirler.

Bu yeni dönemde ulusal sorunlar artık ulusların emperyalist ve sömürgeci kölelikten özgürleşmesi, ulusal kimliklerine ve bağımsızlıklarına kavuşması olmaktan çıktı, emperyalizmin kışkırtması, yönlendirmesi ve himayesi altında ulusal düşmanlıkların, çatışmaların ve giderek boğazlaşmaların gelişip serpilmesi anlamına geldi. Ulusal sorunun böyle bir yönü kuşkusuz geçmişten beri vardı; fakat bu onun farklı ulusların ya da ülkelerin burjuvazilerinin elinde aldığı gerici ve yozlaşmış biçimden öte bir şey değildi. Sosyalizmi ve dünya devrimci hareketini güçten düşüren ve etkisiz kılan aynı tarihi koşullar, ulusal sorunun bu biçiminin bugün güç ve yaygınlık kazanarak ön plana çıkmasına yol açmış bulunuyor. Bu yolla ise ulusal sorunlar çözülüyor, tam tersine, ulusal düşmanlıklar güç kazanıyor,

tişim alanında yaşanan baş döndürücü gelişmeler ve ortaya çıkan olanaklar, her türlü bilgiye ulaşmayı imkân dahiline sokarak, bilgiyi salt dar-elit kesimlerin ulaşabildiği bir lüks olmaktan çıkarmış, bireyin düşünce yapısı ve davranışlarında köklü değişikliklere yol açmıştır. Böylece birey ve toplum, gücü elinde bulunduran otoritelerin koyduğu sınırların ve kalıpların ötesine taşarak bilgilenme ve aydınlanma imkanına kavuşmuştur. Bu durum geçmişe, bugüne ve geleceğe bakış açısında önemli değişiklikler yaratmıştır.”

Bu sözlerin kendi sınırlar belli bir anlamı belki olabilir, fakat çağ değişimi ve yeni bir çağın tanımı çerçevesinde zerre kadar bir anlamı yoktur. Ya da ancak gündelik dilde pek kullanılan “bilgi çağı”, “bilgisayar çağı” ya da “internet çağı” tanımlarının ne kadar bir anlamı varsa ancak o kadar vardır. Bu ise sosyal bilimin değil, fakat köklü bir çağ kavrayışını da olanaksız kılmayı yönelik gündelik burjuva propagandasının dili ve söylemidir. Nitekim “bilgi ve iletişim alanındaki başdöndürücü gelişmeler”in insanlığa sunduğu nimetler üzerine söylenenler de, aynı burjuva propaganda dilinin bir yankısından başka bir şey değildir. Aynı bilgi ve iletişim kanalları üzerinde kurduğu “başdöndürücü” tekel sayesinde toplumun geniş kesimlerini serseme çeviren ve adeta yeniden cahilleştiren bir burjuva sınıf egemenliği gerçeği orta yerde duruyorken, kalkıp ciddi ciddi bunları söylemenin, burjuva propagandasının kaba yalanlarına programatik ifade kazandırmaktan öte bir anlamı yoktur. Dolayısıyla, yeni çağa ilişkin o pek iddialı tanım, daha kendisini izleyen temellendirmeye yönelik girişimle olduğu gibi boşluğa düşmektedir. Paralı hale getirilmek yoluyla temel eğitimin bile yeniden dar bir elitin lüksü haline getirilmek istendiği bir evrede, kalkıp bilginin sınırsızca kitlelere mal olduğunu söylemek ve bunu da “demokratik uygarlık çağı”nın en önemli işaretlerinden biri olarak sunmak, yeni çağ tanımının ciddiyetine ironik bir başka gösterge sayılmalıdır herhalde.

Bunlarla zaman kaybetmenin aslında pek de bir anlamı yok. Zira biz burada bilimsel esaslara dayalı bir çağ tanımıyla değil, fakat kritik bir eşikte yapılmış bir politik tercihin gerçek anlamını ve niteliğini gizleyen içi boş bir propaganda sloganı ile yüz yüzeyiz. Bunun böyle olduğunu herkes değilse bile çok kimse bildiğine göre, sorduğumuz sorunun yanıtını bu çerçevede aramak yoluna gitmek de en doğrusudur.

Kongra Gel programı insanlık için müjdelediği yeni çağı “demokratik uygarlık” olarak tanımlıyor. “Demokratik uygarlık” ilk İmralı savunmalarından beri çoğumuz için çok tanıdık bir ifade. Yeni

bir çağ tanımından önce, basitçe bir kitap ismi olarak! Savunmasının köklü bir saf değiştirme anlamına gelen yeni açıklamalarına teorik ve tarihsel bir çerçeve kazandırabilsin diye, bizzat sorgucuları tarafından Abdullah Öcalan’a sağlanan Leslie Lipson’un o artık fazlasıyla tanıdık olan kitabının ismi tamı tamına bu, yani “Demokratik Uygarlık” idi. Kürt hareketinin İmralı üzerinden “demokratik uygarlık” kavramını keşfetmesinin kaynağı işte bu kitap oldu. Buna yeni bir keşif diyoruz, zira Kürt hareketinin o güne kadar Marksizmin etkisi altında şekillenmiş uygarlık ve çağ kavramları tümüyle farklıydı ve “demokratik uygarlık çağı” türünden bir uydurmayı içermiyordu. Bu o kadar açık bir olgudur ki, tartışmakta olduğumuz Kongra Gel programı üzerinden bile bunu kanıtlamak mümkündür.

Bu programın 1. Bölümü “Uygarlığın Gelişimi” alt bölümüyle başlıyor (onu ise “Demokratik Uygarlık Çağı” alt bölümü izliyor!). Burada uygarlığın gelişiminin belli başlı aşamaları olarak ilkel komünal toplum, köleci toplum, feodal toplum ve nihayet kapitalist toplum sıralanıyor ve bunların her biri “uygarlık” olarak (“köleci uygarlık”, “feodal uygarlık” vb.) tanımlanıyor. Bu, materyalist tarih anlayışının ürünü o bildiğimiz toplumsal gelişim şemasından başka bir şey değildir. Kongra Gel programı yalnızca genel tanımda değil, fakat bu uygarlıkların her birinin özgün niteliği ve temel sınıf ilişkileri konusunda da hala Marksizm’den ödünç alınma görüşler sıralamayı sürdürüyor. Bu tutum elbette Marksizmi hala da bir parça sahiplenmekten değil, fakat başka türlü bir “uygarlığın gelişimi” şeması sunma olanağından yoksun olmaktan geliyor. Zira insan toplumunun tarihsel gelişmesi konusunda materyalist temele sahip bu tür bir tutarlı bilimsel gelişim şeması ortaya koymak olanağına yalnızca Marksizm sahiptir.

Fakat her nedense buraya, yani “kapitalist uygarlığa”, hatta “emperyalizm çağı”na kadar Marksizm’e uygun biçimde resmedilen tarihsel gelişim şeması, tam da burada, Marksist tarih ve toplum an-

layışından köklü biçimde kopuyor. Kongra Gel programına göre, “kapitalist uygarlığı”, aynı materyalist tarih anlayışının öngördüğü gibi sosyalist uygarlık değil, fakat “demokratik uygarlık” izleyecektir. Bu, Marksizm’den ödünç alınma görüşlerin yerini, Leslie Lipson’dan alınma görüşler üzerinden liberal burjuva ideolojisine bıraktığı noktadır. Topluma ve toplumsal gelişmeye sınıf esasına ve mücadelesine dayalı materyalist yaklaşımın yerini, bu noktadan itibaren burjuva sınıf düzeninin ebedileştirilmesi düşüncesi almıştır. “Demokratik uygarlık” tanımı, Abdullah Öcalan’ın savunmalarında kullanmayı pek sevdiği ifadeyle bu kaba gerçeğin “şifresi”nden başka bir şey değildir. Bu, abartmaksızın, “tarihin sonu”nu ilan edenlerle aynı ideolojik platforma düşmektir. Zira tarihsel gelişme diyalektiği tam da kapitalist toplum düzeninin yerini sosyalist toplum düzeninin alacağı gelişme aşamasında kırılmaya uğruyor ve yerini “demokratik uygarlığa”, yani kapitalist piyasa ekonomisi üzerinde süreklileştirilmiş burjuva demokrasisi sistemine bırakıyor. Dolayısıyla “kapitalist uygarlık” yerini artık “demokratik uygarlığa” bırakmaktadır demek, aldatıcı bir totolojiden başka bir şey değildir.

Abdullah Öcalan’ın İmralı sonrasındaki en büyük marifetlerinden biri, kendi ifadesiyle “tesadüfen eline geçen” bir kitap isminden (“Demokratik Uygarlık”) Kürt hareketi için yeni bir çağ ve uygarlık tanımı çıkarmayı başarmış olmasıdır. Fakat burada sorun elbette basit bir isimlendirmeden çok ötedir. Sözkonusu olan artık çağa, dünyaya, topluma belli bir görüş açısından, liberal burjuva ideolojinin çerçevesinden bakmaktır. Amerikalı bir akademisyen olan Leslie Lipson’un kitabının temel işlevi de budur; burjuva demokrasisinin idealize edilmesi, en üstün “uygarlık” nitelemesi katna yükseltilmesi ve böylece ebediliğinin ilan edilmesidir. Abdullah Öcalan yeni fikirlerini büyük ölçüde bu kitaba borçlu olduğunu açıklıkla ifade etmekle kalmamış, bu fikirleri daha anlaşılır hale getirmek için, savunmasında sözkonusu kitaptan

uzun alıntılar yapmak yoluna da gitmişti.

Akademik konumu üzerinden Leslie Lipson düzenin bir ideoloğu idi ve burjuva düzenini “demokratik uygarlık” kılıfı içinde yüceltmek onun asli işi sayılmıdır. Fakat ezilen bir ulusun ezilen katmanlarına dayalı olarak gelişen bir ulusal hareketin lideri, böyle bir kaynaktan sunulan argümanları alır hareketi için yeni ideolojik temel yapmaya kalkarsa, işte bu kendi kendini ideolojik bir silahsızlandırma ile aynı anlama gelir. İmralı’da yapılan bu olmuştur, İmralı savunmaları buna hizmet etmiştir. Yapılan, emperyalist sisteme ve kapitalist düzene, ideolojik ve politik cephede tam bir teslimiyet ve boyun eğıştır.

Bir sonraki bölümde Kongra Gel programının esasları üzerinden devam etmek üzere bu bölümü bitirmeden önce, “demokratik uygarlık çağı”na girişin zamanlamasına da bir göz atalım. Hatırlanacağı gibi, insanlığın bu yeni çağa 21. yüzyıl ile birlikte girdiği söyleniyordu. Demek ki yüzyılın hemen sonunda, bu geçişi olanaklı kılan ve ona anlamını veren çok önemli gelişmeler olmak durumundadır. Bunların ne olduğunu yine ilk İmralı savunmalarından biliyoruz. Zamanında ayrıntılarıyla ele alıp irdelediğimiz bu savunmaların ilkinde ve “20. Yüzyıl Sonunda Zafer Kazanan Demokrasi” başlığı altında aynen şunlar söyleniyordu:

“Günümüz demokrasileri, basit ve karmaşık yönleriyle önce fikri boyutta, 17’inci ve 18’inci yüzyılda gelişirken, kurumsal yönetsel gelişme, 19’uncu yüzyılın ortalarından itibaren hız kazanmış, 20’nci yüzyılda ise, faşizmin total amansız diktatörlüğüyle, zıt yöndeki reel sosyalizmin totaliter rejimlerine karşı direnerek, yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan etmiştir.”

Bu sözler bize insanlığın neden tam da 21. yüzyıla birlikte sözde “demokratik uygarlık çağına giriş” yaptığını vermekle kalmıyor, sözü edilen “demokratik uygarlığın” gerçekte ne olduğunu da, tarihsel kökeni ve mevcut durumu içinde, bütün açıklığı ile ortaya koyuyor. Bu sözler, jandarmalığını ABD’nin yaptığı emperyalist-kapitalist dünya düzeninin “günümüz demokrasileri” adı altında kutsanmasından başka bir şey değildi. Bu sözlerde anlamını bulan tutum, emperyalist dünya sistemine ve kapitalist sömürü düzenine diz boyu bir teslimiyetti. Bu teslimiyetin Kürt hareketini ideolojik cephede nasıl bir duruma düşürdüğünü görmek içinse, Kongra Gel programının ilk cümlesini oluşturan “yeni çağ” tanımına bakmak bile yeterlidir.

KAYNAK: KIZIL BAYRAK, 2005/8, 26 ŞUBAT 2005

“Çözüm süreci”: Dayanaksız hayaller ve katı gerçekler

A. Engin Yılmaz

“Yeni sürecin” başlamasının üzerinden bir buçuk yıl geçti. Sermaye devleti, sürecin kararlılıkla sürdüğünü belirtiyor. Son olarak Tayyip Erdoğan da 23 Nisan resepsiyonunda bir gazetecinin “Terörsüz Türkiye süreci ne aşamada?” sorusunu yanıtlarken, “Gayet olumlu bir şekilde devam ediyor, herhangi bir sıkıntı yok” ifadelerini kullandı ve ekledi: “Durmak yok, aynı şekilde devam.” Kürt hareketi de sürecin ağır da olsa ilerlediğini ve belli bir aşamaya geldiğini iddia ediyor. Sürekli olarak “olumlu ve yararlı” görüşmeler yapıldığını ve aşamalar katıldığı belirtiliyor. Pek çok kez “olumlu adımlar” atıldığı söylenmesine rağmen, pratikte henüz somut icraatlara rastlanmadı. Nitekim son dönemde Kürt hareketi temsilcilerinin yaptığı açıklamalarda, devletin somut adım atmamasından dolayı umutsuzluğun derinleştiği ifade edilmeye başlandı.

Kürt hareketine göre sürecin “tıkanma tehlikesiyle” karşı karşıya kalmasının, Murat Karayılan’a göre ise “dondurulmuş” olmasının temel nedeni, somut adımlar atmaktan kaçınan ve Kürtlerin özgürleşmesini engelleyen devletin tutumudur. Hareketin temsilcileri, iktidarın sorunu yalnızca “terör” kavramına indirgeyerek “demokratik çözüm yollarını dışladığını”, “Terörsüz Türkiye” söylemiyle de sadece Kürtleri değil, tüm muhalif kesimleri susturmayı amaçladığını vurguluyor.

Tek adam rejiminin hukuksuzluk, zorbalık ve keyfiyet üzerine kurulu yapısını korumak adına, yasal güvenceler sunmadan teslimiyet dayattığı belirtiliyor. “Çözüm niyeti olmayan” devletin barışı engellediği ifade ediliyor. Bu ve buna benzer nice saptamalara rağmen Kürt hareketi temsilcileri, “barış ve demokratik çözüm” konusundaki umutlarını ve inançlarını korumayı sürdürüyor. “Geçmişte atılan adımlar (hangi adımlar atılmışsa) gelecekte daha güçlü bir barışın kurulabileceğini gösteriyor” iddiasını herhangi bir somut veriye dayandırmadan ileri sürüyorlar. Ayrıca sıklıkla devleti irade ortaya koymaya davet ediyorlar. Aslında Kürt hareketi, sorunun yalnızca devletin çözüm iradesinin eksikliğinden kaynaklanmadığını, aynı zamanda arzulanan “çözümün” Türkiye’nin kapitalist düzeni ve mevcut sınıfsal ilişkileriyle çeliştiğini

bilmiyor olamaz. Nitekim Kürt hareketi de temel ulusal hakların tanınması bağlamında Kürt sorununun çözümünden ziyade, Abdullah Öcalan’ın statüsü, PKK yöneticileri, gerillaları ve tutsaklar için “yasal düzenleme” talep ediyor.

“TERÖRSÜZ TÜRKİYE” SÖYLEMİ VE SÜRECİN GERÇEK İŞLEVİ

2024’ten 2026’ya uzanan süreçte Türk sermaye devleti tarafından sahnelenen “Terörsüz Türkiye” tiyatrosu devam ediyor. Devletin oyalama, beklentiye sokma, çürütme ve tasfiye etme hedefiyle yürüttüğü bu “süreç”, Kürt hareketi tarafından “demokratik çözüm” umuduna endeksenerek temelsiz bir beklenti sarmalına dönüştürülmüş durumdadır. PKK eksenli Kürt hareketi bir yandan süreçle ilgili umutsuzluğunu, hatta sürecin tıkanmış/dondurulduğunu ifade ederken, diğer yandan ısrarla AKP-MHP blokuna “çözüm” çağrılarını yapması ve sürecin ağır da olsa devam ettiğini söylemesi, Kürt ulusal hareketinin içine düştüğü açmazın ve liberal çözüme endeksenme ısrarının tipik bir dışavurumudur.

Son zamanlarda umutsuzluk içeren açıklamalar, muhataplık ısrarı ve “süreç”te belli aşamaların kat edildiği iddiası arasındaki çelişki, Kürt hareketinin burjuva topluma entegre olmak dışındaki seçenekleri dışladığını ve dinci-faşist iktidarın sorunu çözeceğine dair umudunu koruduğunu gösteriyor. Ancak tarihsel ve

güncel gelişmeler, emperyalizmin ve Türkiye gericiliğinin inisiyatifinde yürütülen hiçbir “çözüm”ün Kürt halkına özgürlük ve eşitlik getirmeyeceğini; aksine yaşanan acıları daha da derinleştireceğini ve ödenen bedelleri artıracak olduğunu göstermiştir. Rojava, bunun güncel ama acı bir deneyimidir.

Kürt hareketinin zaman zaman “böyle giderse süreç tıkanacak, provokasyonlar gelişecek” yönündeki açıklamaları, devletin Kürt halkına yönelik tasfiye ve teslim alma dayatmalarına karşı bir dirençten ziyade, pazarlık gücünü artırma girişimi olarak değerlendiriliyor. AKP-MHP koalisyonuna “süreç hızlanmalı”, “gerekli yasalar çıkarılmalı”, “Abdullah Öcalan’ın statüsü belirlenmeli” gibi çağrılar yapılması ise iktidardan beklenti içinde olduğunu göstermektedir. Bir yılı aşkın süredir Meclis komisyonları, “kardeşlik” raporları, gönül okşayıcı açıklamalar ve sembolik jestlerle “idare edilen” bu süreç, Kürt halkı açısından bir oyalamaya dönüşmüş; bu durum, Kürt emekçi kitlelerin bilincini bulandıran ve enerjisini heba eden bir işlev görmüştür.

Kürt hareketinde yaşanan köklü yön değişikliğine ve ardı ardına atılan karşılıksız adımlara rağmen, dinci-faşist iktidar cephesinde sorunun sınırlı da olsa çözümüne yönelik herhangi bir niyet ya da girişimin zerresi yoktur. Faşist tek adam rejiminin zorbalığı ve terörü toplumsal yaşamın tüm alanlarını kuşatmışken; kayyımlar halkın iradesi üzerinde

bir kılıç gibi sallanmaya devam ederken, CHP gibi burjuva düzen muhalefeti bile soluksuz bırakılırken, cezaevleri ölüm ve işkence merkezleri olmaya devam ederken, devlet bugüne kadar hiçbir adım atmamışken vb., AKP’den bir “demokrasi hamlesi” beklemek, harekete geçmesi için Devlet Bahçeli’ye çağrılar yapmak saflıktan öte, gerçeklikten kopmaktır. Bu yaklaşım, yalnızca Kürt halkının ulusal özelemlerini zayıflatmak ve gölgelemekle kalmaz; Türkiye işçi sınıfının Kürt halkıyla birleşik mücadelesini de burjuva düzen sınırlarına hapseden bir işlev görür.

Türk sermaye iktidarının “Terörsüz Türkiye”yle hedeflediği şey bir “demokratikleşme” süreci değil; Türk burjuvazisi ve devletin bölgesel emelleri ile iç sıkışmışlığına verilmiş bir yanittir. Devletin yeni sürece yönelmek zorunda kalması, Ortadoğu’da tırmanan istikrarsızlık ve gerilim ortamında kendi bölgesel konumunu güçlendirme; Kürt dinamizmini kendi yayılmacı dış politikasına yedekleme stratejisinin bir parçasıdır. Buradaki amaç, Kürt sorununun sözde demokratik çözümü değil; Kürt halkının ulusal özelemlerini sistem içi bir restorasyonla denetim altına almak, kendisine ve izlediği bölge siyasetine entegre etmektir.

DÜZENLE UZLAŞMA-BARIŞMA DEĞİL, BİRLEŞİK DEVRİMCI MÜCADELE

Kürt halkının tüm ulusal taleplerinin karşılanması ve kendi kaderini tayin

etme hakkı tartışmasıdır. Ancak bu hakkın emperyalizmle veya sermaye düzeyiyle pazarlıklara kurban edilmesi, Kürt halkının özgürlüğünü değil, yalnızca kölelik biçimlerinin değişmesini getirir. "Demokratik çözüm" adı altında gündeme gelen süreçler, özünde sistemle uzlaşma ve barışma zemini arama çabasıdır. Oysa Kürt sorunu tarihsel, toplumsal ve sınıfsal bir sorundur. Bu sorunun gerçek çözümü, sermaye iktidarıyla uzlaşmada değil; Türk, Kürt ve diğer halklardan işçilerin ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinde yatar. Gerçek ve kalıcı çözüm, ancak sermaye düzenine karşı verilecek birleşik/devrimci mücadeleyle ve bu mücadelenin şovenizmin her türlü kalıntısını süpürüp atacak olan sosyalist devrim perspektifi üzerinden yürütülmesiyle mümkün olabilir. Bunun dışındaki her yol, emekçi halkların bir kez daha boş vaatlerle oyalanmasından ibaret kalacaktır.

Dolayısıyla temel mesele, Kürt ulusal demokratik taleplerinin proletaryanın devrimci iktidar mücadelesine bağlanarak ele alınmasında düğümlenmektedir. Çünkü ulusal baskının ortadan kaldırılması, uluslar arasında özgürlük ve eşitliğin sağlanması ancak sınıf sömürsünün de ortadan kaldırıldığı bir toplumsal düzenin kurulmasıyla mümkündür. Barışın ve çözümün adresi parlamento koridorlarında, komisyon raporlarında ya da dinci-faşist iktidarla yürütülen temelsiz müzakerelerde değil, yaşamın tüm alanlarında Türk ve Kürt işçi ve emekçilerin birleşik-fili mücadelesinde; gericiliğe, şovenizme ve sermaye iktidarına karşı kuracakları ortak barikatta aranmalıdır.

Görev, burjuva çözüm süreçlerine dolgu malzemesi olmak değil; düzenin bütünsel krizini devrimci amaçlarla derinleştirmek, sınıfı ve kitleleri devrimci bir çizgide seferber etmektir. "Ulusal baskı ve eşitsizliğin, sınıfsal baskı ve eşitsizliklerin bir yansıması olduğu tespitinden hareket eden TKİP, ulusal sorunun kalıcı ve köklü çözümünün ancak proletarya devrimi zemininde mümkün olabileceğini savunur. Bu doğrultuda, devrim programının bir parçası olarak şu talepler için bugünden mücadele eder:

- Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması.
- Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkının tanınması.
- Tüm diller arasında tam eşitliğin sağlanması, zorunlu devlet dili uygulamasına son verilmesi ve herkesin ana dilinde eğitim hakkının güvence altına alınması.
- Tüm azınlıkların kendi dil ve kültürlerini özgürce kullanma, koruma ve geliştirme olanaklarının sağlanması."

Bahçeli'nin çıkışı ve "Öcalan açılımı"

A. Engin Yılmaz

Türkiye'de uzun süredir tartışılan "Yeni Süreç", MHP Genel Başkanı Bahçeli'nin son TBMM grup toplantısında yaptığı açıklamalarla yeniden gündemin merkezine yerleşti.

Bahçeli, dile getirdiği "Terörsüz Türkiye" vizyonu kapsamında hem devlet kurumlarına yaptığı çağrılarla hem de Abdullah Öcalan'ın statüsüne ilişkin ifadeleriyle dikkat çekti. Devlet kurumlarına açık bir seferberlik çağrısında bulunan Bahçeli, iktidar blokunun tüm unsurlarının ortak bir hedef doğrultusunda hareket etmesi gerektiğini vurguladı. "Kabin, bürokrasi ve Cumhuriyet İttifakı unsurları aynı hedefe bakmalı, aynı istikamete yürümeliler" diyen Bahçeli, her bakanlığı bir "cephe", her kurumu ise bir "mevzi" olarak tanımladı.

Türkiye'yi yönetmenin "dirayet, azamet ve ağır bir mesuliyet" gerektirdiğini söyleyen Bahçeli, iç siyasetin de bu ciddiyet doğrultusunda yeniden şekillenmesi gerektiğini savundu. "İç cephesi kırılğan olanın dış politikada manevra kabiliyeti azalır" diyen Bahçeli, milli meselelerin kişisel çıkarlar doğrultusunda ele alınmayacağını vurguladı. "Devletin bekasının" ve ülkenin geleceğinin "hafiflik" kaldırmayacağını ifade eden Bahçeli, Türkiye'nin barıştan yana tutumunun zafiyet olarak değerlendirilmemesi gerektiğini söyledi. "Yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesine de atıfta bulunan Bahçeli, bu yaklaşımı güçlü devlet kapasitesi ve milli güvenlik perspektifiyle birlikte ele aldı.

Konuşmasının önemli bir bölümünü "terörsüz Türkiye" olarak tanımladığı sürece ayıran Bahçeli, bu sürecin Türkiye Büyük Millet Meclisi çatısı altında yürütülmesini "tarihi" olarak nitelendirdi. Meclis'te kurulacak komisyonlar aracılığıyla farklı siyasi partilerin katkılarına

alınacağını, yasal düzenlemelerin hızlandırılacağını ve tüm partilerden öneriler toplanacağını ifade etti. "Kanunlaştırma sürecinin çerçevesi millet iradesiyle oluşturulacak" sözleriyle sürecin parlamenter zemine oturtulacağını vaat etti.

Bahçeli'nin açıklamalarında öne çıkan en önemli başlıklardan biri de Abdullah Öcalan'ın statüsüne ilişkin değerlendirmeleri oldu. "Bu mesele yokmuş gibi davranarak sürecin sağlıklı işlemesi mümkün değildir" diyen Bahçeli, yeni bir mekanizma önerisinde bulundu. Öcalan için bir "statü açığı" varsa bunun Türkiye lehine çözümlenmesi gerektiğini savunan Bahçeli, "Barış Süreci ve Siyasallaşma Koordinatörlüğü" adıyla bir yapı önerdi. Ayrıca "PKK'nın kurucu önderliğinin bir tanım altında görev yapması" temennisini de dile getirdi. Bahçeli, sürecin esasını ise "terörün tamamen tasfiye edilmesi, silahların susması, terörün gündemimizin dışına kesin biçimde çıkarılması ve siyasetin terör vesayetinden arındırılması" olarak tanımladı.

Bahçeli ayrıca, PKK'nın tüm unsurlarıyla feshi ve silahların teslim edilmesinin sürecin temel şartı olduğunu vurguladı. Bahçeli'nin konuşmasında "milli güvenlik", "kamu düzeni" ve "devletin bekası" kavramları sıkça öne çıktı.

Öcalan'ın statüsünün tartışmaya açılması ve yeni bir mekanizma önerilmesi, bazı çevrelerde heyecan yarattı. Oysa bu yaklaşım, geçmişte olduğu gibi bugün de devletin Kürt sorununu kendi denetimi altında, sınırlı "haklar" çerçevesinde tutarak sisteme yeniden entegre etmeye çalıştığını gösteriyor. Bu tutumun, Kürt sorununun halkların eşitliği temelinde demokratik bir çözüme kavuşturulmasıyla uzaktan yakından ilgisi bulunmuyor.

Türk sermaye devletinin ve temsilcilerinin attığı bu tür "çözüm" adımları, devletin bekasını, emperyalist planlarla uyumu ve iç cephedeki kırılğanlıkları tahkim etmeyi esas almaktadır. Bahçeli'nin, PKK'nın tasfiyesi şartına bağlı olarak Öcalan'ın statüsünün ele alınmasını ve "Barış Süreci ve Siyasallaşma Koordinatörlüğü" gibi kurumsal mekanizmalar kurulmasını önermesi, iç ve dış faktörler karşısında bir "iç tahkimat" arayışının ürünüdür. Bahçeli'nin dili her ne kadar "vicdan, mesuliyet ve kardeşlik" kavramlarıyla süslense de burada amaç, Kürt halkının ulusal demokratik haklarının tanınması değil; direniş potansiyelinin sistem içinde eritilerek tasfiye edilmesidir.

Bahçeli'nin konuşmasında vurguladığı "devletin bekası" ve "milli meselelerin kişisel çıkarların üzerinde tutulması" gibi vurgular, aslında işçi sınıfı ve ezilen halklar üzerindeki baskıların daha da güçlendirilmek istendiğine işaret ediyor. "İç cephesi kırılğan olanın dış politikada manevra kabiliyeti azalır" söylemi, Türk devletinin yayılmacı emellerini sürdürülebilmek için içerideki Kürt dinamiğini bir "istikrar" unsuru haline getirme arayışının itirafıdır.

Sonuç olarak faşist partinin şefi Devlet Bahçeli, "Terörsüz Türkiye", "Öcalan'a statü" çıkışı ve ortaya koyduğu çerçeveye yeni bir tartışmanın fitilini ateşledi. Ancak bu, MHP şefinin ilk dikkat çekici çıkışı değil. Geçmişte dile getirdiği bazı "iddialı" söylemler, PKK eksenli Kürt hareketi tarafından olumlu karşılanırsa da bunların somut bir karşılık bulduğu henüz görülmedi. Bu yeni "çıkışın" ne anlama geldiği ise önümüzdeki günlerde daha net ortaya çıkacaktır.

Çocuktan katil yaratan düzenden

Hesap sormak için ileri!

Okullarda katliam var; çocuklarımız, öğretmenlerimiz ölüyor. AKP-MHP iktidarı, iliklerimize işleyen acıyı zerre kadar umursamıyor. Koro halinde “münferit” diyorlar. “Fıtratlarında” istifa yazmıyor.

İki ayrı şehir, iki ayrı okul ama yaşanan acı aynı, devletlilerin duyarsızlığı da aynı! Bu ülkenin çocukları, öğretmenleri; en güvenli olması gereken yerde, okulda katledildi. Bu katliam, yıllardır AKP-MHP eliyle örülen mafyatik düzenin kaçınılmaz sonucudur.

AKP iktidarı, bilimsel, laik, anadilde eğitim talebini duymadı. Eğitimi tarikat ve cemaatlara teslim etmek için her şeyi yaptı. Eğitimin bilimsel niteliği örselendi. Okulların yerini tarikat ve cemaat yurtları aldı.

Çocukların ihtiyacı olan pedagojik destek yerine, AKP iktidarı biat kültürünü dayattı. “Ana akım” Saray rejimi beslemesi medya kanallarında şiddetle yoğunlaşmış diziler boy gösterdi. Bu dizilerde silah tutan ellerle şiddet adeta kutsandı, yüceltildi. Eğitim, suçu meşrulaştıran bir araca dönüştürüldü.

Bu çürümenin popüler kültürdeki en güçlü taşıyıcılarından biri olan Kurtlar Vadisi ile başlayan süreç, bugün onlarca benzeriyle devam ediyor. Dizilerde mafya şefleri “devletli” olarak sunuldu. Tetikçiler “yerli/milli kahraman” gibi takdim edildi. Hukuk da adalet de silahları tutan ellere havale edildi.

AKP iktidarı; bir yanda tarikatlara alan açtı. Mafya düzeninin önde gelen isimleriyle fotoğraflar verdi. Laik, bilimsel eğitime dair ne varsa bitirmek için her yola başvurdu. “Kindar ve dindar ne-

sil” yetiştirme histerisiyle toplumu şekillendirmeye çalıştı. Öğrencileri şiddetin, gücün ve biatın içine itti.

AKP iktidarı için sorgulamayan, itaat eden öğrenciler makbuldür. İşçi ve emekçi çocuklarının bilimsel eğitimden koparılması elzemdir. Öğrencilerin hukuksuz, adaleti dışlaması, silahı esas alması tam da bu zeminde güçlenir. Bu, AKP-MHP rejiminin genç nesilleri hedef alan sinsiz saldırılarından biridir.

Anti-bilimsel, demokratik olmayan, anadili yok sayan, eğitimde tarikat ve

cemaatlerin önünü açan; MESEM’lerde çocuk emek sömürsünü, çocuk ölümlerini meşrulaştıran eğitimde yaşanan koku karanlık, öğrencilerin katledilmesinin önünü açıyor.

AKP iktidarı, biat eden, korkan ve öfkeyle yönlendirilen bir kuşak ortaya çıkardı. Sonuç, okullarda artan şiddettir. Katliam görüntüleridir. Siverek’tir, Maraş’tır. Katledilen geleceğimizdir.

Bu ülkede çocuklar ölüyorsa, okullar kana bulanıyorsa, gençler silaha sarılıp katliam yapıyorsa sorumlu sadece tetiği

çeken çocuk değildir. Esas sorumlu; o tetiği çekmenin zeminini döşeyen, o zihniyeti besleyen, kandan beslenen sermaye düzenidir.

Çocuktan katil yaratan; sabah okula gönderdiği çocuğunu gece morg kapısından teslim almasına yol açan, barbarlık ve vahşet üreten özelde AKP-MHP iktidarı, genelde kapitalist sınıf egemenliğidir.

Gün, çocuktan katil yaratan, çocukları sömüren, öldüren karanlık sermaye düzeninden hesap sorma günüdür.

Katliamın sorumlusu sermaye düzeni!

İki gün üst üste; önce Urfa’da, ardından Maraş’ta yaşanan ve katliam boyutuna ulaşan okul saldırılarının sorumlusu sermaye düzeni ve gerici-faşist iktidardır.

Çünkü: Eğitim alanını gerici-piyasacı politikalarla sermayenin insafına terk eden, öğrencilerin ve eğitim emekçilerinin ihtiyaçlarından ziyade kendi sefil çıkarlarına öncelik veren, eğitimin niteliğini alabildiğine düşürürken dinsel gericiliğe, ırkçı ideolojiye ve toplumu çürüten her türden düşünceye sonuna kadar alan açan sermaye düzeni; başta çocuklar ve gençler olmak üzere, bütün

bir topluma koyu bir geleceksizlik dayatmaktadır.

Bu düzenin eğitim sistemi baştan aşağı çürümüştür. Eğitim emekçileri her açıdan güvencesizliğe, çocuklar ve gençler koyu bir gericiliğe terk edilmiş durumdadır. Eğitim müfredatları başta olmak üzere, eğitim alanında kritik önemde olan her şey iktidarın ve sermayenin çıkarlarına göre düzenlenmiştir.

Eğitim emekçilerinin ve öğrencilerin en temel talepleri zorbalıkla bastırılır-

ken; okullarda tarikatlar ve cemaatler cirit atmakta, yurtlarda tacizciler elini kolunu sallayarak gezmekte, faşist çeteler öğrencilere saldırmaktadır.

Tüm bunlar göstermektedir ki, gerici-faşist iktidar eğitim alanında öğrencilerin, eğitim emekçilerinin ve velilerin ihtiyaçlarından çok, kendi sefil çıkarlarının beçliliğini yapmakta ne öğrencilerin ne de eğitim emekçilerinin yaşamlarını umursamaktadır.

Dolayısıyla, kendi zihniyetini temsil

eden yandaş kadrolarla eğitim alanına adeta çullanmış bulunan, eğitimi her kademesinde gerici-faşist ideoloji üzerinden dizayn eden AKP-MHP iktidarı; okullarda yaşanan her türden baskının, zorbalığın, şiddet olayının ve katliam boyutuna varan saldırıların bir numaralı sorumlusudur.

İşçi ve emekçilere çağırımızdır: Çocukların ve eğitim emekçilerinin hayatına kast eden, gençliğe ve topluma koyu bir geleceksizlik dayatan bu kokuşmuş ölüm ve sömürü düzeninden hesap sormak için mücadeleyi yükseltelim!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU (BDSP)

Gülistan Doku soruşturması...

Bu düzen tepeden tırnağa çürümüştür!

Bundan 6 yıl önce Dersim’de ortadan “kaybolan” Gülistan Doku’dan bir daha haber alınamadı. Ailesi başta olmak üzere kadın örgütleri, ilerici-devrimci kurumlar 6 yıldır “Gülistan Doku’ya ne oldu?” diye soruyor. “İntihar” ettiği iddia edilmesine rağmen, ailesi ve devrimci-ilerici kurumlar Gülistan’ın yaşayıp yaşamadığının izini sürmeye, kaybedilmesinin/katledilmesinin faillerini aramaya devam ettiler. Bu süre zarfında dosyaya alınan “gizlilik” kararına, iddialara dair adım atılmamasına, faillerin araştırılmasının engellenmesine, delillerin karartılmasına, dahası aile ve avukatlara yönelik baskılara, gözaltılara, engellemelere, tehditlere rağmen bir adım bile geri atmadılar.

Gülistan Doku’nun “şüpheli ölümü” ile ilgili soruşturmada, son bir hafta içinde şu ana kadar dönemin Tunceli Valisi Tuncay Sonel’in oğlunun da içinde olduğu 10 kişi tutuklandı. Soruşturma sürecinden yansıyan bilgilere göre Gülistan Doku, dönemin valisinin oğlu tarafından katledildi ve geride kalan süre zarfında valinin başını çektiği “çete” tarafından devletin tüm imkânları seferber edilerek “intihar” algısı yaratılmak istendi; tüm deliller ortadan kaldırılmaya, cinayetin üstü örtülmeye, failler gizlenmeye çalışıldı.

“ŞÜPHELİ” KADIN ÖLÜMLERİ ÜLKESİ

Türkiye’de özellikle AKP iktidarı döneminde kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri alabildiğine artış gösterdi. Vahşet boyutunda gerçekleşen kadın cinayetlerinin yanı sıra, son yıllarda yaşanan “şüpheli” kadın ölümleri, failleri bilinen kadın cinayetlerini daha da aşan bir sayıya ulaştı. Ancak; “intihar etti”, “balkondan düştü”, “kaza geçirdi” vb. iddialarla gerekçelendirilen kadın ölümleri, özel çabalarla aydınlatılan örneklerinden görüldüğü üzere ne ölümler “şüpheli” ne “failler” belirsizdir.

Kadınların ikincil plana itildiği, “aile kurumunu” korumak adına kadınların hak ve çıkarlarının yok sayıldığı, kadınlara yönelik düşmanca politikaların bizzat iktidar tarafından körüklendiği, iktidarın aparatı yargı eliyle şiddet faillerinin adeta aklandığı, “kadına yönelik şiddet cezasız kalır” algısının toplumda pekiştirildiği bir atmosferde, kadına yönelik şiddet ve cinayetler alabildiğine artmıştır.

Gülistan Doku’nun katledilmesi süreci, “şüpheli” kadın ölümlerindeki artışa yol açan nedenlerin yanı sıra bizlere başka gerçekleri de göstermektedir.

DEVLET KORUMASINDA CİNAYET...

Son bir hafta içerisinde yaşanan gelişmelerden yansıyanlara göre, Gülistan’ın katledilmesiyle başlayan sürecin merkezinde dönemin Dersim valisi T. Sonel yer almaktadır. Dönemin İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’nun koruması altında olan Sonel, suç batağına batmış oğlu tarafından gerçekleştirilen vahşi cinayeti örtmek için devletin tüm imkanlarını seferber etmiş; böylece cinayet örtbas edilmiş, deliller ortadan kaldırılmış, tüm failler koruma altına alınmıştır. Emniyetten devlet hastanesine kadar, devlet kurumlarının yöneticileri de bu suça ortak olmuştur.

El birliğiyle örtmeye çalıştıkları aslında sadece genç bir kadının katledilmesi değildi. Ülke çapında olduğu gibi, bir mücadele tarihi ve birikimi olan Dersim’de

de devlet; temsil ettiği düzenin karanlık ve kirli yüzünü toplumdaki gizlemeye çalışmakta, her türden çürüme ve çeteleşmenin merkezinde olduğu gerçeğinin gözler önüne serilmesini engellemek istemektedir. Bu kapsamda devlet şiddetinin yanı sıra, uyuşturucudan fuhuşa kadar yozlaşma ve çürümeyi derinleştiren kirli yöntemlere de baş vurmaktadır. Devletin temsilcileri ya da onların yakınları bu çürüme ve çürütme çarkının baş aktörleridir.

Öte yandan bu süreç, suç işleyen failerin devlet tarafından koruma kalkanına alındığını bir kez daha gösterdi. Nadira Kadirova, Yeldana Kaharman, İpek Er, Rojin Kabaiş ve Rabia Vatan Naz cinayetlerinde yaşananlar da buna örnektir.

Soruşturma sürecinin bu aşamaya gelmesi ve faillerin gözaltına alınarak tutuklanması “kadın savcının çabalarından” ya da AKP iktidarının aparatı olarak yargı kurumunun başına getirilen Akın Gürlek’in “adaleti tesis etme” iddiasından kaynaklanmıyor. Bu minvalde top-

luma servis edilen söylemler toplumu manipüle etmeyi, katliamın bir numaralı sorumlusu olan iktidarı ve elinde tuttuğu yargı aparatını parlatmayı amaçlıyor.

Zira sürecin bu aşamaya gelmesi, esas olarak başta Gülistan’ın ailesi olmak üzere ilerici kamuoyunun çabası sayesinde mümkün olmuştur. Bu ısrarlı çaba olmasaydı Gülistan ya “kayıplar” listesine eklenecekti ya da sessiz sedasız cansız bedeni “bulunup” “şüpheli ölüm” denilerek defnedilecekti. Böylece dosya tümüyle kapatılacaktı.

Gülistan Doku’nun soruşturma süreci bir kez daha göstermiştir ki; bu düzen tepeden tırnağa çürümüştür. Çürüyen ve çeteleşen düzen, kendi karanlık ve kirli dünyasını sistematik olarak topluma da dayatmaktadır. İşçilerin, emekçilerin, gençlerin ve özellikle kadınların “yaşamak” için sömürü ve ölüm düzenine karşı örgütlü mücadeleyi büyütme dışında bir seçeneği bulunmamaktadır.

İki cinayet, iki baba ve devletten saçılan pislilikler

Maraş'taki okul katliamı ve Gülistan Doku cinayeti, devletten saçılan pislilikleri bir kez daha gözler önüne serdi.

İki cinayete biraz daha yakından bakalım. Maraş'ta okulda katliam yapan 14 yaşındaki İsa Aras Mersinli'nin babası, 1. sınıf Emniyet Müdürü ve Polis Başmüfettişi Uğur Mersinli'dir. Emniyetin en üst düzey isimlerinden olan bu şahıs, evinde "ruhsatlı" 7 adet tabanca ve 2 av tüfeği bulunduruyordu. İyi de devlet bir kişinin bu kadar silahlanmasına nasıl izin verir ki?

Baba Uğur Mersinli, katliamdan iki gün önce oğlunu devletin poligonuna bizzat götürdü. Emniyetin poligon sorumluları ise 14 yaşındaki bir çocuğun içeri girişine hiçbir engel çıkarmadı. Baba Mersinli, çocuğun silah atışı sırasında videosunu çekti ve bu videoyu çocuğuna gönderdi. Saldırgan çocuk ise bu videoyu arkadaşlarına ilettili. Baba Uğur Mersinli'nin geçmişte hangi görevleri yaptığını, üst düzey bir emniyetçi olması nedeniyle öğrenemiyoruz. Bu kadar korkunç bir eyleme yol açan bu babanın merak uyandıran geçmişine ise şimdilik "ulaşamıyoruz."

Haber kanalları ve popüler odaklar, tüm suçu bilgisayar oyunlarına ve şiddet içeren dizilere atıyor. Oysa bu dizilerin ve bilgisayar oyunlarının bu kadar fütürsüzca oynanmasına ya da izlenmesine devletin neden önlem almadığı gerçeği özenle görmezden geliniyor. Sorumluluğu dizi ve bilgisayar oyunlarına yükleyenler, bu çocuğun şiddeti yücelten militarist bir babanın egemen olduğu bir ailede yetiştiği gerçeğini göz ardı ediyor. Bu militarist babanın, devletin üst kademelerinde tam da bu kimliğine uygun olduğu için yer aldığı gerçeği de özellikle gözden kaçırılıyor.

Çocuğunu emniyetin psikoloğuna götürülen baba, emniyetteki psikologların kendilerine "çocuğunuzda olumsuz bir durum yok, aksine çocuğunuz çok zeki" dediğini anlatıyor. Sonrasında özel bir psikiyatriste gidildiğinde ise kendilerine "çocuğun ileride topluma uyum konusunda sorun yaşayabileceği ve psikiyatrik tedaviye ihtiyaç duyabileceği" söyleniyor. Şiddet eğilimi açıkça görülen bir 1. Sınıf Emniyet Müdürü ve Polis Başmüfettişi baba, çocukların poligona sokulmasını engellemeyen emniyet düzeni, sorunlu olduğu açık olan çocuğa

"aslan gibisin" diyen emniyet psikologları, bu çocuğun kendisine zarar vermesine rağmen hastanede rapor düzenlemeyen sağlık sistemi ve çocuğun durumunu bilen okul yetkilileri... Baştan aşağı devletten yayılan bir sorunlar bütünüyle karşı karşıyayız. Çocuktan katil yaratan koyu karanlık bir düzen...

GÜLİSTAN DOKU CİNAYETİ VE SERMAYE DEVLETİNDE KİRLENMENİN BOYUTU

Maraş'taki katliamın hemen öncesinde, Gülistan Doku cinayeti ile ilgili yeni gelişmeler yaşandı. Gülistan Doku'nun akıbeti, 6 yılı aşkın süredir ailesi ve ilerici kadın hareketi tarafından aydınlatılmaya çalışılıyordu. Aile ve ilerici kamuoyu, olayın devlet tarafından özellikle gizlendiğini, Gülistan'ın kaybolduğu dönemde vali olan Tuncay Sonel'in bu işin içinde olduğunu ifade ediyordu.

Bugünlerde açığa alınan ve gözaltına alınan, ancak halen İçişleri Bakanlığı müfettişi olan bu kişi, oğlunu korumak için devletin tüm imkânlarını kullanmış; bu durum bilindiği hâlde, Tunceli Valiliği görevinin ardından üç yıl boyunca Ordu'da valilik yapmıştır. Yine gözaltılar üzerinden görüyoruz ki, valiye bağlı olarak

polisler ve üniversite görevlileri de dahil olmak üzere çok sayıda devlet görevlisi bu suça iştirak etmiştir.

Gülistan'ın kaybedildiği herkes tarafından biliniyordu. Coğrafyası küçük, nüfusu az, her tarafı kameralarla izlenen Dersim merkezinde, 6,5 yıl boyunca olayla ilgili, Gülistan'ın eski erkek arkadaşı Zeynal Abarakov'un göstermelik gözaltısı dışında kimse hakkında işlem yapılmadı. Ta ki geçtiğimiz günlerde eski Tunceli Valisi'nin oğlu Mustafa Sonel ve beraberindeki 12 kişinin gözaltına alınmasına kadar.

Sorumlu olduğu düşünülen Mustafa Sonel'in, Gülistan'ın kaybedilmesinde (yüksek ihtimalle katledilmesinde) rolü olduğu biliniyordu. Vali ve çevresi, Gülistan'ın ailesine adalet aradığı için yıllarca baskı yaptı. Gülistan'ın annesi ve ablası, Dersim'de ve Ankara'da gözaltına alındı.

Gülistan'ın kaybedilmesi yıllarca örtbas edildi. Bugün Tunceli başsavcılığı üzerinden bir adalet süreci başlatılıyor gibi görünse de AKP-MHP iktidarının yıllarca bu dosyayı gizlemeye çalıştığı artık ayan-beyan ortada.

Ortaya çıkan bir diğer gerçek ise şudur: Devlet görevlisiyseniz ve üst düzey destek bulabiliyorsanız, cinayet dahil iş-

lediğiniz suçlardan korunabiliyorsunuz.

ÇÜRÜYEN DÜZEN, TÜKENEN BURJUVA CUMHURİYET

Baştan aşağı bir suç mekanizması gibi işleyen AKP-MHP iktidarı bu durumun başlıca sorumlularından biri olsa da esas sorun, uzun yıllardır süregelen ve bugün hukuku ve insanlığı göz ardı eden bir noktaya gelmiş olan Türkiye kapitalizmi ve onun devlet yapısıdır.

Gözlemlenen bu çürüme, yıllar boyunca Türkiye işçi sınıfına, Kürt halkına, kadınlara, Alevilere, doğaya ve hayvanlara karşı yürütülen yıkıcı politikaların bir sonucudur. Sadece içeride değil, izlediği dış politika ile Ortadoğu halkları üzerinde de yıkıcı etkiler yaratan bir düzenin yansımasıdır.

Bu iki olay, mevcut sistemin toplum üzerinde daha ağır yıkımlar doğurabileceğini bir kez daha göstermektedir. Çürüyen sistemin yaydığı pislilikten arınmanın ise tek yolu var; işçi sınıfıyla emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmesidir.

ANKARA'DAN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

“Bozuk düzende sağlam çark olmaz!”

Sovyetler Birliği'nin varlığı ve sosyalizm korkusu, Batı'da “sosyal devlet” anlayışının ve “burjuva demokrasisi”nin sosyalizme alternatif olarak öne çıkarılmasına yol açmıştı. Sovyetler Birliği'nin dağılması ile basınçtan kurtulan burjuvazi, demokrasi maskesini çıkarıp attı, mücadele ile kazanılan hakları baskı ve şiddetle geri almaya başlayarak gerçek yüzünü ortaya koydu. “Sosyal devlet” yerini neoliberal politikalar alırken siyasal ve toplumsal alanda gericilik/çürümüşlük, polis devleti uygulamaları, şoven-milliyetçilik egemen hale getirildi. Halkların, işçi ve emekçilerin tarihsel bilinci, örgütlülüğü ve mücadelesi, eğitim vb. politikalarla “vatan, millet, din” sosuna bulandırılarak zayıflatıldı.

Günümüze geldiğimizde; her alanda eşitsizliği, adaletsizliği, hukuksuzluğu iliklerimize kadar hissediyoruz. Toplumsal sorunlar (çözülmek bir yana) daha da derinleşmekte ve çözümsüz bir hal almaktadır. Devletin, sermayenin, ailenin, erkeğin; yani egemen olanın uyguladığı zor çözümsüzlüğü besleyip büyütmemektedir, şiddetin yaratılmasının da yayılmasının da asıl sorumlusu bu düzenin kendisidir.

Bu sorunlar yumağının içinde boğuşan bireyler, işçiler, kadınlar, halklar, inançlar örgütlü bir güç olarak hareket etmemekte, sorunları bireysel çabalarla çözmeye çalışmaktadır. Bu da başka sorunlara ve çözümsüzlüklere neden olmaktadır. Çözümsüz sorunlar öfkeye ve şiddete dönüşmekte ve şiddet toplumsal bir hal almaktadır.

Emek sömürsüne, cinsel ve ulusal eşitsizliğe dayanan kapitalist sistem doğası gereği krizler, buhranlar ve savaşlarla varlığını sürdürmekte; bu durum yeni krizleri, buhranları ve savaşları tetiklemektedir.

SAVAŞLAR, ŞİDDETİN EN KRİSTALİZE OLMUŞ HALİDİR

İki dünya savaşı ve dünyanın farklı yerlerinde yaşanan bölgesel etnik ve dini savaşlar gören dünyamız; halen kapitalist/emperyalist sistemin ürettiği şiddetin en koyusuna maruz kalmakta ve bununla birlikte insanlığın yarattığı değerleri de bir bir yok etmektedir.

Dünyada görev yapan devlet başkan-

larının sözleri ve beden dilleri, psikopat insanların pratikleriyle benzerlik göstermekte; artık kılıf bulma gereği duymadan tehdit, gasp, ölüm ve katliamları açıkça gerçekleştirmektedirler.

Bugün dünyanın geleceği NATO gibi savaş örgütlerinin, Epstein lağımına gömülmüş para babalarının, silah simsarlarının, haydut devlet başkanlarının ve bunların oluşturduğu koalisyonun iki dudağı arasındadır ve bunların istekleri doğrultusunda dizayn edilmektedir:

-Katil sürüsü İŞİD'in Ezidi-Kürt kadınlarına yaptıkları bu sistemin ne kadar vahşileşebileceğinin en canlı kanıtıdır. İŞİD artıkları, emperyalist/siyonist güçler ve Türkiye gibi işbirlikçileri tarafından Suriye'de başa getirildi. Aleviler başta olmak üzere halkları katletmeye ediyorlar.

-7 Ekim 2023'ten bu yana tüm dünyanın gözleri önünde Filistin halkı çocuk, kadın, yaşlı ayrımı yapılmaksızın siyonistler tarafından katledilmekte, insanlık değerleri ayaklar altına alınmaktadır. ABD saldırganlığı ve haydutluğu 168 kız çocuğunu katlederken ve hem İran'da hem Lübnan'da kadın-çocuk demeden katliamlar sürerken dünya gıkını çıkarmamaktadır. Şiddet en pervasız şekliyle devam ederken dünya, ölümleri değil de petrol fiyatlarının ekonomiye yansımalarının yarattığı ve yaratacağı sonuçları kendisine daha çok gündem yapmaktadır.

- On yıllardır ve bugün hâlâ Kürt halkının siyasal, sosyal ve kültürel hakları ile

dili ve bayramları yasaklanmakta, temsilcileri tutsak edilmekte ve belediyelerine kayımlar atanmaktadır. Baskı ve yasaklara karşı direnenler ise katliamdan geçirilmektedir. Kürt Halkı her türlü imha, inkar ve asimilasyona rağmen haklarından vazgeçmemektedir.

-6 Şubat depremleri sırasında ve sonrasında depremezdelere yaşatılanlar bütün kurumları ile çürümüş olan bu sistemin ne kadar kötü olabileceğini ve örgütlü kötülüğün nasıl da devlet eliyle yapıldığını açığa çıkarmıştır.

- İnsana, çocuğa, hayvana ve doğaya uygulanan şiddet o kadar sıradanlaştırılıp normalleştirilmiştir ki, insanlar birkaç saniyelik tepkinin ardından yönlerini borsa gibi alanlara çevirmektedir. Bu dünyada en kolay şey ölüm, en zor şey yaşam iken; şiddet, saldırganlık, baskı ve zorbalık yaşamın bir parçası hâline gelecek meşrulaşmakta ve sıradanlaşmaktadır.

15 yaşında bir fidan olan Berkin Elvan...

19 yaşında dövülerek öldürülen Ali İsmail...

12 yaşında 13 kurşunla kolluk güçleri tarafından katledilen Uğur Kaymaz...

Savaş atıklarının patlaması sonucu yaşamdan koparılan Ceylan Önkol...

Askerlerin kurşunuyla vurulan ve ölü bedeni 1 hafta buzdolabında saklanmak zorunda kalan Cemile Kadırga...

Askerler tarafından vurulduktan son-

ra ölü bedeni 1 hafta sokak ortasında bekletilen Taybet Ana...

Bu vahim tablo ülkede çocuk ve kadın ölümlerinin hiç de kendiliğinden olmadığını, bizzat devletin kolluğu tarafından katledildiğini gözler önüne sermektedir.

Her gün 5 kadının ve 5 işçinin katledildiği, katillerin cezalandırılmadığı ve hatta saygın kimlikler kazandığı bir sistemde, katil olmak adeta özendirilmektedir.

Suç ve suçlu tanımlarının muhtevası değişirken gerçeğin peşinde koşanlar yalnız kalmaktadır.

Gülistanların, Narinlerin ve Rabiaların “kaybedilip”, “katledilmesinin” ardından, üst düzey bürokratların katilleri saklama çabası yetmezmiş gibi, ölü bedenlere bile işkence edilen bir ülkede bu olaylar, devlet olanaklarının kime hizmet ettiğini tekrar tekrar gözler önüne sermektedir.

Gerçek dünyada yaşananlar aslında dijital oyunlarda ve dizilerde yaşananlardan daha tehlikeli ve insanlık dışı bir hal almıştır. Çocuklarımız gerçek dünyada izlediği, gördüğü yaşadığı ile oynadığı ve izledikleri arasında pek fark görmemektedir. Burjuva medyada kavga, şiddet, ölüm, kan, taciz ve istismar haberleri adeta olağanlaşmış durumdadır. Bu haberler çocukların psikolojilerini olumsuz yönde etkilemektedir.

Oyunlar ve diziler hiç de fantastik ya da kurgusal değildir, gerçek dünyadan ilham almaktadır; gerçek dünya ise oyun-

lar ve dizilerle meşrulaştırılmaktadır.

Bunların yanı sıra umutsuzluk, geleceksizlik ve güvencesizlik çocuklarımızı başka bir yaşam hayalinden ve mücadelesinden daha da koparmaktadır. Bugünlerde başka bir yaşam hayali olanlar ise çetelerin, mafyanın, uyuşturucu baronlarının elinde kaybolup gitmektedir.

İnsanın tek başına kaldığı, gemisini yüzdürenin kaptan olduğu, her koyunun kendi bacağından asıldığı bir dünyada herkes kendini kurtarma derdine düşer.

Bir tweet atanın, hakkını savunanın veya eleştirel düşünenin devlet zulmüne uğradığını, üniversite mezunlarının bile işsiz gezdiğini gören çocuklardan üretken bir gelecek, olumlu bir gelişim beklemek büyük bir paradoks halini almıştır.

“Dindar ve kindar nesiller yetiştirmek” için deneme tahtasına çevrilen eğitim sisteminden dayanışmacı ve toplumsal sorunlara duyarlı çocuklar yetiştirmesini beklemek ham bir hayaldir.

Camilerin, din derslerinin, imam hatip okullarının sayısını artırarak topluma ahlak getireceğini iddia eden siyasi iktidarın tüm ahlak öğretisi ve beklentisi çökmüştür. Cami, din dersi ve imam hatip okullarının sayısı arttıkça ahlaksızlık da artmış, toplum daha da çürümüştür.

Toplumsal çürümenin ve şiddetin sorumluları hesap vermek bir yana, yaşanan sosyal bunalımdan aileyi, dijital oyunları ve dizileri sorumlu tutmaktadır. Elbette yaşanan şiddet olaylarında ve genç nesillerin dejenerasyonunda bunların payı vardır, ancak belirleyici tüm bu

sorunları döne döne üreten sistemdir.

Sorumluların icraatları oyunlardan da dizilerden de daha tehlikeli ve yozlaştırıcıdır. O zaman ilk işimiz bu sorumlulardan hesap sormak olmalıdır.

Dünyada ve ülkede yaşananlar göz önündeyken, okulların ve çocuklarımızın bu şiddet sarmalından etkilenmemesi mümkün değildi. Nitekim akran zorbalığı, “suça sürüklenen çocuklar” ve Ahmet Minguzzi ile Atlas Çağlayan’ın öldürülmesi gibi olayları konuşurken, okul katliamları da hayatımızın gerçeği hâline gelmiştir.

Dünyada ve ülkede egemen olan kapitalist sistem sürekli savaş, saldırganlık ve kaos üretmektedir. Bu döngü içerisinde mayalanan şiddet evde, okulda,

fabrikada, sokakta ve yaşamın tüm alanlarında emekçilere cehennemi yaşatmaktadır.

Rekabetin, adam kayırmanın, torpilin, yağmanın, talanın, rantın, örgütlü kötülüğün, imhanın, yoksunluğun, yoksulluğun, açlığın, sefaletin, şiddetin, militarizmin, ırkçılığın, silahlanmanın, savaşın kaynağında yer alan bu sistem bir pislik deryası olmuştur. Bu pislik ve çürümenin içinde temiz kalmak ancak ve ancak bu çürümeye karşı mücadele etmekle mümkündür.

Tüm bunlar bize şunu anlatmaktadır: İnsanlık tarihinin ilk dönemlerinden bu yana insana dair dertler çoğu kez değişmiştir. Ancak değişmeyen ve dertlere deva olan şey, bu sorunların yaratıcılarını alaşağı eden mücadeleler olmuştur.

Bu sistemde hak mücadelesi vermek önemlidir, ancak hak mücadeleleri ile çürümüş dünya sistemine karşı verilecek mücadele birleştirilmelidir.

Eşit, parasız, laik ve anadilinde kamusal haklar mücadelesi sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya için mücadele hedefiyle birleştirildiğinde gerçek anlamını bulacaktır.

Ya kapitalizmin çamur deryasında barbarlığa sürüklenip yok olacağız ya da insanın insan gibi yaşadığı ve insan kалаbildiği; sınıfsız, sömürsüz bir dünya için örgütlü bir irade olarak mücadele edeceğiz.

KAMU ÇALIŞANLARI BİRLİĞİ

Eğitimde dayatma, sendikada tasfiye...

Eğitim alanında yaşanan son gelişmeler, artık tekil ya da rastlantısal uygulamalarla açıklanamayacak kadar bütünlüklü bir yönelimi açığa çıkarıyor. Millî Eğitim Bakanlığı’nın öğretmenlere dayattığı “öğrenci gelişim raporu” angaryası ile sendikaların buna karşı aldığı eylem kararının yargı eliyle yasaklanması, gerici-saldırgan zihniyetin farklı düzenlerdeki tezahürüdür. Burada mesele bürokratik yük dayatması ya da bir mahkeme kararından ibaret değildir; mesele hem eğitim alanının hem emek örgütlerinin sistematik baskılarla denetim altına alınmak istenmesidir.

Söz konusu raporun dayatılması pedagojik bir gereklilikten ziyade öğretmen emeğini değersizleştiren, mesleki özerkliği ortadan kaldıran bir iş yükünün eğitim emekçilerinin sırtına yıkılmasıdır. Zaten ağır çalışma koşulları altında ezilen öğretmenlere, hiçbir gerçek karşılığı olmayan ve çoğu zaman biçimsel bir formaliteye indirgenen bu tür görevle-

rin yüklenmesi açık bir angaryadır. Bu angaryanın “gelişim” gibi olumlu çağrışımları olan bir kavramla sunulması ise ideolojik bir manipülasyondur. Kavramlar, içleri boşaltılarak birer saldırı aracı olarak kullanılmaktadır.

Sendikaların bu keyfi dayatmaya karşı aldığı eylem kararı, yalnızca mesleki bir itiraz değil, kamusal eğitimin niteliğini savunan bir tutumdur aynı zamanda. Ankara 4. İş Mahkemesi’nin “hizmetin aksatılması” gerekçesiyle bu kararı iptal etmesi ise yargının tarafsız bir hakem değil, siyasal iktidarın bir aparatı olarak işletildiğini bir kez daha göstermiştir. “Hizmetin aksatılması” söylemi, emekçilerin en temel demokratik haklarından biri olan örgütlü mücadelenin kriminalize edilmesinin bahanesi olarak kullanılıyor.

Burada dikkat çekici olan, eğitim sisteminde eş zamanlı olarak gündeme getirilen yeni değişikliklerdir. “Reform”

söylemi altında yıllardan beri dayatılan bu tür değişiklikler, eğitimi zaten fazlasıyla güdük olan bilimsel ve laik temellerinden uzaklaştıran, onu dinci-şoven ideolojik propagandanın aracına dönüştüren kaba müdahalelerdir. Sistem adeta bir yapboz tahtasına çevrilmiş; her yeni düzenleme bir öncekini geçersiz kılarak kalıcı belirsizlik ve güvencesizlik üretmiştir. Bu gerici dayatmalar yalnızca öğrencileri değil, öğretmenleri de edilengileştiren bir mekanizma yaratmaktadır.

Saray rejiminin eğitim politikaları ile sendikal haklara dönük saldırıları arasında doğrudan bir bağ vardır. Çünkü örgütlü bir öğretmen kitlesi, bu ideolojik dönüşüme karşı en güçlü direnç odaklarından biridir. Bu nedenle sendikalar hem baskılarla etkisizleştirilmeye hem hukuki ve idari araçlarla pasifize edilmeyle çalışılmaktadır.

Bugün karşı karşıya olduğumuz tab-

lo, eğitimin içeriği ile emekçilerin hakları arasındaki bağın kopuk olduğunu değil, tam tersine bu bağın daha da görünür hale geldiğini gösteriyor. Eğitimin gerici-şoven propagandanın aracı haline getirilmesi ile sendikal tasfiye bir ve aynı sürecin parçalarıdır.

Öğretmenin susturulduğu, sendikaların işlevsizleştirildiği yerde, öğrencinin özgür ve eleştirel bir birey olarak yetişmesi mümkün değil. Haklar ne kadar gasp edilirse, eğitim üzerindeki Ortaçağ artığı zihniyetin karanlığı da o kadar koyulaşır.

Hal böyleyken meseleye yalnızca bir “rapor dayatması” ya da “mahkeme kararı” olarak bakmak eksik kalacaktır. Bu, kamusal eğitimin tasfiyesi ve emek örgütlerinin etkisizleştirilmesi sürecidir. Bu sürece karşı verilecek mücadelenin de parçalı değil, bütünlüklü olması zorunludur. Eğitim emekçileri de öğrenciler de veliler de ilerici-devrimci güçler de bu mücadelenin parçası olmalıdır. Çünkü eğitimdeki her gerileme, toplumun geleceğine vurulan bir darbedir.

C. YOLDAŞ

6 Mayıs 1972'nin 54. yılında:

Deniz ol!

Bundan tam 54 yıl önce 6 Mayıs 1972'de Ankara Merkez Kapalı (Ulucanlar) Cezaevi'nde üç devrimci; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan büyük bir cüretle göğüslediler ipi. Kendileri için kurulan darağacında, eli kanlı cellatlara dahi fırsat vermeden dillerinde "Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği! Yaşasın işçiler, köylüler! Kahrolsun Emperyalizm!" sloganları ile yürüdüler ölümün üstüne...Türkiye devrimci hareketinin bu üç yiğit neferi can bedeli sürdürdükleri mücadele ile gelecek kuşaklara büyük bir devrimci miras bıraktılar. Onlar ve ait oldukları kuşak, kurulu düzeni karşılarına alarak mücadele ettiler. Sermayenin egemenliğindeki, halkların kanını akıtan emperyalistlerin baskı ve zorbalık düzeninin parlamento veya ordu darbesi ile yıkılmayacağını bilinciyle, düzeni hedef alan silahlı bir devrimi savundular. Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in savunduğu bu fikirler, o zamana kadar hâkim olan mücadele anlayışından; parlamentocu TİP ve orducu darbeci MDD ve YÖN hareketinden bir kopuştu. Onlar bütün teorik eksikliklerine rağmen kurulu düzene karşı silah kuşanarak 71 devrimci kopuşunun inançlı ve devrimde ısrarlı militanları oldular. THKO, THKP-C ve TKP-ML gibi devrimci örgütler kurdular. Bütün bu örgütlerin hiçbirini doğrudan proletarya sosyalizmini savunmasalar da "devrim yapma iradesi

ve cüreti" ile hareket ettiler. Nitekim 12 Mart askeri faşist darbesinin asıl amacı da onları ve savundukları düşünceleri ezmek, ayağa kalkmış işçiler, köylüler ve gençler üzerindeki etkisini kırmaktı. Bu nedenle Sinanlar'ı Nurhak'ta, Mahirler'i Kızıldere'de, Üç Fidanı idam sehpasında, İbrahim'i Diyarbakır zindanında katlettiler. Devrimci önderlerin katledilmesi ile doğan boşluk kısa sürede geride kaldı. 1974 yılına gelindiğinde Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in kurdukları örgütlerin safları hızla kitleselleşmeye, devrimci irade ve cüret yeniden büyümeye başladı...

Bugün 6 Mayıs 72'nin 54. yılında üç yiğit devrimci önderimizi anıyoruz. Onların mücadele ettiği bu emperya-

list kapitalist sistem vahşetinden hiçbir şey kaybetmeden yerli yerinde duruyor. Üstelik Avrupa'dan Asya'ya, Afrika'dan Latin Amerika'ya kadar dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının kurbanı olmaya devam ediyor. Deniz'in, Hüseyin'in, Yusuf'un omuz omuza savaştığı Filistin halkı büyük bir soykırımdan geçti/geçiyor. 68 Kuşağının ilk derslerini aldığı Küba Devrimi ve Latin Amerika halkları büyük bir emperyalist kuşatma altında eziliyor. Milyonlar açlık ve yoksulluk ile boğuşuyor.

İşte bütün bunlar gösteriyor ki zaman Deniz Olmak, anti emperyalist mücadeleyi kuşanmak zamanıdır. Onlar ki; Vietnam Kasabı Komer'in arabasını ODTÜ'de

yakanlar, ABD'nin kanlı donanması 6. Filo'ya Dolmabahçe'yi dar edenlerdir. Onlar ki; İsrail Büyükelçisi Elrom'u cezalandıranlardır. Onlardan devraldığımız birikimi ve anti emperyalist mücadeleyi yükseltmek bugünün en önemli görevidir.

7-8 Temmuz'da emperyalist sistemin savaş aygıtı NATO bu topraklara gelmeyi ve Ankara'da bir zirve gerçekleştirme-yi hedeflemektedir. Halkların katili, iç savaşların, kanlı darbelerin mimarı NATO'ya ve emperyalistlere geçit veremeyelim. Emperyalizme ve NATO'ya karşı Denizler'in cüretini kuşanalım!

İ. Y. GÜN

Dünsüz bugün yoktur... Katliamların hesabını sormaya!

Dersim Katliamı'nın üzerinden 89 yıl geçti. 89 yıl önce sermaye devleti egemenliğini pekiştirmek için Dersim bölgesinde halkın üzerine bombalar yağdırdı. Çoğu kadın ve çocuk on bini aşkın kişi vahşice katledilirken Kürt halkının mücadeleye önderleri de idam edildi. Kürt halkını asimile etmek ve Dersim bölgesini "Türkleştirmek" için hayata geçirilen bu planlı katliam, bugünkü faşist devletin temellerindeki inkar ve imhayı en çıplak haliyle gösteriyor.

Dünün devlet partisi 4 Mayıs 1937 tarihinde, "Tunceli Tenkil Harekâtı" kararıyla Cumhuriyet tarihinin en karanlık sayfalarından birine imza atıldı. "Ben sizin yalanlarınızla baş edemedim, bu

bana dert olsun. Ama ben de sizin önünüzde diz çökmedim, bu da size dert olsun" diyen Seyit Rıza ve yol arkadaşları idam edildi. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 10 binlerce kişi zehirli gazlarla, bombalarla, toplu halde katledildi. On binlercesi topraklarından kopartılıp sürgüne gönderildi. Binlerce Dersimli kız çocuğu evlatlık verilerek ailelerinden koparıldı.

Katliam kararının sermaye devletinin kurucuları Mustafa Kemal, İnönü, Celal Bayar, Kazım Karabekir ve Fevzi Çakmak'ın ortak kararı ile alındığını resmî belgeler ortaya koyuyor. Dersim isyanını "haydutluk" olarak tanımlayan Mustafa Kemal, katliama açıkça sahip çıktığını şu

sözleriyle itiraf etmiştir:

"Uzun yıllardan beri süregelen ve zaman zaman gergin bir şekil alan Tunceli'deki toplu haydutluk olayları belli bir program içindeki çalışmaları kısa bir sürede ortadan kaldırmış, bölgedeki bu gibi olaylar bir daha tekrarlanmamak üzere tarihe aktarılmıştır."

Dersim halkının 1937-1938 yıllarında karşı karşıya kaldığı devlet şiddeti bu toprakların tarihinde ne ilkti ne de son oldu. O günün devlet partisi Osmanlı'dan devraldığı katliamcı politikaları sürdürmüş ve bugünlere dek bırakmıştır. Kürt halkına yönelik baskı, inkâr, imha ve asimilasyon politikaları onlarca yıldır sistematik olarak uygulanmakta-

dır.

Sermaye devletinin bugünkü temsilcisi AKP de iktidarında bu kirli katliamı istismar etti. AKP şefi Erdoğan 2011 yılında işi "resmi özür" dileme ikiyüzlülüğüne kadar sürdürdü. Dersim halkından özür dileyen Erdoğan iktidarı yıllardır Kürt halkına yönelik kirli savaş politikalarını sürdürüyor. Öte yandan AKP'nin üzerinde yükseldiği dinsel gericilik sermaye devletinin tarihi boyunca gerçekleştirdiği birçok katliamın öznesidir. 1978 Maraş ve Malatya, 1980 Çorum, 1993 Sivas gibi birçok katliamda dinsel gericilik aktif bir rol üstlenmiştir.

Onlarca yıldır katliamların doğrudan hedefi olan Kürt ve Alevi emekçiler bu katliamcı düzene karşı birleşmeli ve mücadeleyi yükseltmelidir. Dersim katliamının hesabını sormanın başkaca yolu yoktur.

Ankara, İstanbul ve İzmir'de 6 Mayıs eylemleri

ANKARA'DA 6 MAYIS ANMASI

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Devrimci Gençlik Birliği (DGB) katledilişlerinin 54. yılında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı mezarları başında andı. Karşıyaka Mezarlığı 2 No'lu kapıda önde kızıl bayrak, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in fotoğrafları arkasında "NATO DEFOL! Emperyalizme ve NATO'ya karşı Deniz olup geliyoruz!" pankartı arkasında kortej oluşturan DGB ve BDSP'liler slogan ve ajitasyonlarla Denizler'in mezarına yürüyüş gerçekleştirdiler.

Mezarın başına gelindiğinde Deniz, Yusuf ve Hüseyin şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşu gerçekleştirdi. Saygı duruşu esnasında "Biz kazanacağız" şiiri okundu. Saygı duruşunun ardından DGB adına açıklama yapıldı. Açıklamada şunlar ifade edildi:

"Onlar ki; Vietnam Kasabı Komer'in arabasını ODTÜ'de yakanlar, ABD'nin kanlı donanması 6. Filo'ya Dolmabahçe'yi dar edenlerdir. Onlar ki; İsrail Büyükelçisi Elrom'u cezalandıranlardır. Onlardan devraldığımız birikimi ve anti emperyalist mücadeleyi yükseltmek bugünün en önemli görevidir."

DGB'nin yaptığı açıklamanın ardından söz BDSP'ye verildi.

BDSP adına yapılan konuşmada şunlar söylendi:

"Bugün onların mirasına sahip çıkmak, Düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm için mücadele etmektir. Onların mirasına sahip çıkmak, 7-8 Temmuz'da Ankara'da toplanacak olan NATO'ya geçit vermemektir."

Konuşmaların ardından İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi'nin seslendirdiği Gündoğdu Marşı hep bir ağızdan söylenerek anma programı sonlandırıldı.

DGB ve BDSP'nin gerçekleştirdiği anmanın ardından NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik adına bir anma gerçekleştirdi. Birlik adına okunan açıklamada Denizlerin anti-emperyalist mücadelesine sahip çıkılarak 7-8 Temmuz'da Ankara'da toplanacak NATO zirvesine geçit verilmeyeceği ifade edildi.

Denizlerin mezarları başında yapılan anmadan sonra kortej oluşturularak Mahir Çayan'ın mezarına yürüdü. Burada saygı duruşu ve DGB adına kısa bir konuşma yapıldı.

İSTANBUL'DA DENİZLER ANMASI

NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik ve NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Birliği Denizlerin katledilişinin 54. yılında AKM'den Dolmabahçe'ye yürüdü ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik imzalı "Emperyalizme ve NATO'ya karşı Deniz olunmalı!" ve Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Birliği imzalı "6. Filo'dan NATO'ya emperyalizme geçit yok!" pankartları açıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf at Platformu eyleme "Denizlerin yolunda emperyalizme ve NATO'ya geçit yok!", Devrimci Gençlik Birliği ise "Emperyalizme ve NATO'ya karşı Deniz olup geliyoruz!" pankartları katıldı.

AKM'den başlayan yürüyüş boyunca "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filoyu unutmayın!", "Deniz, Yusuf, Hüseyin, sürüyor, sürecek mücadelemiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Yürüyüş boyunca gerçekleştirilen ajitasyon konuşmalarında Denizlerin yolunda emperyalizme ve NATO'ya karşı mücadele çağrısı yapıldı, marşlar söylendi.

Dolmabahçe'de NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Birlik adına gerçekleştirilen basın açıklamasında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın Türkiye devrimci

hareketinin kurucu önderler olduğu vurgulanarak şunlar denildi:

"Onlar burjuva reformizminden kopuşun, düzene karşı militan ve ödünsüz bir başkaldırının temsilcisiydiler. Devrim mücadelesinde yaşıyorlar, yaşayacaklar!"

Açıklamanın ardından NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Birliği tarafından basın metni okundu.

Gençlik adına okunan basın metninde ise şunlar denildi:

"Bizler bu topraklara emperyalistler ve halkların katilleri girmesin diye havallimanında emperyalistlerin uçağını indirtmeyen, 6.Filo'ya geçit vermeyen Denizlerin yoldaşlarıyız. ODTÜ'de Komer'in aracını yakan Sinanların, Efraim Elrom'u cezalandıran Mahirlerin, ezilen halkların kurtuluş mücadelesini yükseltten İbrahimlerin yoldaşlarıyız. Onlardan devraldığımız mücadele mirası ve bayrağına daha sıkı sarılarak devrim yürüyüşümüze devam edeceğiz."

Eylem 7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleştirilecek NATO zirvesine karşı mücadele çağrısı ile sonlandırıldı.

İZMİR'DE DENİZLER ANMASI

İdam edilişlerinin 53. Yılında, 71 devrimci çıkışının önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan anıldı. Ülkenin birçok noktasında gerçekleşen anma eylemlerinin bir tanesi

Bornova'da gerçekleştirildi. 6 Mayıs Saat 19.30'da Bornova Büyükpark'ta aralarında DGB'nin de olduğu gençlik örgütlerinin çağrısıyla bir araya gelen kitlenin toplanmasıyla başlayan eylemde gerçekleştirilen konuşmalarda Denizlerin devrimci çıkışlarının anlamı ve bugünlere bıraktıkları devrimci miras vurgulandı.

"Denizlerin yolu devrime çıkar!" şiarlı pankartın açıldığı eylem, konuşmaların ve atılan devrim ve sosyalizm vurgulu sloganların ardından kortej oluşturularak yürüyüşe geçilmesiyle devam etti. Küçük Park'a kadar gerçekleştirilen yürüyüş boyunca denizlerin devrimci mirasına sahip çıkma ve devrim mücadelesini güçlendirme çağrıları yapıldı.

Yürüyüş boyunca çevreden ve evlerinin balkonlarından destek sesleri ve alkışları yükseldi. Küçük Park'a gelindiğinde Denizler şahsında devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Denizleri ortaya çıkartan koşullar ve dönemin devrimci mücadele birikiminin vurgulandığı açıklamada, '68 kuşağının anti-emperyalist mücadele geleneğinin altı çizildi. Yükselen mücadelenin, Denizler, Mahirler ve İbrahimler şahsında devrimci bir çizgide kendini ifade ettiği söylendi.

Açıklamada şunlar söylendi:

"Bundan yarım asır önce Denizlerin Mahirlerin, İbrahimlerin, Mazlumların yükselttiği mücadele bayrağı, bu aynı barbarlık düzenini yıkmayı hedefleyen devrimci bir karşı koyuştu. Bu harami saltanatına, bu kokuşmuş düzene karşı bir savaş çağrısıydı. Denizlerin çağrısı devrim çağrısıdır. Denizler parlamentarizmlere, reformistlere değil devrimcilere aittir. Onların mirasının içini boşaltmaya çalışanlara karşı bugün burada devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz. Sömürü düzenine, emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı devrim mücadelesini yükseltiyoruz."

BDSP'nin de katılarak destek verdiği eylemde "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Denizlerin yolu devrime çıkar", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filoyu unutmayın", "Çözüm sokakta sandıkta değil", "Yusuf, Hüseyin, Deniz sürüyor sürecek mücadelemiz" sloganları atıldı.

KIZIL BAYRAK / ANKARA- İSTANBUL-İZMİR

Kimin “güvenliği”?

Türkiye’de öğrencilerin barınma sorunu defaatle yazıldı, çizildi, anlatıldı. Ancak bu sorunlar çözülmediği gibi yenileri de ekleniyor. Geçtiğimiz dönem Cevizlibağ KYK yurdunda, geçtiğimiz haftalarda İzmir Bakırçay KYK yurdunda, yine geçtiğimiz haftalarda Vezneciler KYK yurdunda yaşanan taciz olaylarına bir yenisi eklendi. İTÜ’de bulunan Ali İhsan Aldoğan Kadın Yurdu’na geçtiğimiz günlerde bir şahıs elini kolunu sallayarak girmiş ve içerideki kadın öğrencileri taciz etmişti. Olay hızla sosyal medya ve öğrenci gruplarında duyurulmuş, tacizci gözaltına alınmıştı.

Kayımlık ve ona bağlı birimlerin sorumluluğu altında, elini kolunu sallayarak gerçekleşen bu taciz olayında kayımlığın yaptığı ilk şey, olayın sosyal medya üzerinden paylaşılması ve ülke gündemine oturması nedeniyle öğrencilere azar çekmek oldu. Yani öğrencilerin taciz edilmesi, haklarının gasp edilmesi değil; sosyal medyada yaygınlaşan paylaşımlar ile kayımlığın sorumsuzluğunun teşhir edilmesi, “rektör (!) beyin” asıl gündemi ni oluşturuyor.

İTÜ’de öğrenciler, olayın hemen ardından yürüyüş ve eylem gerçekleştirdi. Kayımlı düzeni ve iktidarın politikalarının teşhir edildiği eylemde öğrenciler, hep bir ağızdan “Güvenlik nerede?” diye bağıyordu. Sahi, güvenlik ya da güvenlik sağlama iddiası taşıyanlar neredeydi? Eylem zamanı öğrencinin boğazına sarılanlar neredeydi, 5-10 dakika yurda geç giriş yapıldığında tutanak tutanlar neredeydi? Faşistler palalar ile saldırdığında onların sırtını sıvazlayanlar neredeydi? Neredeydi ÖGB, neredeydi polis?

Her zamanki yerinde, bu düzenin kapısında... MESEM’lerde çocuklar, fabrikalarda işçiler, evde-sokakta kadınlar katledildiğinde; can “güvenlikleri” ihlal edildiğinde ortada olmayan “güvenlik” şube polisleri, tüm bu sorunlara karşı eylem yapıldığında elinde copla hazır bekliyor. İşçiler greve, öğrenciler boykota çıktığında polis ve jandarma orada. Haklarını, özgürlüğünü, geleceğini isteyenlerin tam da karşısında...

Yaşanan taciz olayının hemen ardından sosyal medyada gündem olmasıyla birlikte rektör, yurt öğrencilerine azar çektikten sonra yaptığı açıklamada tüm sorumluluğu üstlendiğini, sorumluluğun

Yaşadığımız sorunların kaynağında kapitalist sistem yer almaktadır. Bu bilinçle hareket ettiğimizde, kaşımıza dikilen sorunları tek başımıza çözemeyeceğimizi; ancak bir araya gelir, birlikte ses çıkarır ve örgütlü mücadele edersek sistemin bizlere dayattığı koşulları değiştirebileceğimizi görürüz.

tamamının kendisine ait olduğunu ifade etti. Ancak sonrasında üniversitenin sitesinde yaptığı açıklamada kayımlık, tüm sorumluluğu üstünden atarak bir-iki güvenlik görevlisini görevden uzaklaştırdığını belirtmiş, kampüs ve yurtlarda güvenliğin artırılacağını eklemiştir. Peki bu güvenlik önlemlerini artırma hedefi nasıl gerçekleştirildi? Köşe başlarına güvenlik kameraları eklenerek, yani öğrencileri daha fazla denetleyerek.

Bu düzen; insanların, okulların, kentlerin vb. denetlendiği zaman güvenli bir ortam yaratıldığını iddia ediyor. Denetimin güvenlik getireceği sürekli vurgulanıyor. Ancak biz biliyoruz ki santim başına kameranın takıldığı, her yerde jandarmanın ve polisin bulunduğu, maksimum denetimin yapıldığı bir kentte Gülistan Doku altı yıldır kayıp ve faileri korunuyor. Yine Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi öğrencisi Rojin Kabaiş’e ne olduğu hala açıklanmadı. 15 yıl önce Rixos Oteli’nde katledilen Burak Oğraş’a ne olduğu hala “meçhul”. Denetimin alabildiğine yoğun

olduğu bu ve benzeri birçok olayda insanların “güvenliği” sağlanmadı.

Güvenlik ve denetim mekanizmaları her zaman birbiriyle örtüşmediği gibi, kapitalist sistemde denetim hakim sınıfın, grubun ya da kişilerin kâr ve çıkarlarının “güvenliğini” sağlamak için vardır.

Güvenlik ve denetim ikilemi, iktidar sahipleri açısından sürekli bir istismar alanıdır. Güvenliği tesis etme iddiasını taşıyan bu sistem, gerçekte güvensiz yaşamın esas kaynağıdır. Bu sistemin varlığının teminatı olan “güvenlik” kurumları, bizlere herhangi bir güvence sağlayamaz; aksine, düzene ve onun yarattığı sorunlara karşı tepki gösterdiğimizde kaşımıza dikilir, yani bu kokuşmuş düzenin “güvenliğini” sağlamak adına bize saldırır. Sistem için sorun oluşturacak bir durumun olmaması için bizleri sürekli kontrol ve denetim altında tutmaya çalışır.

Peki bizler bu durum ve sorunlar karşısında ne yapmalıyız? En temel hakla-

rımızı kullandığımızda dahi zor düzenin aygıtları ile karşı karşıya kalırken ne yapmalıyız? Yaşam hakkımızı ve güvenliğimizi savunmak için ne yapmalıyız?

Her şeyden önce, yaşadığımız hiçbir sorun münferit olmadığı gibi, bu sorunları tek başımıza da yaşamıyoruz. Yaşadığımız sorunların kaynağında kapitalist sistem yer almaktadır ve bu sorunları (egemen sınıflar ve hizmetçileri hariç) herkes şu ya da bu biçimde yaşıyor. Bu bilinçle hareket ettiğimizde, kaşımıza dikilen sorunları tek başımıza çözemeyeceğimizi; ancak bir araya gelir, birlikte ses çıkarır ve örgütlü mücadele edersek sistemin bizlere dayattığı koşulları değiştirebileceğimizi görürüz. Cevap mücadelede saklıdır; ancak bu mücadele örgütlü hale geldiğinde, işte o andan itibaren gözle görülür somut kazanımlar elde edebilir ve bunları daha kalıcı hale getirebiliriz.

İSTANBUL’DAN BİR DGB’Lİ

Okullarımızda şiddet artıyor...

Çürümüş düzene karşı mücadeleyi büyütelim!

Geçtiğimiz günlerde Urfa ve Maraş'ta okullarda peş peşe katliam boyutuna varan şiddet yaşandı. Bunlardan sadece bir ay önce de İstanbul'da Fatma Nur öğretmen okulda öldürülmüştü. Bunların faileri bizlerle aynı sırayı paylaşan, bizimle aynı yaşlarda olan gençler. Onlar bizlerin geleceğini çalan, bizleri yozlaştıran bu çürümüş düzenin gençliği getirebileceği en kötü aşamanın örnekleri. Şimdi bu yaşananların ardından pek çok şey tartışılıyor, analizler yapılıyor. Ama biz en baştan net olarak ifade edelim, bu yaşananların asıl sorumlusu, bir çocuktan katil yaratan bu çürümüş düzenin yani sermaye düzeninin ta kendisidir. Bunda saray rejiminin de çok özel bir rolü bulunmaktadır.

Bu düzen bizlere bir gelecek vaat etmiyor. Anne ve babalarımız kölece çalışma koşullarında çalışıyor, işsizlik, güvencesizlik, düşük ücretlerle bizi geçindirmeye çalışıyor. Okul masrafları, beslenme masraflarını karşılamakta pek çok işçi ve emekçi zorluk çekiyor. Bizler lise, ortaokul öğrencileri olarak krizin faturasını iliklerimize kadar hissediyoruz.

AKP-MHP iktidarı "dindar ve kindar" bir nesil yetiştirmeyi kafasına koymuş durumda. Baskıya, sömürüye, kirli savaş politikalarına, yağmaya, talana ses çıkartmayan yani kendilerine boyun eğen nesiller yetiştirmek için tüm imkanlarını kullanıyorlar. Baskıcı, gerici eğitim sistematik olarak eğitimin her kademesine yayılırken eğitimde bilimsellikten bahsetmek artık imkansız. Bu niteliksiz, her geçen gün daha da piyasalaşan eğitim sisteminin bedelini öğretmenlerimizle birlikte bizler ödüyoruz.

Nitelikli ve bilimsel eğitim bizler için bir hayal haline gelmişken kapitalist düzen bizlere bir yandan da yoz kültürünü

dayatıyor. İzlediğimiz dizilerden, oynadığımız oyunlara pek çoğu mafyaları, şiddeti övüyor. AKP-MHP iktidarı maneviyyatı güçlü "dindar nesil" yetiştirdiğini iddia ediyor, ancak uyuşturucu kullanımı ilkokul sıralarına kadar düşmüş durumda. Uyuşturucuyla mücadele için gerekli önlemler alınmazken adeta teşvik ediliyor. Bunalım ruh halini, psikolojik sorunları pek çoğumuz yaşıyoruz.

Ekonomik zorlanma, ailelerimizle, yaşlılarımızla ya da okul yönetimiyle yaşadığımız sorunlar bizleri yanlış yerlere ve yanlış tercihler yapmaya yönlendirebiliyor. Oynadığımız oyunlardan, okul çevresinde gittiğimiz kafelerden çeteler, uyuşturucu satıcıları bizleri ele geçirmeye çalışıyor. Bir yandan da cemaatler,

tarikatlar karşımıza çıkıyor. Bizlere imkan sunduğunu, geleceğimizi kurtarabileceğimizi iddia eden bu cemaat, tarikat yurtlarında, okullarında tacize, tecavüze uğrayabiliyor, hatta bir yurt yangınında kapılar kilitli olduğu için ölebiliyor.

İşte bu karanlık ve yoz tablo son günlerde okullarımızda artan şiddete zemin hazırlıyor. Her yerinden çürümüş bu düzen her bir an şiddet üretmeye devam ediyor. Tüm anlattıklarımızı bu bütünlük içinde değerlendirilmediğinde şiddet "münferit", şiddetin önlenmesi ise "güvenlik uygulamaları" olarak sunuluyor. Ve hep bir ağızdan okullarda "güvenliğin" arttırılmasından bahsediyorlar. "Okul polisleri"nden kameralara, bekçilerden izleme cihazlarına kadar pek çok

uygulama devreye sokulacağı konuşulmaya başlandı bile. Şimdiden söyleyelim bunlar şiddeti engellemek için yapılmayacak. Yaşananlardan kaynaklı sorumluluk üstlenmeyen iktidar sorumluluğu sosyal medyaya, oyunlara, kişilere yüklemek derdindir. Katliamı fırsata çevirmek isteyen saray rejimi "güvenlik" adı altında gençliği zaptrupt altına almak için adımlar atacak. Eğer bunlar şiddeti engelleyebilseydi Gülistan Doku nerede diye sormak durumunda kalmazdık. Gülistan Doku'nun soruşturmasında ortaya dökülenler bu düzenin bizleri "korumayacağı"nın en net göstergesidir.

Bizleri kurtaracak olan örgütlülüğümüz, dayanışmamız, mücadelemiz ve eni sonu birliğimizdir! Bizler devrimci liseliler olarak bu karanlık tabloya teslim olmayacağız. Bu çürümüş düzeninin bizleri ele geçirmesine, geleceğimizi çalmasına izin vermeyeceğiz. Bizlere geleceksizlik, ölüm ve sömürüden başka bir şey vaat etmeyen bu düzene karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyüteceğiz. Tüm arkadaşlarımızı bizlere dayatılan bireysellik ve yoz kültüre inat Devrimci Liseliler Birliği saflarında örgütlü mücadeleyi büyütme davet ediyoruz.

Şiddet üreten düzene karşı yaşasın örgütlü mücadelemiz!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

BSBL idaresi öğrencilere baskı uyguluyor

Devrimci Liseliler Birliği sosyal medya hesaplarından yaptığı paylaşım ile liselilere çağrı yaptı. Devrimci Liseliler Birliği'nin açıklaması şu şekilde:

"Beylikdüzü Sosyal Bilimler Lisesi öğrencileri ve mezunları "Eğitimde şiddete son!" gündemi ile bugün bir eylem gerçekleştireceklerdi. Okul yönetimi eylemin haberini görür görmez günler ön-

cesinden veli ve öğrenci arkadaşlarımızı tehdit etmeye başladı. Bugün ise tören saatinde polisi de yanına alarak arkadaşlarımızı tehdit eden yönetim okul içerisinde adeta çapraz sorgu başlattı!

Hazırlıkta okuyan arkadaşlarımız da dahil olmak üzere BSBL'nin mezunlar sayfasını takip eden öğrenciler tek tek müdür odasına çağrıldı!

Okullarda artan şiddete karşı çeşitli kent meydanları ve okullarda eylemler gerçekleşti. Beylikdüzü Sosyal Bilimler Lisesi öğrencileri ve mezunları da bugün (20 Nisan) sabah "Bir öğretmen bir öğrenci daha eksilmesin" diyerek eylem yapmak istemiş ancak günler öncesinden okul yönetimi çeşitli tehditlerde bulunmuştu. Bu sabah polis eşliğinde eylemin yapılmasını engelleyen BSBL okul idaresi tören sonrasında öğrencileri adeta sorguya çekmeye başladı.

Bizler okul yönetiminin bu aciz çabalarını geçen sene proje lise saldırısına karşı başlayan eylemlerden tanıyor ve hatırlıyoruz! "Eğitimde artan şiddete geçit vermeyeceğiz!" demek suç değil en temel talebimizdir! BSBL öğrencisi sıra arkadaşlarımıza çağrımızdır: Gelin liselerimizde artan sorunlara karşı, baskıcı idareye karşı, çürümüş eğitim sistemine karşı birlik olalım, mücadeleyi büyütelim!"

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa geçit yok!

**Emperyalistler
işbirlikçiler
6 Filo'yu
unutmayın!**

**ACLİK
GREVİ**

Halkların katili

NATO defol!